

BARILAKKE VESTI

BROJ 20
CENA 60 DINARA

NINĐA

NOĆ ČELIČNIH ZVEZDA

Derek Finegan

NOĆ ČELIČNIH ZVEZDA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
NOĆ ČELIČNIH ZVEZDA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Milorad Stevanović

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
„Litopapir“ - Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST - BORILAČKE VEŠTINE – NINĐA 20 – VANREDNO IZDANJE
Januar 1985 godine - Cena 50 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300
Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik
Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik).
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag
Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana
Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović.
Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Teleks 13731.
Štampa: „Litopapir“ - Čačak.

Derek Finegan

NOĆ ČELIČNIH ZVEZDA

— Pozornik Dil?

— Da, gospodine.

Od duvana požuteli kažiprst kapetana Faradeja dobio je po glatkom, sasvim praznom stolu, ako se ne računa interfon i jedan uredno otkucan list hartije, upravo na mestu gde se prst spuštao neumoljivom pravilnošću.

Kapetan Faradej umorno uzdahnu kao da mu ono što sledi veoma teško pada. Dil oseti kako mu se niz leđa cede prve kapi hladnog znoja. Kraj u kojem je patrolirao bio je gadan, ali je u San Francisku bilo još mnogo gladnijih delova grada...

— Dil, ovo je tvoj izveštaj?

— Da, gospodine.

— Hmm...

Kapi znoja dosegli su otprilike visinu potpuno novog opasača koji je stezao sveže ispeg-

lanu, blistavu uniformu mladog policajca, ali Dil nijednim pokretom to nije pokazivao. Policijska akademija imala je možda svojih mana, ali je zato držanje nejnih pitomaca u svakoj prilici moralo da bude po propisu.

Bar u početku...

— Da li si ikada pokušao da pišeš, Dile?

— Da pišem, gospodine? Ne, gospodine.

— Hmm... — zabruna Faradej još jednom. — Šteta...

Dil se ujede za usnu. Boga mu, a on se tim izveštajem toliko ponosio...

— Šteta, Dile. Imaš jako mnogo mašte, kao što vidim.

Mladić duboko uzdahnu. Boga mu, to je bila već otvorena optužba da laže!

— Gospodine...

Faradej ga prekide oštrim pokretom leve ruke. Desna je i dalje jednolično kuckala po hartiji. »Kao metronom«, prolete mladom policajcu kroz glavu. »Faradej svakako ume da dekoncentriše čoveka, boga mu; ne bih voleo da se pred njim nađem u ulozi uhapšenog... ne, nipošto to ne bih voleo«.

— Video sam mnogo izveštaja, Dile — monotonim glasom produži Faradej — a još više sam ih napisao. Početnici često vole da daju mašti na volju, znaš... obično da bi sebe prikazali kao hrabre i neustrašive, savršene policajce.

— To se za moj izveštaj svakako ne može reći, gospodine — u glasu mladića zazvuča nota tvrdoglavosti, što izazva kratak, jedva primetan osmeh na izboranom kapetanovom licu.

— Da, za tvoj izveštaj se to ne može reći — složi se ključujući glavom. — To je ono što me čudi, nisu ničim pokušao da istakneš svoju ulogu u čitavom događaju.

— Tačno, gospodine.

— A opet, Dile, nikako da poverujem u ovo! — čitava desna šaka s treskom se spusti na list hartije. — I ne samo ja, boga mu! Narednik Hamil prvi mi je skrenuo pažnju na taj izveštaj; on takođe misli da je ovo...

— Izmišljotina, gospodine? Ne, nije izmišljotina. Mogao sam se prevariti u redosledu događaja ili u nekom detalju opisa, sve se odigrala neverovatno brzo, znate, ali...

— Znam. Video sam i izveštaj lekara koji je primio te momke u bolnicu. Koga štitiš, Dile?

— Štitim, gospodine? Nikoga... sem možda sebe.

— Sebe? — guste obrve se nabraše. — Hoćeš da kažeš da...

— Ne, gospodine, niste me dobro razumeli. Želeo sam da kažem kako i moja karijera verovatno zavisi koliko ćete poverovati tom izveštaju. Koga bih drugog, uostalom, i mogao da štitim?

— To je ono što i mene zanima, Dile. Pogledaj listu tih povreda: boga mu, niko ko ima malo soli u glavi neće poverovati da ih je zadao jedan jedini čovek, i to za svega desetak sekundi.

— Tako se dogodilo, gospodine.

— I to u onih dva-tri minuta dok je pozornik Sajmz bio van patrolnih kola, u toaletu? Hajde, Dile, to ti ni dete ne bi poverovalo!

— Možda, gospodine, ali se tako dogodilo-tvrdoglavo ponovi mladić. — Sajmz nije imao sreće, ništa drugo. Čekali smo više od dva sata u tom prolazu da Riko naiđe, a on je naleteo upravo kada je Sajmz morao da izađe. To se događa...

— Nemoj meni da pričaš šta se sve događa u policijskom poslu — zagunđa Faradej. — Riko je uz sebe imao četiri čoveka, je li tako?

— Tako je, gospodine. Imate sve u izveštaju, čak i njihova imena. Trojicu već imamo u kartoteci, a četvrtog traže u Koloradu. On...

— Znam da čitam, Dile. Zbog čega nisi pokušao da ga uhapsiš, čim si ga ugledao?

Ukočena kičma mladog policajca nije se pomerila ni za delić inča, a pogled iskrenih plavih očiju i dalje je bio uperen u tačku nekoliko palaca iznad kapetanove glave.

— Upravo sam razmišljao o tome, gospodine, kada... kada se sve to odigralo. Vidite, oni su izašli iz lokala, tako da bi im se Sajmz našao za leđima da je u tom trenutku izašao. Nisam imao utisak da se žure, pa sam hteo da sačekam da se Sajmz pojavi i da u tom trenutku uključim farove da bih ih zaslepio. Međutim...

— Međutim?

— Imate sve u izveštaju, gospodine — u glasu se sada osetilo i malo podsmeha. »Proklet nek sam«, mislio je Dil, »ako dozvolim da me Faradej ispituje kao da sam ja lično premlatio te momke!«

Na kapetanovim usnama, međutim, zaigra iznenadni osmeh.

— Da, znam šta si napisao, Dile. Taj šesti momak iznenada se stvorio među njima i počeo da ih lema. Taj izraz »stvorio« koji si upotrebio u izveštaju, Dile... on mi se ne dopada. Policajac se mora izražavati precizno. Sa koje strane se on pojavio?

— Ne znam, gospodine — odgovori Dil mirno i bez oklevanja.

— Kako ne znaš, do đavola! U šta si gledao?

— U Rika i njegove ljude, gospodine. A izraz »stvorio« upotrebio sam zato što sam u tom trenutku imao utisak da je napadač bukvalno iznikao iz zemlje. Ili pao s neba, ako vam se to više dopada, gospodine.

— Ti mene malo zavitlavaš, a, Dile?

— Ja, gospodine? Ne, gospodine.

— I prekini već jednom s tim »da, gospodine, ne, gospodine!« — lupi Faradej šakama po stolu. — Ovo nije prokleta policijska akademija, već krvavi i prljavi svakodnevnici posao policajca, boga mu! Sedi.

— Razumem, gosp... hvala...

Faradej se zavalio u fotelji pručavajući pogledom mladića pred sobom. »Tvrdoglavu irsko kople«, besno je mislio. »Kao mazga! Ali se od takvog materijala prave najbolji policajci...«

— Piješ li, Dile?

— Ponekad, gospodine.

— Sinoć?

— Ne pijem na službi, gospodine — glas je zazvučao čak i malo uvređeno.

— Je li? E, to ćeš brzo naučiti — zacereka se Faradej. Mađioničarskim pokretom on odnekud ispod stola izvuče dugu crnu bocu i dve čaše za vodu. Napunio ih je sigurnom rukom i vratio flašu u skrovište.

— Ako neko uleti ovamo — progundā — ti i ja pijemo limunadu. Jasno?

— Jasno, gospodine — ni traga humora u glasu. — Žućkasta tečnost karakterističnog mirisa. Limunada. U vaše zdravlje, gospodine.

Nekoliko minuta ćutanja. Za to vreme u neveliku prostoriju probijala se samo buka saobraćaja sa ulice. Faradej progovori tek kada je do dna ispraznio svoju čašu.

— Uzmi ovo — reče gurnuvši veštīm pokretom list preko stola. — Baci ga u korpu za otpatke ili ga upotrebi znaš već za šta...

— Zašto, gospodine?

— Gospode bože — prostenja Faradej dižući oči ka nebu. — Znao sam da su policajci glupi, ali ovo...

— Moj koeficijent inteligencije je 130, gospodine — hladnokrvno primeti Dil — po merenjima izvršenim u policijskoj akademiji.

— Baš me briga, Dile, da je i 230! — prasnu kapetan. — Ovo ćeš đubre baciti i sastaviti mi do ručka novi izveštaj. Napiši da su se Riko i njegovi pobili među sobom, da su pali pod automobil ili bilo šta drugo, sem ove bajke koju si mi servirao! Naučnoj fantastici je mesto u bioskopu, a ne u poštenoj policijskoj stanici!

— Napisao sam ono što sam video svojim očima, gospodine. Sve drugo bila bi čista izmišljotina, da upotrebim vaš izraz.

Iako je lice mladića i dalje ostalo nepokretno, Faradeju nisu promakle sitne kapi znoja po visokom čelu.

— U redu, Dile — reče tiho. — Ako već moram da ti nacrtam: izmisli nešto i napiši u svoj izveštaj. To je naređenje!

— Molim da mi to naređenje izdate u pismenoj formi!

Grohotan smeh, ali smeh koji nije uspeo da sakrije i kapetanovu napetost.

— Ne, dečko moj... nećeš tako lako uspeti da polomiš kičmu matorom Leniju Faradeju! Već zamišljam kakvu bi buku štampa digla kad bi nešto takvo došlo do novinara... pismeno, je li? Mudar si ti momak, Dile, nema šta!

— Žao mi je, gospodine... — mladić nije ni pokušao da prikrije pokret kojim je obrisao znoj sa čela.

— Nećeš napisati drugi izveštaj?

— Ne, gospodine.

— Čak ni po cenu toga da te prebacim na dokove? Čuo si za dokove, Dile!

— Čuo sam, gospodine.

— Ustani!

— Razumem, gospodine!

Savršena slika savršenog policajca, počev od blistavih cipela na nogama do kape spuštene nizbutinu po svim propisima. Faradej sa odobravanjem klimnu glavom.

— Vrlo dobro, Dile. Izvini za ovo... ali čak i policijska aka-

demija počela je da nam šalje tipove koji misle da policijska uniforma služi samo za paradu. Ti si, međutim, policajac po mom ukusu. Čestitam, mladiću!

— Gospodine... ovaj... neću morati da pišem drugi izveštaj?

— Ne, do đavola! Zašto bi ga pisao, boga mu? Šta ovome nedostaje?

— Ništa, gospodine. Razumem, gospodine!

— Možeš da ideš Dile.

Na starom licu sada je lebdeo širok osmeh.

— Natsavi tako i nećš još dugo biti na ulici, to ti obećavam.

Još nekoliko trenutaka je odmahivao glavom pošto je policajac izašao, a onda mu se lice ponovo smrači, dobivši onaj uobičajeni izraz zbog kojeg su ga, još u doba kada je bio samo narednik, prozvali »Stari Mrgud«. Sigurnim pokretom dotakao je taster interfona.

— Gardnere! — zareža. — Pusti tu bandu unutra!

*
* * *

— Inteligentan momak — primeti Leslie Eldridž pokazujući sliku na naslovnoj strani novina.

— Prava retkost, zar ne?

— Ko? — Tabasko Pit je na drugoj strani stola proučavao rezultate konjskih trka iz protekle sedmice. — Riko?

Visoki čovek crne kose odmahnu glavom. Čak i ovako opušten, u udobnoj fotelji, odavao je utisak ogromne snage i brzine, nalik divljoj zveri sprmenoj da se i na najmanji znak opansosti baci u borbu.

— Mali policajac. Džefri Dil.

— Ah, taj...

Nasuprot Lesliju, Tabasko Pit delovao je zaista opušteno, iako su i njegovi masivni mišići pod košuljom delovali preteće. Tabasko Pit bio je možda malo sporiji u reakcijama, ali kada bi se jednom ozbiljno zagrejao za borbu... uostalom, to su već upoznali mnogi protivnici duž čitave Zapadne obale, oni koji su dopustili da ih zavora spori govor i naivni pogled široko otvorenih plavih očiju pod čitavim gnezdnom neuredne kose boje lana.

— Momak je mudro postupio — zamišljeno je govorio Eldridž.

— Ostao je u kolima sve dok obračun nije okončan, a onda izleteo i pokupio Rika i njegove — mada ne verujem da će uspeti dugo da ih zadrže u zatvoru; Mafija dobro plaća i može sebi da dozvoli luksuz najboljih advokata, a o kauciji da i ne govorim.

— Do đavola, Lesli, pa Riko je bar trostruki ubica! Policija to mora da zna!

— Znati i dokazati nije ista stvar kod naših sudova — sumorno se osmehnu crnokosi mladić. — Riko je umeo dobro da

zametne svoj trag, a njegove žrtve na dnu okeana su već davno izgubile svaki ljudski lik. Ne, Pite, ništa neće moći da mu dokáže...

Tabasko sleže ramenima i vrati se gustim stupcima rezultata.

— Zašto ga onda nisi dovršio? — progundā. — I njega i njegovu prokletu bandu!

— Mogao sam. Nijedan od njih nije dospeo čak ni revolver da izvuče. Međutim...

— Međutim?

— Riko je sitna riba, Pite.

— Riko sitna riba? Momče, znaš li ti o kome govoriš? U svojim šapama drži bar trideset odstotno trgovine drogom na Zapadnoj obali!

— Riko ne. On samo organizuje posao. Gazda je neko drugi.

— To se zna — sleže Pit ramenima. — Mafija. Pa? Oni su i za tebe prevelik zaloga, znaš! Sem toga, trgovina drogom se jednostavno ne može sprečiti i sumnjam da to čak i država ozbiljno želi. Sve te milijarde dolara pre ili kasnije se vrata u optičaj i neko ima koristi od toga.

— Da. Naročito privatne klinike za lečenje narkomanije i prodavci pogrebne opreme — gorko reče Lesli. — Mada si donekle u pravu; trgovina drogom je postala krupna privredna grana od koje mnogi imaju koristi... ne isključujući tu i državu.

— Dakle?

— Šta dakle? — širok osmeh Leslija Eldridža iznenada ga učinī bar desetak godina mlađim.

— Napadaš ili ne?

— Napadam, naravno.

— Droga?

— Da, Pite. Krupan zaloga, priznajem, i dugo sam oklevao pre nego što sam odlučio da ga zagrizem. Međutim, došao je čas da se obračunam i sa tim zlom...

Skromno uređen mali salon u koji je sa okeana kroz otvorene prozore dopirao miris soli nekoliko trenutaka je bio veoma tih. A onda Tabasko Pit gnevno zgužva novine i ispravi se u čitavoj svojoj visini od šest stopa i nekoliko palaca.

— Poludeo si, boga mu! Kopaj sam sebi gronbicu!

— Može biti, ali je mene, kao što znaš, veoma teško ubiti.

— Možda, ali će to nekome pre ili kasnije uspeti... a ako pokušaš da se obračunaš sa trgovcima drogom, to će onda biti pre!

Eldridž proteže svoje udove, gledajući mladića sa osmehom na licu.

— Da vidim da li sam te dobro razumeo — reče. — Ti ovoga puta nećeš sa mnom?

— Ja? Do đavola, ko je to rekao?

— Niko, ali sve što si do sada pomenuo govori mi kako smatraš da nemamo nikakvih izgleda...

— To je tačno, ali ako te ostavim samog, gotov si pre nego što uopšte počneš ozbiljnu istragu. Boga mu, ko ti je do sada čuvao leđa?

— Ti, Pite, naravno! — vese-
lo se osmehnu Eldridž. — Ponekad i kada to nije bilo potrebno, zar ne?

— A uglavnom i nije — pro-
gunda Tabasko, vraćajući se u svoju fotelju dohvatajući sa stola konzervu sa pivom. — Ta tvoja đavolska veština do sada je uspevala da te izvuče i iz najgore gužve, ali sada... — on zlo-
slutno zavrte glavom, otpijajući dug gutljaj ukusne ledene tečnosti. — Uhhh, ovo je dobro!

— Neće biti ništa opasnije nego do sada — sleže Lesli ramenima.

— Misliš? A ovo? — Pit mu preko stola dobaci izgužvani primerak novina. — Kladim se da ovo nisi čitao!

— »Egzaminer«? Ne, nisam ga čitao. Obično to nije vredno truda.

— Ovoga puta jeste. Dali su mnogo više mesta nego ostali tvom inteligentnom policajcu. Pogledaj samo šta je momak izjavio, pogledaj!

Gotovo neverovatnom brzinom oči Leslija Eldridža preleteše preko čitave strane načičkane krupnim fotografijama pozonika Dila na mestu gde je veče pre toga uhapsio Rika Banolija i četvoricu njegovih telohranitelja. Jedna od fotografija bila je naj-

zanimljivija: »Egzaminer« se bacio u trošak na crtača koji je u snimak prolaza gde se sve to odigralo ucrtao figuru u crnom, sa neoibčnom kapuljačom na glavi, u karakterističnom položaju karate-borca.

— Šta kažeš? — cerio se Pit. — Tvoj mali policajac je i previše pametan, zar ne? Dao je gotovo savršen opis čoveka u kostimu za koji slučajno znam gde se sada nalazi.

— Da, ali nisi čitao do kraja — osmehnu se Eldridž. — Po rečima njegovog pretpostavljenog, kapetana Faradeja, nema pouzdanih dokaza da se takva ličnost zaista pojavila na secni, odnosno, on pominje mogućnost da se u tami Dil prevario. Čak i »Egzaminer« nije smeo da potpiše sliku bez znaka pitanja. Pogledaj: »Tajanstveni napadač, da ili ne?«

— Faradej nije glup — gundao je Pit. — Ne brini, taj neće posumnjati u Dilovu priču.

— Pa?

— Ništa. Postao si previše samouveren, eto šta je u pitanju. A sam si me stotinu puta upozorio da nijednog protivnika ne smem potcenjivati!

— Policija nije mnogo doznala o meni, zar ne? — osmehnu se Lesli. — Opisu koji je dao Dil odgovara bar dve stotine hiljada momaka u širokoj okolini San Franciska.

— Ali takav kostim koristiš samo ti!

— Tačno. Opasnost postoji samo u slučaju da policija pronađe kostim i ostalo u ovoj vili. A to se ne može dogoditi. Zbog čega bi, do đavola, neko povezao pitomog besposličara Leslija Eldridža sa tajanstvenim čovekom koji se usudio da potpuno sam, golim rukama, napadne Rika Banolija i njegove momke koji su uvek naoružani do zuba?

— Svejedno — Pit je tvrdo glavo odmahivao rukom. — Pre ili kasnije neko će povezati sve te činjenice i dobiti jasnu sliku...

— O meni?

— Ne o tebi kao Lesliju Eldridžu, bogatom nasljedniku, koji mirno krcka svoje dolare u vili na obali okeana. Način na koji napadaš, tvoj kostim, način na koji...

— Reci do kraja — tiho reče Eldridž. — Način na koji ubijam, zar ne?

— Da, do đavola! I način na koji ubijaš! Čudi me da još niko nije shvatio da se u San Francisku nalazi jedan ninda!

— Niko to neće ni shvatiti — osmeh Leslija Eldridža bio je vedar. — Nindje su samo stara, glupa japanska legenda, zar ne? Ako su ikada i postojali, danas ih više nema, to će ti potvrditi svaki poznavalac istorije Japana. Ninđe ne postoje... a naročito ne u dvadesetom veku i na Zapadnoj obali Sjedinjenih Država.

— Ne postoje ni vampiri, a opet se hiljade ljudi plaši da zaviri pod krevet, Lesli! Mafija je do sada već shvatila da pred sobom ima opasnog protivnika i nešto će svakako preduzeti da zaštiti svoje najistaknutije članove. Znaju li oni da si ti ninda ili ne, svaki novi napad biće teži od prethodnog, jer će oni biti oprezniji. A ti si sam kriv za to!

— Ja? Misliš da onaj napad sinoć nije bio potreban?

— Naravno da nije, do đavola! Sada si ih samo upozorio na opasnost!

— Nije nikako zadovoljstvo poraziti protivnika koji nije upozoren — promrmlja Lesli.

— To je možda vredelo u Japanu i u srednjem veku, ali sada ne važi, boga mu! I, ako si već napao Rika, zašto nisi išao do kraja i ubio tu zmiju! Zaslužio je smrt stotinu puta do sada.

Lesli Eldridž je u međuvremenu odšetao do prozora i zamišljeno se zagledao u okean pod sobom. Prizor koji umiruje, prizor koji podseća da su čovekove snage ograničene, a njegovo vreme kratko, užasno kratko...

»Te dve stvari nikada ne idu jedna s drugom«, mislio je Lesli Eldridž. »Čovek može naučiti da koristi do krajnjih granica krhko telo koje mu je priroda dala, da iz svojih mišića izvuče energiju o kojoj atletski rekorderi još uvek samo sanjaju. Ali...«

Ali i za to postoji cena koja se mora platiti. Čovek koji svoje telo smelo potura na putanju usijanog olova mora biti svestan da to ne može trajati dugo...

Pa čak i nindja.

Pet dugih godina je mladić, koji se tada nije zvao Leslie Eldridž, nastojao da duh i telo sjedini u celini čiji je ishod bio stvaranje užasne mašine za ubijanje vođene naizgled zastarelim kodeksom časti i pravde. Uspeo je u tome, ali — po koju cenu?

Ne, stolecima stara tajna japanskih nindža još nije bila mrtva, njihova užasna oružja još uvek su ubijala na drugoj obali okeana, vođena sigurnom rukom prvog čoveka sa Zapada koji je uspeo da savlada drevne veštine i stavi ih u službu ljudi; malih, običnih ljudi, onih koji se sve teže snalaze u procepu između krutih zahteva društva u kojem žive i sve krvavijeg danko kojeg od njih, na neki od načina, izvlači organizovani zločin...

— Meditiranje tu neće pomoći — uporno je mleo Tabasko Pit iza njega. — Trgovina drogom je kao hidra sa stotinu glava; otkineš jednu, a na njenom mestu izniknu dve nove. Prokletstvo, Leslie, zar zaista želiš da izvršiš samoubistvo na tako glup način!

— Ne želim uopšte da izvršim samoubistvo! — okrete se Eldridž sa osmehom na licu. — Sed, Pite, do đavola, i prestani da se ponašaš kao histerična use-

delica! Zar te moj plan nimalo ne zanima?

— Oho? Pa ti imaš i neki plan? Čudno, kako si se do sada ponašao, imao sam utisak da improvizuješ!

— Poznajemo se dovoljno dugo-strpljivo reče Leslie. Do sada si morao da naučiš da jedan nindža nikada ne improvizuje... sem kada mu to okolnosti nametnu. Sve što sam do sada činio bilo je deo mog plana, ali ono najteže tek dolazi. Šta misliš, zbog čega sam napao Rika i njegove ljude?

— Da ih upozoriš da si im na tragu, sam si mi to rekao. Pa?

— Ne samo zato. Želim da izazovem paniku kod šefova, Pite, da im nametnem potrebu za većom sopstvenom bezbednošću. To je jedan od ciljeva. Drugi je da počnu da sumnjaju jedan u drugog, a to neće biti teško postići.

— Nimalo — osmehnu se Pit. — Ti tipovi ionako neprestano sumnjaju u sve oko sebe. Hmm... u tom tvom planu izgleda i ima nečega. U redu, šta ćeš učiniti kada oni počnu da pucaju na svakog miša koji im protrči pred nogama?

— Pucaću s njima, naravno. Pit zinu. — Šta?

— Dobro si čuo. Pucaću i ja s njima.

Tabasko zabaci kosu sa lica, kao da mu ona smeta da bolje čuje.

— Budi ljubazan, molim te, i ponovi mi to.

— Nema potrebe — osmehnu se Eldridž — vidim da si već i sam shvatio . Hoću da se ubacim u njihove redove i uništim ih iznutra. To uvek ide mnogo jednostavnije, zar ne?

— Ništa od toga! — odmahnu Pit glavom. — Oni svoje ljude proveravaju detaljnije nego CIA. Ne sumnjam da bi uspeo da dopreš do samih glavešina — ali će ti za to trebati najmanje pet godina!

— U pravilu da, ali postoji i kraći put. Sinoćni napad na Rika bio je prvi korak na tom putu. Slušaj pažljivo...

*
* *
*

Zaista, ko bi verovao da jedan ninda ubija u osamdesetim godinama dvadesetog veka?

U srednjovekovnom Japanu, zemlji o kojoj čovek sa Zapada ne zna ništa, ili gotovo ništa — to da... ali Kalifornija — nikako!

Ipak...

Uzmimo, na primer, sedamnaesti vek. Ponešto o Japanu iz tog vremena se zna, pa makar samo sa filmova koji mogu, ali ne moraju, biti stvarna slika tog ludog i pomalo romantičnog vremena. Žene, zlato, imanja, sve to moglo se steći uz pomoć dugog samurajskog mača stavljenog u pravom trenutku u službu pravog gospodara, jednog od

velikih feudalaca koji su se borili za vlast prestiž i slavu. Ulice gradova bile su svakako zanimljive u to vreme: njima su važno koračali ljudi u raskošnoj odeći, sa dugim mačevima za pojasima, znajući da im se svi sklanjaju sa puta, znajući da je cena za to njihova krv koju će pre ili kasnije morati da proliju na toj istoj, ili nekoj drugoj ulici Kjota, Osake ili Jeda.

Ali je to, kao i u svakom ratu, samo jedna strana medalje. Jer, ako su samuraji vitlali mačevima osvetljenim zracima sunca, ili bar bakljama sa bedema tvrđava, ninde su se tiho provlačile kroz mrak, nečujnije od zmijsa, pribijeni uz hladne kamene zidove ili skriveni u krošnjama drveća raskošnih vrtova. Ako je svim postupcima potomaka plemenitih rodova upravljao kruti kodeks bušida koji im nije dopuštao nikakav postupak koji se kosio sa shvatanjem časti, nindje takvim ograničenjima nisu bile sputane. Ninda je činio ono što je samuraju bilo ispod časti: bio je spreman da se šunja i prisluškuje, da ubija tiho, neprimetno, nožem u leđa ili otrovom u jelu. Samuraj je znao sve o svom dugom maču, o nožu i koplju, o odlikama prvog vatrenog oružja koje je našlo put u Japan; ninda je umeo da ubije i golim rukama, užetom, tankom žicom, oštirim drvetom, bilo čime što bi mu se našlo u ruci...

Od šestog veka pa nadalje po Japanu su počele da se šire škole ninducia, obučavajući mnogo-brojne potomke zanatu koji je donosio malo časti i slave, ali zato mnogo novca i mnogo krvi. Tim školama reklama nije bila potrebna, ali je zato tek svaki dvadeseti ili trideseti pitomac izlazio kao ninda, majstor kojem nisu bile strane čak ni veštine kojima se ponose i mađioničari dvadesetog veka. I tako je to trajalo punih hiljadu i sto godina...

Istorija kaže da su poslednju veliku ulogu ninde odigrale 1637. godine u takozvanom Šimbara ratu, kada su ugušili pobunu hrišćana na ostrvu Kjušju. Posle toga, oni postepeno silaze sa scene iz prostog razloga što je i za njihovim uslugama bilo sve manje zahteva. Ne dugo potom, ninde su postale više mit nego činjenica, više legenda nego istorija. Oni koji su znali da nindi još ima, umeli su da ćute... ali je i njih bilo sve manje i manje...

Lesli Eldridž, prvi i verovatno i poslednji ninda sa Zapada, nije se, međutim, bavio razmišljanjima o istoriji grupe ljudi kojoj je i sam pripadao. S potpunom koncentracijom, postižući gotovo fantastičnu brzinu čitanja, on je u svoju memoriju unosio masu podataka o trgovini drogom u Sjedinjenim Državama u poslednje tri godine. Pogled mu je bio uprt u svetlucavi ekran na kojem su se neprestano smenjivala slova i brojevi iz ogromne banke podataka Federalnog bi-

roa za narkotike, materijal koji niko do sada nije još dospeo da sredi i sistematizuje iz jednostavnog razloga što za takav posao nikada nije bilo dovoljno vremena, dovoljno kvalifikovanih ljudi i dovoljno novca.

Slučajno?

Slučaj ne postoji, govorila je vekovna mudrost ninda i Lesli Eldridž je tu mogućnost odmah eliminisao. Bio bi dovoljan jedan jedini promil godišnje sume koju su osiguravajuća društva isplaćivala svojim klijentima, još manji delić gomile dolara namenjene razvoju novog i održavanju starog naoružanja, Međutim...

Ali je već i taj podatak savršeni mozak ninde odbacivao kao nepotreban. Ono što je moglo biti nije spadalo u domen njegovih razmišljanja, jer su za nindu bile važne samo činjenice.

Činjenice o kojima je trebalo razmišljati, koje je trebalo uklopiti u već stvoreni plan i još jednom proveriti pre nego što načini prvi odlučni potez...

Isključio je ekran i protrljao oči, razmišljajući o svemu onome što je morao učiniti da bi pro-našao način ulaska u datoteku Federalnog biroa za narkotike u zgradi na drugoj strani kontinenta. To je, međutim, bila dečja igra u poređenju sa onim što je tek stajalo pred njim...

Sa nekoliko preciznih pokreta uklonio je poslednje tragove zamora od dugog sedenja pred ekranom i prešao u dnevnu sobu, osvetljenu samo raskošnim bo-

jama televizijskih reklamnih spotova sa, srećom, utišanim tonom. Jedna naizgled krhka crnokosa devojka sedela je pred televizorom, nervozno se igrajući uvojcima duge kose spuštene niz telo.

— Još nije počelo? — tiho upita Leslie spuštajući se na kauč pored nje.

— Ne. Kasne.

— Stara priča — osmehnu se on, gledajući sa uživanjem njenu kosu. — Sada se okružni tužilac i advokati optuženih pogađaju oko visine kaucije, a sudija čeka ishod da bi ga, sav važan, saopštio lupajući svojim čekićem. Možda će čak biti toliko pošten da se napravi kako razmišlja da li da dozvoli da se Riko i njegove ubice brane sa slobode. Jeftina komedija, Sumiko. To svi znaju.

— Pa zašto onda igraju tu igru? — njene kose oči bile su crne i duboke u polumraku.

— Zato što im je tako lakše — sleže on ramenima. — Ne brini, Riko se neće tako jeftino izvući. On je jedan on prvih koje moram ukloniti ako želim da dođem do samog vrha...

Devojka se strese.

— Bićeš oprezan, Leslie, zar ne?

— Kao nikada do sada — osmehnu se on. U prstima je osećao vatru od dodira kože pod tankom svilom kimona, čuo njen ubrzani dah koji je pozivao. Ali...

Bešumno mičući usnama, raskošno lepa najavljiivačica smeni reklame na ekranu. Devojka do tače taster i do njih dopreše njene poslednje reči...

— ... odakle se javlja naš reporter Vilijam Red Čits!

Vilijam Red Čits imao je sve odlike dobrog televizijskog reportera, dospevajući da svoje gledaoce zaspe čitavom gomilom reči u svega tridesetak sekundi, dok je kamera kružila po radoznalim ili otupelim licima u upola praznoj sundici. Publika se leno uspravila kada je ušao sudija, tek nekoliko zaista zainteresovanih pogleda dočekalo je petoricu optuženih, okruženih užurbanim advokatima u savršenim odelima i skupocenim tašnama u rukama.

— Ono je Riko, je li? — upita devojka. — Lepo si ga udesio?..

— Da. Lepi Riko moraće na plastičnu operaciju ako i dalje bude želeo da zavodi glupe guske po Holivudu — prezrivo reče Leslie. — Ali, pogledaj mu oči, Sumiko...

— Vidim — strese se ona, privijajući se uz njega. — Ubica...

— Gore od toga. Ubica koji uživa u ubijanju.

— Da. Leslie... oni će se zaista izvući, zar ne?

— U to nemoj sumnjati, devojčice. Čekovi za kauciju već su napisani i nalaze se u jednoj od onih finih kožnih tašni. Pedesetak hiljada dolara nisu ni kakve pare za njihove gazde. Ne

zato što im je stalo do Rika i njegove četvorice glupana, ne! U pitanju je princip — moraju pokazati svetu da im policija i sudovi jednostavno ne mogu ništa.

Podužu proceduru uvoda televizija nije prenosila i Sumiko na nekoliko minuta ponovo utiša, razdražujuću buku reklamnih spotova na ekranu, sve dok u krupnom planu ponovo nije zaigralo unakaženo lice Rika Banolija, prvooptuženog.

Lesli je pažljivo saslušao iskaze svedoka, posebno mladog policajca koji je bio očevidac njegovog obračuna sa petoricom bandita. Osmehnuo se kada je shvatio da i okružni tužilac i sudija, pa i odbrana, oprezno zaoblaze pitanje jednog ili više nepoznatih napadača koji su naneli telesne povrede Riku i njegovim telohraniteljima. Pominjale su se samo optužbe koje su protiv njih postojale odranije i Lesli razočarano zavrte glavom. Okružni tužilac je bio veoma oprezan: najteža optužba odnosila se na bespravno nošenje oružja...

— Isključi to — reče mirno.
— Imamo pametnija posla, Sumiko. Ova komedija završiće se za nekoliko minuta i Riko će išetati na ulicu kao slobodan čovek. I to uz bednu kauciju!

— Kako se to moglo dogoditi?

— Lako. Tužilac je svakako shvatio da bi svaka teža optužba bila samo rasipanje vremena i novca, policija nema vremena za traganje za jačim dokazima pro-

tiv Rika i njegovih. Ukratko, ova runda će biti nerešena... ali, ne za dugo.

— Ti stupaš na scenu, zar ne?

— Da, devojčice, ja stupam na scenu. I nemoj da te iznenadi ako za koji dan i moje lice vidiš na ekranu u nekoj sudnici...

— Les?

On joj usnama dotače obraz.

— Tako mora da bude, devojčice. Najbolji način da steknem njihovo poverenje...

— Ti... poćinićeš neki... neki zločin?

— Da, ali ne pitaj koji. U redu?

— U redu. Les... shvatam.

Privukao je u zagrljaj, dopuštajući ovoga puta da i ona oseti vatru koja mu je plamtela u žilama.

— Naravno da shvataš. Ti si pametna devojčica... i lepa.

— Les... biće opasno?

— Ne opasnije nego obično — osmehnu se on. — Ne boj se za mene.

— Dugo se nećemo videti?

— Dugo. Moram se ponašati kao čovek koji je u San Francisco doputovao sa Istoka jer mu je tamo gorelo pod nogama. Pit mi je već pripremio savršenu priču uz pomoć svojih neobičnih veza, što znači da u ovom gradu ne poznajem nikog. Oni će me dugo držati na oku kako bi me proverili; možemo se sresti, ali samo ako »slučajno« sklopimo poznanstvo u nekom lokal. Vazhi?

— Važi — osmehnu se ona zamišljeno. — Javljaćeš se, nadam se?

— Redovno. Kad god budem siguran da me ne prisluškuju. Ti ćeš ostati ovde, već sam ti dao šifru kojom možeš doći do svih podataka koje prikuplja Biro za narkotike, tako da budeš u toku... Može se dogoditi da mi zatreba neka sveža informacija kojom ću prijatno iznenaditi svoje nove gazde. Veoma je važno da njihovo poverenje steknemo brzo, jer se po ulicama već šuška da zaliha droge nestaje i da će cene nešto skočiti sve dok ne stigne nova pošiljka... Hej, mala, pa ti me i ne slušaš!

Zatvorila mu je usta poljupcem koji je trajao dugo, veoma dugo. Kao da svaki sekund njegovog trajanja treba da zameni po jedan prazan dan u dugom nizu koji je bio pred njom...

*
* *
*

Erni Lebedinski poslednji put namignu punačkoj smeđoj stjuardesi, zabacujući malu torbicu na rame. Bilo bi lako prići joj i zakazati sastanak, ali...

Čovek koji je u bekstvu ne sme sebi da dozvoli takav luksuz. Istina, poternica za njim još nije raspisana, momci u Njujorku, za sada još uvek drže stvar pod kontrolom, ali to ne može još dugo da traje.

Usko blede lice Ernija Lebedinskog smrači se na tu pomisao. U redu, sam je kriv što je požurio da likvidira onog prokletog novinara iako trenutak nije bio baš pogodan za to. Previše ljudi ga je videlo, u tome je bila stvar, morao je znati da će jedan od njih imati dovoljno prisustva duha da zapamti lice strelca koji usred bela dana ispaljuje rafal u iznenađenu žrtvu na Tajms skveru i hitro uskače u kola. Novac organizacije kočio je stvar koliko je mogao, ali su točkovi policijskog mehanizma postepeno hvatali zalet: za dan ili dva neki će sudija pristati da stavi svoj potpis na nalog za hapšenje Ernesta Lebedinskog, zvanog Svi-
leni Erni, pod sumnjom da je kriv za ubistvo Roberta Vigena, novinara radio stanice WBNY.

Naravno, Erni će dotle biti daleko, na drugom kraju sveta. Iscerivši se tankim usnama, plaćeni ubica nemarno opipa zamo-
tuljak čvrsto stegnut opasačem pantalona. Šef je bio široke ruke, kao i obično, ali je najveći deo lepe hrpe zelenih novčanica poticao iz Ernijijevog privatnog skrovišta. Nasuprot svojim kolegama, on nikada nije trošio mnogo; kocka i piće nisu ga privlačili, još manje žene do kojih se dolazi skupim poklonima i izlascima u još skuplje lokale...

Osvrnulo se oko sebe, tražeći pogledom šaltere za izdavanje karata. »Memfis je bio dobar izbor«, pomisli. Velika raskrsnica vazdušnih linija gde niko neće

zapamtiti njegovo lice. Oдавде će svakako biti puno letova prema jugu, do Floride, Meksika, možda čak i Kolumbije i Venecuele. Što dalje to bolje... Zbogom, Ameriko. I hvala.

Visok, širokih ramena, kretao se lakim korakom rođenog atleta koji u svakom trenutku gospodari svojim pokretima. Oči su mu po navici pretraživale lica u gomili, ali nijedno od njih nije skrivalo nikakvu pretnju za Ernija Lebedinskog.

— Oprostite!

Čovek koji je neoprezno naleteo na njega bio je visok koliko i sam Erni, šest stopa i nekoliko palaca. Plave oči prijateljski su blistale na preplanulom licu pod crnom kosom. U ruci je, slično Erniju, nosio torbu neobičnog oblika, sličnu onoj u kakvoj se nose štapovi za golf.

— Žao mi je što sam vas gurnuo — dodade, zastavši tako da Erniju efikasno prepreči put prema šalterima za izdavanje karata. — Ne ljutite se, naravno?

— Ne, do đavola — ču Erni sebe. »Koji mi je đavo?«, pitao se istovremeno u sebi. »Trebalo ba da ga išamaram i produžim svojim putem, boga mu!«

— Ja idem u Kaliforniju...

— Molim?

Plave oči nepoznatog dobile su neobičan sjaj i Erni upi svoj pogled u njih. Posmatraču sa strane taj prizor ne bi izgledao nimalo neobično: dva čoveka zastala su u gomili koja hita i razgovaraju o nečem ozbiljnom.

Erni, međutim, nije zapažao više ništa oko sebe, sem tih plavih očiju koje su nešto govorile...

— Da, idem u Kaliforniju. U San Francisko.

— San Francisko — prošaputa Erni očarano. — San Francisko...

— Da. Divan grad. San Francisko.

Erni pređe rukom preko čela. U ušima mu iznenada ponovo odjeknu žagor gomile, prijatan glas koji je najavljiivao brojeve letova i vreme polaska aviona.

— Oprostite još jednom — ljubazno reče crnokosi čovek pred njim i provuče se pored Ernija.

— Ništa, ništa — progundava ovaj. Kao da se budi iz sna, pogledom je ponovo potražio šaltere i odlučnim pokretom se uputio prema njima.

— Izvolite? — devojka u smeđoj uniformi osmehnula mu se dobro uvežbanim osmehom, bez pravog osećanja.

— Jedno mesto u prvom avionu do San Franciska.

— Odmah gospodine. Odgovara vam poletanje kroz dvadeset pet minuta.

Erni klimnu glavom, ali mu je lice imalo zapanjen izraz. Još jednom pređe rukom preko čela, sada orošenog sitnim kapima znoja.

»San Francisko? Zašto sam rekao San Francisko? Boga mu, pa ja sam hteo na jug, u Južnu Ameriku... kog ću đavola u Kaliforniji?«

»Ne budi šašav, Erni«, govorio je neki drugi glas u njemu. »Gde ti je originalnost, boga mu? Ko god beži iz Amerike uvek juri pravo na jug, kao budala! Šta imaš protiv dobrog starog Friska? Tu te bar niko neće tražiti, čoveče!«

Mehanički je odbrajao novac koji je devojkica zatražila, zgužvao kartu u džep sakoa i osvrnuo se oko sebe, kao da ne zna na koju stranu da krene. Do mozga mu je tek nekoliko trenutaka kasnije dopro glas kojji je putnike za Dalas, Albukerki, Finiks, Los Angeles i San Francisco pozivao da požure u svoj avion.

— Pa šta, do đavola! — reče glasno izazivajući začuđen pogled jedne stare dame koja se s mukom provlačila svojih dvestotinak funti kroz gužvu. — San Francisko je silni grad i u njemu će svakako biti veselije nego u prokletom Njujorku!

Zaklonjen iza jednog stuba, Leslie Eldridž, onaj koji se nekoliko minuta ranije »sudario« sa Ernijem, zadovoljno se osmehnu. Postoje mnogi načini da se neko navede da učini ono što nikada nije nameravao, ali malo hipnoze taj problem obično reši za najkraće vreme. Naravno, nije mogao da zna kako će Erni reagovati na njegov pokušaj pa je u rezervi imao i druga sredstva da ga dovede onamo kako je želeo, ali se do sada sve odvijalo na najbolji način, upravo onako kako je ninda i planirao, kori-

steći još jedan iz ogromne riznice trikova srednjovekovnih japanskih majstora.

Zviždućući, sa torbicom na ramenu, krenuo je elastičnim korakom za Ernijem kako bi ga i dalje držao na oku. Put do San Franciska trajaće dugo i uvek postoji mogućnost da se ovaj predomisli, jer gonjena zver ponekad se ponaša suprotno svakoj logici...

Spustio se na sedište nekoliko redova iza Ernija Lebedinskog, tako da ga neprestano ima u vidnom polju. Kada avion uzleti, moći će malo da se opusti i još jednom u mislima razmotri svoj plan, ali do tada mora biti na oprezu...

— Oprostite, dokle putujete?

Prijatan ženski glas i on se sa osmehom na licu osvrte na ženu koja je sedela pored njega. Odmah je shvatio svoju grešku: trebalo je da odmah obrati pažnju na nju i jednim pogledom iskaže svoje divljenje; ona bi se tada povukla i čekala da on otpočne dobro poznati gambit između muškarca i žene. Ovako, povređena time što je nije ni pogledao, žena je preuzela stvar u svoje ruke. Što je značilo da će morati da nastavi započeti razgovor.

»Normalno ne bih imao ništa protiv«, pomisli Leslie, prelazeći jednim pogledom preko raskošnog tela i odeći koja je svakako stigla direktno iz Francuske. »Nije mlada, ali je u onim godinama za koje se obično kaže da su najbolje... ali, mogla je da sačeka bar da avion poleti...«

— Do San Franciska — reče, pokazujući pogledom da mu se dopada ono što vidi pred sobom, od uredne i skupe frizure do dugih nogu u elegantnim cipelama koje su se naskučivale pod nemarno podignutom suknjom. — Ako se usput ne predomislim, naravno...

— Predomislite? Kako to?

On baci jedan pogled prema Erniju. Momak je i dalje mirno sedeo na svom mestu i svakako pokušavao da dokuči otkud iznenadna odluka za let do San Franciska.

— Vrlo jednostavno. To mi se čak često dešava — reče uz šeretski osmeh. — Jednom, dok sam leteo u Japan, sišao sam zbog jedne divne žene u Enkoridžu, na Aljasci, i sledio je kroz sneg i led još pet stotina milja.

— I? — pogled crnih očiju bio je zainteresovan.

— Ništa — uzdahnu on. — Bila je hladnija od sveg leda Aljaske, a uz to još i srećno udata za nekog kralja nafte ili nečeg sličnog... tužna priča, zar ne?

Njen smeh bio je grlen i uzbudljiv. I protiv njegove volje Lesliju pogled odluta prema dubokom izrezu tanke bluze.

— Možda bi bila tužna — reče žena — kada bi bila istinita. Znate, mister, ne verujem vam ni reči. To ste upravo ovog trenutka izmislili, zar ne?

— Priznajem da jesam — pokajnički saže glavu Lesli. — Ali ne sve... nije bio avion već voz i nije bio Enkoridž već Monte-

rej. Ni ono sa naftom nije bilo istina, ona je bila udata za nekog vlasnika fabrike konzervi. Sad već ne deluje tako tužno, zar ne?

— Naprotiv, pomalo komično. Naročito ako je kralj isti kao u prvoj verziji.

— Otprilike — osmehnu se Lesli, opuštajući se u svom sedištu. Buka motora naglo se pojača i avion je zarulao po pisti. Nekoliko sledećih sati ne mora voditi računa o Erniju, što je značilo da svu pažnju može posvetiti svojoj susetki u avionu.

I ona se mazno protegla, posmatrajući ispod oka njegove reakcije. Znala je kakvim oružjem raspolaže i svakako je odlučila da ih upotrebi sva na tom zgodnom, visokom muškarcu koji očigledno kipi od energije.

— Let će, izgleda, biti mnogo zanimljiviji nego što je u početku izgledalo, zar ne? — osmehnula se Lesliju. Njegova velika šaka bez oklevanja se spusti na negovanu ženinu ruku.

— Da — odgovorila je promuklo, odvrćajući mu snažnim stiskom. — Ja letim do kraja, a vi?

— Tamo kuda i vi, pa makar vas na aerodromu čekao neki gnevni muž sa bacačem plamena u rukama!

— Ne brinite, moj gnevni muž je sada negde u Evropi — nasmeha se žena — i svakako se dobro zabavlja. Međutim, šta biste učinili da me zaista čeka na aerodromu?

— Ništa naročito. Lupio bih ga po glavi, zapakovao u neki sanduk i poslao, recimo, u Patagoniju — sleže Lesli ramenima. — Ne biste se ljutili nadam se?

— Nimalo — zainteresovano ga je posmatrala ispod dugih veštačkih trepavica. — Moje ime je Stasiya. Stasiya Lenoks, ako želite puno ime i prezime.

— Lesli Eldridž — odvrati on naklonivši se u svom sedištu. — I drago mi je što smo se upoznali, Stasiya.

Nekoliko sedišta ispred njega, Erni Lebedinski nervozno se vrpolio na svom mestu. Lesliju nije promaklo kada je od ljubazne stjuardese naručio dupli viski i gotovo oteo čašu iz njenih ruku.

Po svemu sudeći, biće problema s njim već prilikom prvog sletanja aviona u Dalasu.

Ipak, do tada je bilo još dosta vremena... vremena koje se moglo daleko lepše iskoristiti...

* *
*

— Oh, zar već Dalas! — trže se Stasiya Lenoks iznenada kad iz zvučnika odjeknu ljubazni glas stjuardese. — Časna reč, čini mi se kao da smo tek poleteli!

— Verovatno zato što je film bio zanimljiv — ismehnu se Lesli, pokazujući glavom prema ekranu ispred njih na kojem su se smenjivali uzbudljivi kadrovi nekog vesterna.

— Gle, film je odavno počeo? zaista! — iznenadi se ona. — Moram priznati da si veoma zabavan momak, Lesli, mada imam utisak da si izmislio bar polovinu tih avantura o kojima si mi pričao.

On oprezno izvuče ruku kojom je grlio njena punačka ramena. »Niste čuli ni polovinu onoga što sam zaista doživeo, gospodo«, pomisli skrećući pogled još jednom prema Erniju. Ovaj je mirno sedeo na svom mestu, ali je neprirodna ukočenost u držanju njegovog vrata i glave odavala veliku napetost. Erniju se očigledno nije dopadalo u avionu; da li zato što se, kao i mnogi drugi, jednostavno plaši letenja, ili za to postoji i neki drugi razlog?

»Dalas će biti kritičan«, mislio je dalje dok se pravio da sluša ćeretanje gospođe Lenoks. »Ako se predomisli, ovo je najpogodnije mesto da napusti avion i pobegne na jug, verovatno negde u Južnu Ameriku. Tipovi njegove vrste zbog nečeg veruju da se dole mogu daleko lakše sakriti. Na njihovom mestu ja bih ipak odabrao Njujork, jer u tom ljudskom mravinjaku mnogo je lakše naći skrovište nego bilo gde u Južnoj Americi. Amerikanci dole uvek padaju u oči, a naročito ako se razbacuju dolarima, što je već način života bivših gangstera i propalih političara...«

— Pa ti mene uopšte ne slušaj! — napući usne Stasiya, pribijajući se čvrstim grudima uz

njegovu mišicu. — Već drugi put te pitam gde živiš!

— Oprosti, nešto sam se zamislio! — reče on spuštajući joj ruku na koleno. — Zar ti to još nisam rekao? U San Francisku, naravno!

— A čime se baviš? Ne, čekaj... pusti da pogodim sama! Hmm... profesionalni zabavljač? Ne, nije to, ... tajni agent?

— Na žalost, ništa tako romantično. Ja sam pisac.

— Pisac? — njene oči se raširiše. — Zaista? Neka knjiga vam je već izašla?

Točkovi aviona blago odskočiše na pisti dalaskog aerodroma. Morao je brzo reagovati ako želi da zadrži Ernija koji je, uprkos tome što je bio čvrsto vezan pojasom, gotovo poskakivao na svom sedištu.

— Ne, ništa još nisam štampao — odmahnu Lesli glavom. — Izdavačima se moje pisanje ne dopada, kao i obično...

— Poznata je stvar da oni nemaju njuha za talenat — tešila ga je Stasija sve čvršće se privijajući uz njega. — Pre ili kasnije neko će ti izdati knjigu, ne brini, Lesli. Je li, reci mi o čemu pišeš?

— O ljubavi.

— Ohh... zaista?

— Tebe ne bih lagao — nežno šapnu Lesli. Mozak mu je ubrzano radio. Erni će se umešati među onih nekoliko putnika koji silaze u Dalasu. Da li da pokuša da ga zadrži u avionu ili da pođe za njim i ponovo pokuša sa hip-

nozom? I kako da objasni svoj iznenadni odlazak Stasiji Lenoks?

— Lesli...

— Molim? — trže se on iz misli.

— Nešto nije u redu, Lesli?

— Ne — podiže on obrve. — Otkud ti ta ideja?

— Ne znam koliko dobro je moj kozmetičar uspeo — reče ona mirno — ali mislim da se ipak vidi da nisam više dete, Lesli. I prilično toga znam o muškarcima. Do maločas si bar delovao zagrejano, a sada jedva primećuješ da sam ovde. Šta se dogodilo?

On joj pogladi ruku.

— Nije ništa, zaista.

Gledala ga je ozbiljnim pogledom i lice joj je zaista izgledalo mnogo starije nego do tada.

— Lesli... ono maločas, kada sam pitala čime se baviš... nisam slučajno upitala da li si tajni agent.

— Zar si mislila da bi tajni agent to tek tako priznao? — nasmeja se Lesli. — Ne, Stasija, nisam tajni agent.

— Onda policajac, ili privatni detektiv?

— Varaš se — odmahnu on glavom. — Možda je to romantičniji poziv nego biti loš pisac, ali...

— Zbog čega onda pratiš onog čoveka?

Lesli pokuša da se ponovo osmehne.

— Šašava si, Stasija. Otkud ti ta ideja?

Žena lupi nogom u elegantnoj cipelici.

— Do đavola, Lesli, rekoh ti da nisam dete! Dakle?

Napeto je razmišljao. Stasija je očigledno bila mnogo inteligentnija nego što je mislio...

Lepa i inteligentna žena. Ta kombinacija je uvek bila opasna...

— U redu — reče klimnuvši glavom i lako joj dotakavši ruku kao da se izvinjava zbog oklevanja da joj kaže istinu. — Prati jednog čoveka, Stasija, i lako se može dogoditi da on ovde izađe iz aviona.

— Poći ćeš za njim?

— Da.

— To je onaj momak u svetlom odelu ispred nas?

— Jeste.

Ona se lako strese.

— Ne dopada mi se taj tip, Lesli. Ima oči... ne znam kako da kažem... kao dva komada leda...

— Znam. Oči ubice, obično se to tako zove...

— Da, upravo tako. Oči ubice... ti ga se ne bojiš?

— Ne.

Avion se zaustavio ispred aerodromske zgrade i stjuardese su pohitale da otvore vrata. Žagoreći, veća grupa putnika podigla se sa svojih mesta. Lesliejev pogled bio je uprt u Ernija Lebedinskog.

On je strgao pojas sa sebe kao da mu je bio omča oko vrata. Zgrabivši svoju torbicu, grubo se progurao napred, ne obraćajući

pažnju na mrke poglede i gundanje.

Lesli se takođe uspravi, dohvatajući svoju neobičnu torbu. Žena ga je napeto gledala u oči.

— Moram da pođem, Stasija — tiho reče on. — Žao mi je... svakako ću te potražiti u San Francisku kada konačno tamo stignem...

Ona nemo klimnu glavom. Nije bilo vremena za razgovor, jer je Erni već cupkao pred vratima. Lesli dugim koracima pohita za njim.

Zahvaljujući svojoj visini, lako je uspevao da prati pogledom Ernija, pa se držao na bezbednom rastojanju od gangstera. Istina, verovatnoća da će ga ovaj prepoznati bila je mala, ali se Erni sada svakako plaši i svoje senke. Ne, nije bilo potrebe da se rizikuje...

Zastao je čim je sišao niz pokretne stepenice i izvukao cigaretu iz džepa. Razloga za žurbu nije bilo; nekoliko jardi dalje Erni je napetim pogledom proučavao osvetljeni ekran na kojem su se nizali podaci o narednim letovima iz Dalasa.

Neko mu dotače lakat i Lesli se osvrte. Zadihana, sa grudima koje su se uzbuđeno dižale i spuštale pod tankom bluzom, iza njega je stajala Stasija Lenoks.

— Hej — osmehnu se on. — Ovo nije San Francisko, gospodo?

— Znam, do đavola!

— Pa?

— Lesli.. mogu li s tobom?

— Zašto?

— Pa... moram li da budem potpuno iskrena?

— Sa mnom — da.

— U redu — osmehnula se i ponovo na trenutak ličila na uzbuđenu šiparicu. — Recimo... sve ređe se sreću zanimljivi muškarci. A nisam tako mlada da bih ispustila prvog koji je naišao... Kako ti se to dopada kao razlog?

— Vrlo ubedljivo — klimnu on glavom. — Međutim...

— Znam da može da bude i opasno. Ne plašim se. Mogu li s tobom?

Oklevao je samo jedan trenutak. Jednu ženu ostavio je u San Francisku zato što se plašio za nju; šta sada da čini sa ovom drugom?

— Mogu li s tobom, Lesli?

Erni Lebedinski kao da je doneo odluku. Naglo se okrenuo šalterima za izdavanje karata i žurnim korakom krenuo prema njima.

— Hajde — dobaci Lesli polazeći za njim. Nije se osvrnuo da vidi da li je pošla, ali je zato jasno čuo odlučno udaranje njenih potpetnica za sobom i osmehnulo se. Gospođa Lenoks bila je žena koja je uvek znala šta hoće...

Zastao je tako naglo da je ona gotovo naletela na njega.

— Šta je sad? — prošaputa ona uzbuđeno.

— Biće gužve — odvrati on dok mu je pogled hitro prelazio po okolini, upijajući svaki podatak koji bi mu mogao poslužiti

u slučaju opasnosti. — Skloni se tamo... u toalet...

— Zašto?

— Idi!

Na trenutak ga je prkosno pogledala, ali je onda klimnula glavom i žurno krenula na drugu stranu. Ipak, nije izdržala, još jednom pogleda preko ramena.

Kretanje dvojice ljudi koji su lagano prilazili šalteru pored koga je stajao Erni, neiskusnom oku ne bi pokazale nikakve loše namere. Ninda je, međutim, u vazduhu osetio pretnju, pročitao opasnost u pogledima prikovanim za Ernijeva leđa...

Usne mu se razvukoše u osmeh. Plaćeni ubica Erni Lebedinski svakako nije očekivao da će jednog dana plaćene ubice krenuti i njegovim tragom...

Naravno, nije mogao da dozvoli da Ernija likvidiraju pre nego što do kraja odigra ulogu koju mu je Lesli namenio u svom planu. Prema tome, trebalo je reagovati.

Ali, kako?

Zavisilo je to pre svega od namera dvojice ubica. Svakako neće biti tako neoprezni da potegnu oružje usred bleštavo osvetljene aerodromske zgrade, a to je značilo da će Ernija neupadljivo odvesti na neko pogodnije mesto.

Nije mu promakao ni nagli Ernijev trzaj kada mu se jedan od one dvojice, onizak, plećat tip zverskog lica u previše elegantnoj odeći, šapatom obratio. Jedan trenutak izgledao je kao zver u ka-

vezu koja očajničkim pogledom traži prolaz u slobodu, a onda su mu se ramena opustila i on pokorno klimnu glavom. Drugi čovek, po izgledu Južnoamerikanac, sa tankim crnim brčićima i maslinaste puti, prezrivo se osmehnu. Ruka mu, međutim nije napuštala džep kariranog sakoa u kojem se naslućivao neki glomazan, tvrd predmet.

Odbijajući dimove iz cigarete, Leslie pođe za njima laganim korakom. Ni dvojici ubica nije se žurilo: držeći Ernija pod ruku, nešto su živo razgovarali, mada pažljivijem posmatraču ne bi promaklo da razgovor vode samo njih dvojica, a da izraz Ernijevog lica upadljivo odudara od njihovog veselog raspoloženja.

»Njih svakako čekaju kola«, mislio je Leslie. »Nadam se da ću pred izlazom zateći neki taksi; ako ga ne bude bilo moraću odmah da reagujem... Neće biti teško obračunati se sa tom dvojicom, ali ne bih voleo da privučem ničiju pažnju...«

Još uvek u živom razgovoru, oni izadoše iz ogromnog hola. Leslie zastade ispred vrata. Da, taksi je bilo, ali kod drugog izlaza, gotovo stotinu jardi dalje.

A samo nekoliko stopa od nje ga, treći čovek, svakako vozač, već je uslužno otvarao vrata velikog crnog »ševrotelat« ispred Ernija koji se bezuspešno opirao.

Odbacivši cigaretu, Leslie im priđe žurnim korakom.

— Oprostite, gospodo — reče ljubazno. — Da li biste mi mogli

preporučiti neki bolji hotel u blizini aerodroma?

Čovek u kariranom sakou se naglo okrete, ali ga umiri naivni izraz Lesliejevog lica.

— Imaš tamo šalter za informacije, prijatelju — progundā, razvlačeći kao rođeni Teksašānin. — Nama se žuri, prokletstvo!

U najnepovoljnijem momentu za Leslija, Erni Lebedinski odluči da nešto pokuša. Udarac koji je zadao onom plećatom bio je brz kao ujed zmije i isto tako precizan; otvorenih usta, zevajući kao riba, čovek zakrklja, podižući ruke prema grlu pogodonom ivicom Ernijevog dlana. Ovaj je već odskakao u stranu, u očiglednoj nameri da utrči na traga u osvetljeni prostor hola koji mu je pružao iluziju sigurnosti među mnogobrojnim putnicima.

— Hej! — dreknu drugi. Ruka mu polete iz džepa sakoa, otkrivajući revolver velikog kalibra. Podigao ga je brzim pokretom dobrog i iskusnog strelca.

Ali ninda je već stupio u akciju brzinom neshvatljivom čak i za tako dobre borce kakvi su bili ljudi oko njega. Kratak pokret noge bio je dovoljan da izbac i Ernija iz ravnoteže i ovaj se teško stropošta na tle. Čoveka u kariranom kaputu već je stizao udarac koji nije ni video; pogođen ukrućenim vrhovima prstiju u pleksus, odleteo je do kola i skliznuo niz njih, uvijajući se kao crv.

Vozač, korak dalje, iznenađeno je blenuo u Leslija. Ninda ga, u poluokretu, naizgled blago dotiče po čelu, ali se čovek sroza na suvi asfalt, još uvek sa izrazom iznenađenja na licu.

Erni Lebedinski se uspravljao, sa očima uprtim u osvetljeni pravougaonik vrata. Videlo se da ga zanima samo jedna stvar: što dalje, što dalje odavde!

Levom rukom Lesli ga stisnu za grlo, desnom za okovratnik sakoa i zavitla kao lutka od krpica. Nemoćno mlatarajući udovima, gangster odlete na zadnje sedište »ševroleta«. Nindja je već sitzao za njim; udarac u slepoočnicu, dobro odmeren, umirio ga je u neobičnom položaju, povijenih nogu i glave oborene na grudi.

Nekoliko preplašenih uzvika pokaza Lesliju da sve ovo nije prošlo neopaženo, ali je on veoma dobro znao da niko od prisutnih neće ni pokušati da se umeša. Bilo mu je potrebno svega nekoliko sekundi; još samo da zbacij svoju torbicu sa ramena i pređe za upravljač »ševroleta« pre nego što onaj plećati ne dođe sebi i pokuša da nešto preduzme...

Jedna vitka prilika trčala je prema njemu i on stisnu zube. Prokletstvo, ta žena nije morala baš sada da naleti!

Kao mačka, Stasiya Lenoks se baci na prednje sedište i motor kola zabrunda. Uz škripu guma, malo se zanevši, velika kola skrenuše po kratkom luku i jurnu-

še prema izlazu sa parkinga, povećavajući brzinu iz sekunda u sekund.

— Hej, otkud ti! — osmehnu se Lesli sa zadnjeg sedišta.

— Čudno pitanje — nije se okrenula, nastojeći da održi stabilnos »ševroeta« u jednoj dugoj krivini. — Jesmo li ortaci ili ne? Kuda idemo?

— Otkud znam, do đavola? Ti voziš, zar ne!

— Muškarci — frknu ona prezirivo. — Nikada nemaju spreman plan kada se nešto dogodi! Ona tri tipa svakako nisu sami, Lesli... pre ili kasnije doći će sebi i obavestiti svoje kompanjone u gradu šta se dogodilo.

— A to može da bude i veoma brzo — uzdahnu on. — Šta predlažeš?

— Da zaobiđemo grad i krenemo nekim auto-putem. Na istok, recimo.

— Zašto baš na istok? — osmehnu se on.

— Zato što smo doleteli sa istoka, glupane — nasmeja se ona.

— Neće im pasti na pamet da se vraćamo na istu stranu, znaš!

— Lukavo. Znao sam da se treba osloniti na ženu kad treba zametnuti trag. Nego, čini mi se da sam ti rekao da ostaneš u toaletu, do đavola! Oni momci bili su noružani, lako se moglo dogoditi da vrelo olovo počne da leti unaokolo.

— Nikada sebi ne bih oprostila da sam propustila onaj pri-

zor pored kola — odmahnu žena glavom. I dalje se nije okretala, pažljivo motreći put pred sobom. Igla brzinomera podrhtavala je oko brojke 80. — Je li, ono što si izveo, to je kung-fu ili nešto slično?

— Nešto slično — klimnu Lesli glavom. — Uskoro treba da izađemo na auto-put, zar ne?

— Da. I to onaj koji nam treba, prema Šrivportu i Lujzijani.

— Pretpostavljam da Šrivport ima aerodrom?

— Valjda ima. Zašto?

— Žuri mi se.

— U San Francisko?

— U San Francisko.

Ona po prvi put dopusti sebi da se okrene. Osmehnula mu se onim istim osmehom koji je činio daleko mladom.

— San Francisko je i grad po mom ukusu, Lesli. Idemo zajedno, ortak, a?

*
* *
*

Veče ih je sustiglo u blizini Tajlera, gotovo na polovini puta do Šrivporta. Vođen sigurnom rukom Stasiје Lenoks, »ševrolet« je i dalje jurio nesmanjenom brzinom, iz sekunda u sekund povećavajući rastojanje od Dalasa.

Lesli je zabrinuto posmatrao Ernija na sedištu pored sebe. Udovi su mu i dalje bili opušteni, ali su razni sitni, jedva upadljivi znaci govorili da će se uskoro vratiti svesti.

— Moraćemo negde da stanemo — reče on paleći novu cigaretu.

— Zapali i meni jednu — dobaci žena preko ramena. — Zašto?

— Naš prijatelj se budi i uskoro će postati nemiran. Potrebno mi je bar sat rada s njim da nam kasnije ne bi stvarao probleme. San Francisko je daleko, znaš.

— I te kako — uzdahnu ona.

— Upravo sam razmišljala o tome: momak ne deluje naročito pitomo; kako si uopšte zamislila da ga dovedemo do San Franciska a da nam ne stvara probleme?

— Postoji način — osmehnula se Lesli — ali mi je zato potreban taj sat vremena. Staćemo kod prvog motela. Međutim, u obzir dolazi samo neki gde sobe nisu u zgradi.

— Ovako nešto — ona pokazala glavom na svetleću reklamu kraj puta. »Motel Sabajn«, pisalo je na njoj. »Bungalovi, kamp kućice, odlična hrana, šest milja«.

— Upravo to — klimnu Lesli glavom. — Ortak, ti mi donosiš sreću, zaista.

— Ti si prvi muškarac koji mi je to rekao — nasmeja se ona. — Svi su do sada tvrdili kako ih upropašćujem. Prema tome, budi malo oprezniji u svojim izjavama! Šta misliš, da li smo izmakli onim tipovima?

— Možda.

Ona se brzo osvrte, ali mu u mraku nije mogla videti izraz na licu.

— Zašto samo možda? Do đavola, nema načina da nam uđu u trag tako brzo!

— Nikad ne potcenjuj protivnika, Stasija, iako je zakon verovatnoće ovoga puta na našoj strani. Ipak, pođimo od najgore pretpostavke: da imamo posla sa dobro organizovanom grupom koja ima načina da nam uđe u trag.

— Zbog čega onda stajemo, boga mu?

— Proračunati rizik — osmehnulo se Leslie. — Kasnije bismo izgubili mnogo više vremena sa Ernijem kada potpuno dođe sebi. Ovako, mislim da će biti miran sve do samog San Franciska.

— Hvala na informaciji, ortak — nasmeja se ona onim uzbudljivim, malo promuklim smehom. — Tek sada si mi otkrio kako se zove naš novi prijatelj. Ako je to kod tebe napad iskrenosti, bićeš valjda toliko dobar da mi ispričaš o čemu se u stvari radi u ovom napetom filmu, a? Iako mi je u njemu pripala, samo epizodna uloga...

— Nećeš me prevariti — osmehnulo se i on. — Epizodne uloge nisu tvoj stil, Stasija... A što se tiče zapleta, bojim se da za to nećemo imati vremena. Motel je pred nama. Zaustavićeš kola podalje od ulaza, kako nikome ne bismo upali u oči. Ja ću ući unutra i uzeti ključ. U redu?

— Jasno, šefe — promrmlja ona. — Kad smo već tu, mogao bi da naručiš i nešto za jelo, znaš. Creva mi krče od gladi...

— Piće?

— Samo pivo — odmahnu ona glavom. — Treba još da vozim, zar ne?

— Neće biti potrebno, jer nam Erni više neće stvarati probleme. Možeš čak i da spavaš na zadnjem sedištu, njega ćemo premestiti napred ako želiš. Zaustavi tamo, na početku parkinga. I ne izlazi iz kola.

— Zašto? Htela bih malo da protgnem noge.

— Strpi se — dobaci on izlazeći iz kola. — Erni će biti miran još neko vreme, ali ipak uzmi njegov pištolj. Znaš da pucaš?

— Znam. Ali...

— Nikada nisi pucala u čoveka?

— Nikada.

— Svejedno. Biće dovoljno da mu uperiš cev u stomak i ozbiljnim glasom zapreliš da ćeš pucati. Dovoljno si dobra glumica, a i Erni je pametan dečko. Sem toga, ubeđen sam da je već video šta meci ovog kalibra mogu da učine kada pogode čoveka u stomak. Drži se samo na bezbednom rastojanju od njega. Okej?

Ona klimnu glavom, oprezno prihvatajući teški revolver u obe ruke. Zabacivši svoju torbu na rame, Leslie hitrim korakom pođe u pravcu osvetljenog ulaza u motel.

Vreme provedeno u razmišljanju, poslednja dva časa, sada je davalo svoje plodove. Čitava situacija se Lesliju sve manje dopadala još od trenutka kada je opazio dvojicu plaćenih ubica na aerodromu, iza Ernijevih leđa.

Erni Lebedinski bilo je ime do kojeg je Tabasko Pit došao raspitivanjem među svojim neobičnim i dobro informisanim poznanicima koje je imao po čitavoj Americi. Lesli mu je postavio zadatak: naći gangstera, relativno poznatog u podzemlju, relativno uspešnog u svom poslu, ali takvog koji je, zbog bilo čega, pao u nemilost i preti mu opasnost da ga uklone. Dogodilo se da je Erni Lebedinski u datom trenutku najbolje ispunjavao te uslove i Lesli je, pročitavši sve informacije koje je mogao dobiti o njemu, krenuo na drugi kraj kontinenta.

I sve je teklo prema dobro zamišljenom planu do aerodroma u Dalasu, gde je Erni, a Lesli nešto pre njega, shvatio da mu nije uspelo da zametne trag. Greh Ernija Lebedinskog bio je suviše težak, po oceni njegovih nepoznatih šefova; takve probleme oni su uvek rešavali na najjednostavniji i najefikasniji način...

I to je bilo ono što je remećilo Leslijeve planove. Nadao se da će podzemlje dopustiti Erniju da umakne, ne posvećujući mu suviše pažnje, jer to bi njemu najviše odgovaralo. Najmu-

drije bi bilo napustiti Ernija i pokušati s nekim drugim, ali on nije imao vremena za takvo rešenje. Prema tome, morao je ostati uz Ernija, ma šta se dogodilo, iako se sve češće pitao zbog čega tako dobro organizovana potera za plaćenim ubicom. Da li je moguće da Erni Lebedinski poseduje informacije čijeg značaja ni sam nije svestan?

Sanjivi mladić za pultom recepcije jedva ga je pogledao dok je plaćao zakup za bungalov i popunjavao prijavu. Vрати se do kola svega tri ili četiri minuta kasnije, krećući se iz navike drugim putem, po blagom luku...

Haragei, to snažno čulo koje je kod nindja vežbanjem razvijeno do vrhunca, ovoga puta nije upozoravalo ni na kakvu opasnost.

— Stasija! — pozvao je tiho da bi upozorio na svoj dolazak. Nikad se ne zna šta može da učini uplašena, iznenađena žena sa otkočenim revolverom u ruci... pa makar imala tako dobre nerve kao gospođa Stasija Lenoks.

— U redu je, Lesli — reče ona tiho. — Naš prijatelj se probudio, ali se ponaša vrlo pristojno. Dobio si sobu?

— Da — reče Lesli vraćajući se na sedište pored Ernija koji se povukao u sam ugao. — Kreni pravo, a na drugoj stazi idemo levo. Kućica je tu negde...

Bungalov koji je odabrao nalazio se malo po strani, a nekoliko najbližih kućica bilo je u tami. Pogled na plan kod recep-

cije se isplatio, jer je sada bio siguran da ih u ovoj kućici nikako neće uznemiravati.

— Hajde, Erni — reče tiho kada se »ševrolet« zaustavio pred bungalovom — I bez gluposti, nadam se da si već video koliko sam brz.

Ovaj nekoliko puta žurno klimnu glavom. Sačekao je da Leslie obiđe kola i otvori mu vrata, a onda lagano izašao, pokazujući svakim pokretom da nema namjeru da se suprotstavlja. Naravno, to je mogao da bude trik, ali je Leslie bio prilično siguran da je Erni još uvek ošamućen od snažnog udarca koji je primio pred aerodromskom zgradom.

— Šta sada? — upita Stasija kada su se našli u dnevnoj sobi, minijaturnoj prostoriji oplemljenoj jeftinim tapetama, ali prilično čistoj.

— Spusti zavese na prozorima, a onda pođi u spavaću sobu i odmori se. Ja i Erni ostaćemo ovde... da porazgovaramo.

— A moja večera?

— Telefon je tu — on pokaza glavom. — Naruči nešto što se neće dugo spremati, nemamo mnogo vremena. U redu?

— U redu, u redu — uzdahnu ona. — rado bih se istuširala...

— Samo izvoli. Nadam se da nisi od onih žena koje trećinu dana provedu u kupatilu.

Dobacivši mu prezriv pogled ona podiže telefonsku slušalicu. Leslie se okrete Erniju koji je

stajao i njihao se na nogama koje kao da nisu mogle da izdrže njegovu težinu.

— Sedi, Erni — reče nindža glasom koji nije dopuštao otpor. Gangster se sruči u fotelju presvučenu iskričavom tkaninom.

— Ko si ti?

— Ako ti kažem da sam prijatelj, nećeš mi poverovati — osmehnu se Leslie sedajući preko puta njega. — Recimo, čovek čiji se planovi donekle poklapaju s tvojim.

Erni je zurio u njega mutnim očima.

— Tvoje lice... odnekud mi je poznato...

— Zbog čega si odustao od puta u San Francisko?

— Ne znam... do đavola, ne znam čak ni zašto sam tamo krenuo. Hteo sam do... nije važno...

— Da, nije važno. Međutim, potreban si mi u San Francisku.

— Zašto?

— To je moj problem. Doznaćeš kada tamo stignemo. Hoćeš li mirno da pođeš sa nama, ili treba da preduzimam neke druge mere? Ne šalim se, Erni. I prilično gadno udaram, to si valjda već video tamo u Dalasu.

— Hoću da znam zbog čega idem u San Francisko, do đavola — Erni je očigledno prikupio malo hrabrosti. — Drugo, ko mi tamo garantuje bezbednost; momci koji su mi za petama iskoristiće prvu priliku da me ohlade...

— To je jedna od stvari koju želim da te pitam, Erni. Zbog čega su tako grubi? Koliko znam, nisi učinio ništa loše. Sa tvoje tačke gledišta, naravno. Ili si, možda, doznao ko je naručio Viganovu smrt?

Blede usne ubice raširiše se u iskrivljen osmeh.

— I da jesam, tebi to nikada ne bih rekao. Niti bilo kom drugom, boga mu. Ima i drugih načina da se izvrši samoubistvo...

— Nisi razmišljao zbog čega su ti za petama?

— Moja stvar.

Pokret nindžine ruke nije ni video. Shvatio je da je primio udarac tek kada je prineo ruku obrazu koji je iznenada počeo da mu bridi. Stasija pomoli glavu kroz vrata kupatila.

— Nešto je puklo Leslie...

— Mali nesporazum sa našim prijateljem — hladno ovrati Leslie. — Ne brini, sada je sve u redu...

Zvono na vratima se oglasi. Upozorivši Ernija pogledom da bude miran, Leslie proviri. Hara-gei je ćutao, bio je to samo crnac koji je na velikim kolicima doneo večeru za njih. Leslie mu gurnu dolar u šaku i sam dogura kolica unutra, dok ga je Erni gledao začuđenim očima.

— Hajde, jedi — dobaci Leslie.

— Trebaće ti snage, Erni...

Mala torbica gospođe Lenoks stvarala je prava čuda, jer se ona nekoliko minuta kasnije pojavila iz kupatila oprana i osveže-

na, sa svežim slojem šminke na licu i presvučena u uske crne pantalone i svetlu bluzu, još izazovnije od one koju je svukla.

— Kako napreduje razgovor? — upita sedajući za sto. Bacila je pogled na Ernija koji je tupo žvakao, zagledan u jednu tačku.

— Ne naročito dobro — sleže Leslie ramenima. — Pametan čovek zna da drži jezik za zubima... a Erni je pametan čovek...

Na brzinu su pojeli obed, zalivajući ga odličnim pivom. Leslie sa odobravanjem klimnu glavom; Stasija Lenoks možda nije umela da kuva, ali se zato odlično snalazila kada je hranu trebalo naručiti.

— Mogu li u kupatilo? — upita Erni promuklim glasom.

Lesli pogleda u ženu koja mu pokretom glave dade znak da je sve u redu i da se iz kupatila ne može pobeći. Vukući noge, Erni se izgubi kroz vrata.

— Idi lezi — tiho reče Leslie.

— Ti ćeš... da ga »obrađuješ«?

— Ne boj se, neću biti grub — osmehnu se on. — Odmori se malo. Dug je put do Šrivporta...

— Ti nećeš da dolaziš u sobu? — glas joj je ponovo bio promukao od želje.

Privukao je uz sebe, osećajući njene čvrste grudi na svojim.

— Ako budem imao vremena...

— Nađi vremena, do đavola!

Poljubio je u vrat, osećajući njegovu toplinu. Žena uzdrhta.

— Ne budi nestrpljiva — reče Leslie tiho. — U redu,, mogli bi-

smo nešto da učinimo na brzinu, ali to ne bi bilo ono što oboje želimo. Ili misliš drukčije?

— U pravu si, ali je mene iskustvo poučilo da ništa ne odlažem — osmehnu se ona gladeći čvrste mišiće njegovih leđa. — Stvari treba grabiti onako kako nailaze, tako glasi moja deviza.

— U principu to nije loše... ali ćeš ovoga puta ipak sačekati. U redu?

— U redu — klimnu žena glavom odvajajući se od njega. Nestala je kroz vrata spavaće sobe u trenutku kada se Erni pojavio iz kupatila. Pokreti su mu sada bili mnogo sigurniji, ali su mu zato oči dobile neobičan sjaj.

Ah!

Naglim pokretom Leslie mu priđe i grubo zavrte rukav sakoa, kidajući dugme košulje. Ernijeva ruka bila je posuta sitnim tačkicama čije je poreklo bilo veoma jasno.

— Tako znači! — isceri se Ninda. — Drogiraš se, Erni! Nije onda nikakvo čudo što je tvoj gazda odlučio da te ukloni... plaćeni ubica koji je još i naroman mogao bi da prospe sve što zna čim mu nestane belog praha!

Erni se spustio u fotelju sa blaženim izrazom lica. Svet podzemlja, svet u kojem se umiralo iznenadno i brzo, sada je bio daleko od njega; Erni Lebedinski lebdeo je u svom privatnom svemiru u koji pomisao na smrt nije imala pristupa...

Lesliju je to, međutim, samo olakšavalo posao. Drogiranog čoveka daleko je lakše hipnotisati: svega nekoliko minuta posle toga u podsvesti Ernija Lebedinskog vladala je samo jedna pomisao — što pre u San Francisco, tamo ga očekuju mir i sigurnost, u društvu visokog čoveka ozbiljnog lica i plavih očiju koji se zove Leslie Eldridž...

Ninda se uspravi kada Erni klonu u fotelju zatvorenih očiju. Na licu mu je lebdeo osmeh. Mogli bi odmah dalje, jer je njegov posao bio obavljen, ali je Stasiji bilo potrebno malo odmora.

Kao i njemu samom, uostalom...

Na prstima se uvukao u spavaću osbu. Njegovim izvežbanim očima svetlost nije bila potrebna. Svukao se hitnim pokretima i oprezno spustio na drugi kraj širokog bračnog ležaja.

Ninde su možda bile majstori iznenađenja, ali žene imaju nešto što se obukom i vežbanjem jednostavno ne može steći. Intuiciju...

Lesli je to shvatio kada su se dve tople, gole ruke sklopile oko njegovog vrata. Osmehnuo se u tami i potražio njene usne...

Uostalom, i to je jedan način da se čovek odmori i opusti, zar ne?

*
* *

Haragei!

Lesli se iz sna budio onako

kako se bude opasne divlje zveri, na prvi slabašni znak opasnosti, spremne da odmah uzvrate svojim oštrim zubima i kandžama. Skliznuo je sa postelje i uspravio se na podu, dohvatajući jednom rukom svoju torbicu sa poda. Čula su u deliću sekunde ispitala sve informacije koje su stizale iz okoline.

Neko je bio u blizini kućice. Nekoliko ljudi...

Sklopio je oči, dopuštajući da se sva energija njegovog tela slije u čulo sluha. Da, sada je jasno čuo njihove tihe korake unaokolo, glas koji je nešto užurbano šaputao.

Četiri čoveka.

Haragei, to osećanje kojem je mogao zahvaliti što njegova karijera ninđe traje već dugi niz godina uprkos brojnim opasnostima, upozoravao je da napad još neće uslediti. Navukao je odeću na sebe brzim pokretima, ne stvarajući nikakav šum. Stasija je i dalje duboko i mirno spavala; jedna briga manje, dakle...

Njihov cilj svakako će najpre biti Erni, sam u dnevnoj sobi, uz upaljenu svetlost. Vrata su, istina, bila zaključana, ali je Lesli veoma dobro znao da brava neće izdržati ni prvi pokušaj nasilnog otvaranja. Ne stvarajući nikakav šum, provukao se u susednu prostoriju, zatvarajući vrata za sobom. Erni je ležao opušten u fotelji, sa bradom na grudima. Oči su mu bile sklopljene...

Iscerivši se Lesli pritisnu prekidač na zidu pored sebe. Iznenadni mrak u kućici može da upozori napadače, ali je mnogo verovatnije da će pomisliti kako su se privremeni stanovnici povukli na spavanje...

Strpljivo je čekao prvi potez protivnika, slično šahisti čije znanje i iskustvo gotovo automatski nalaze odgovarajući protivpotez. Plaćene ubice retko kada imaju dovoljno mašte; i ovoga puta svakako će se poslužiti uobičajenom taktikom: dvojica će provaliti vrata sa oružjem na gotovs, druga dvojica čuvati prozore kako bi presekli odstupnicu svojim žrtvama...

Stajao je nepomično u tami, kao kip ratnika iz davnih vremena, duboko ali bešumno uvlačeći vazduh u pluća i obogaćujući krv kiseonikom tako da u odlučujućim trenucima borbe ne mora trošiti energiju na trenutno suvišan proces disanja. Taj mir, međutim, postojao je samo na površini: u dubini njegovog tela svaka je ćelija akumulirala energiju spremnu da se u seriji strašnih udaraca sruči na neoprezne protivnike.

Pod levim pazuhom osećao je od topline tela ugrejane korice dugog samurajskog mača, katanu, oružja koje u rukama ninđe postaje sredstvo za uništavanje opasnije od većine drugih konstruisanih mnogo stotina godina otkako je njegova savršena lepota izašla ispod ruke bezimenog japanskog kovača.

Još jednom napet šapat ispred vrata, oprezni koraci koji su trebali da budu nečujni. Čelični mišići ninde se zategoše. Trenutak obračuna je dolazio...

Vrata su zaista popustila od prvog snažnog udarca ramenom. Nimalo čudno: tip koji je kroz njih uleteo jedva je provukao svoja ramena i dvestotinak funti mišića kroz uski otvor, dosta hitro odskočivši u stranu kako bi napravio mesto drugom čoveku.

Čak i pre nego što je snažna svetiljka osvetlila prostor, ninda je prepoznao karirani sako i tanke brčice na bledom licu. Njemu svetlost nije ni bila potrebna: haragei ga je već upozorio na čelik u njegovoj drugoj ruci, revolver velikog kalibra koji je svakog trenutka mogao zasuti sobu kišom vrelog olova...

Grmalj je dreknuo kada je snop svetlosti pao na nepokretno lice ninde, lice sklopljenih očiju strašno u svom neljudskom miru. Njegov vrisak naglo se prekide, pretvoren u strašno krkljanje; nešto je kao munja blesnulo kada mu je vrh mača glatko prerezao grlo.

Revolver u ruci drugog čoveka munjevito je poleteo na više, ali za nindu to nije bilo dovoljno brzo. Smrtonosna oštrica zablistala je još jednom, precizno se zarivajući kroz grudi u kičmeni stub. Leslie izvuče mač iz tela i obriše ga o odeću palog

čoveka. Lampa na podu i dalje je svetlela; igrom slučaja snop svetlosti iz tame je izdvojio mirno lice Ernija Lebedinskog koji je i dalje mirno spavao u svojoj fotelji.

Tiha smrt prve dvojice napadača nije još mogla privući pažnju ljudi koji su stražarili na polju. Prekoračivši dva mrtva tela, ninda bešumno skliznu u noć i pribi se uza zid. Pogruvši se, on oprezno izviri iza ugla.

Da, bili su tu, nervozno se premeštajući s noge na nogu, sa revolverima u rukama. Desetak jardi prostora do najbližeg. Ne previše...

Zategnuvši mišiće, ninda polete u dugom, visokom luku i strašni katana još jednom se podiže na udarac. Čelik zaškripi po kosti, ali samo kratko, u deliću sekunde; prvi čovek bezglasno pade potpuno rasečene lobanje u trenutku kada su i Lesliejeva stopala ponovo dotakla tle. Drugi čovek imao je vremena samo da okrene začuđeni pogled prema smrti koja je iznenada izronila iz mraka. Dovršavajući svoju blistavu putanju katana mu, gotovo bez otpora, otvori utrobu i posla ga u krvavu hrpu od glave prvog čoveka.

Deset sekundi...

Toliko je vremena bilo potrebno da umru četiri čoveka. Okrenuvši se u mestu, Leslie pohिता natrag. Morali su što pre odati, pre nego što neko primeti mrtva tela u sve većoj lokvi krvi.

Stasija se trgla kada je upalio svetlo i sela u postelji, dopuštajući da joj pokrivač otkrije divne grudi. Pribrala se neobično brzo.

— Idemo? — upita prigušenim glasom.

— Da. Požuri.

— Lesli... kakav je to mač?

Oblačila se hitrim pokretima, ali je ipak na trenutak zastala začuđena neobičnim oružjem koje je Leslie vraćao u torbu.

— Katana — kratko odvrati on. — Hajde, ja ću izvesti Erniju...

Nekoliko trenutaka kasnije, sve troje su bili u kolima, ali je ovoga puta za upravljač seo Leslie. Stasija odustade od uzaludnog pokušaja da proveri svoj izgled u ogledalu koje je izvukla iz tašne i glavom pokaza prema Erniju.

— Neće nam više praviti probleme? Gle, opet je zaspao!

— Neće. Štaviše, uveren sam da više od nas dvoje čezne da se dočepa San Franciska.

— O? Hipnoza?

— Nešto slično.

Neko vreme su ćutali dok je snažni »ševrolet« gutao milje auto-puta.

— Leslie...

— Molim.

— Kada smo izlazili... oni ljudi na podu... mrtvi su?

— Da.

— Ti si ih ubio? Onim mačem?

— Da.

Uprkos tami u ogledalu je video da su joj oči raširene i tamne od straha. Ma koliko čeznu-

la za avanturama, gospođa Lenoks je ipak bila žena...

— Tako je moralo da bude — reče on tiho. — Oni su došli da ubiju nas, Stasija.

— Znam, ali...

— A šta bi ti učinila? Vrištala i dozivala policiju, zar ne? Svakako, policija bi stigla, a zajedno s njom i sudski lekar i fotograf. »Nerazjašnjeno trostruko ubistvo u motelu«, tako bi otprilike glasili naslovi u jutarnjim novinama. A tvoje divno telo, draga moja, sada bi ležalo zaleđeno u jednom pregratku mrtvačnice...

Namreno je bio brutalan, znajući da je to najbolji način da shvati kako je ono što je učinio bilo potrebno. I neizbežno...

Gume zaškripaše kada je naglo skrenuo kola udesno, niz rampu koja je vodila naniže.

— Hej! — trže se žena. — Zar više ne idemo u Šrivopot?

— Ne. Vraćamo se u Dalas.

— Zašto, do đavola?

— Tišina i budi još malo fina dama — nasmeja se Leslie. — Ušli su nam u trag, mala, kao što si svakako primetila. Još jednom ćemo učiniti ono što najmanje očekuju: vratiti se u Dalas i ukrcati u prvi avion koji leti na zapad. Međutim, moramo biti oprezniji nego do sada; ljudi koji gone Erniju već su pokazali da brzo misle i da raspolazu velikom i dobro uhodanom organizacijom. Hmm... kad smo već tu, ne bi bilo loše ota-

rasiti se ovog »ševroleta«. Suvije je upadljiv, a oni svakako znaju i njegov broj.

— Izvanredan zaključak! — primeti Stasija. — Pa, kola su njihova, zar ne?

— Naravno. Na trenutak sam to smetnuo sa uma — nasmeja se Lesli. — Imaš li kakvu ideju?

— Da dođemo do drugih kola? Iznajmićemo ih, ništa jednostavnije.

— Sasvim tačno... i time samo pomoći gonioćima da nam brže uđu u trag. Misliš da se neće setiti agencija za iznajmljivanje kada pronađu ovaj »ševrolet«, prazan i napušten na nekom parkingu?

— Onda ga nećemo ostaviti na parkingu.

— Nego?

— Lesli... hajde da ga zapalimo. Možda će pomisliti da smo svi troje stradali i prekinuti poteru, a?

— Ne bi upalilo — odmahnu on glavom — mada priznajem da bismo dobili nešto u vremenu. Ipak, imam bolji plan...

— Kakav?

— Ovakav.

Točkovi »ševroleta« uz trzaj sidoše sa asfaltne trake uskog sporednog puta na koji su izbili. Osvetljena farovima, pred njima se pružala retka šumica, obrasla gustim grmljem. Stasija tiho vrisnu kad tanke grančice zadobovaše po limu, ali je Lesli kroz koprenu od lišća već video da na njihovom putu nema nikakve opasnije prepreke. Ela-

stično grmlje sklopi se iza kola kada su se zaustavila dvadesetak jardi dalje. Da, nisu bila idealno skrivena, ali će proći dosta vremena pre nego što ih pronađu, sem ako u traganju ne upotrebe čitav puk...

— A dalje ćemo pešice, je li? — uzdahnu ona, s mukom otvarajući vrata. — I to još noseći Ernija, izgleda. Vidi, nije se ni pomerio!

— Svež vazduh će ga brzo razbuditi — uveravao je Lesli zao bilazeći kola kako bi izvukao Ernija na zadnja vrata. — Hajde, ortak — reče lako ga ošamariivši. — Kraj linije! Dalje moramo pešice!

— Samo ne predaleko! — uzdahnu Stasija, izvlačeći noge iz zamke niskog grmlja. — Moje cipele su koštale dvesta dolara, ali u ovoj šumetini ne vrede ni dva centa!

— Nećemo daleko. Čim ponovo pređemo auto-put, bićemo na cilju. Nisi zapazila onu drumsku krčmu na drugoj strani?

— Kako da ne! Njena reklama se vidi sa tri milje unaokolo? Idemo da pijemo?

— Idemo da pozajmimo neka kola — progundā Lesli pridržavajući Ernija koji se neprestano spoticao i nešto gundao sebi u nedra.

— Oh! Mogu li ja da izaberem?

— Ne. Imaš skupe ukuse i sigurno ćeš odabrati neko čudovište koje će svakom pasti u oči. Ono što nam treba su brza i pouzdana, neupadljiva kola, ne naročito nova, ako je moguće.

— Govoriš kao da ćeš imati stotinak vozila na biranje — prigušeno se nasmeja Stasija. — Bićemo srećni ako u ovo doba noći zateknemo dvoja-troja kola na parking, videćeš. Ti Teksašani samo mnogo pričaju, znaš: nisu ni neke naročite pijanice, a ni naročiti ljubavnici...

— Imam utisak da je tvoj muž iz Teksasa...

— Bolje da pričamo o nečem prijatnijem — preseče ona hladnim glasom. — Recimo o ovom pešačenju, o onim tipovima koje si isekao kao repu tamo u motelu ili o našem drogiranom prijatelju...

Lesli je iznenada dočepa za mišicu i ona začuta.

— Šta je bilo? — prošapta.

— Čuti. Čini mi se da čujem motor nekih kola...

— Nemoguće da već idu za nama!

— U ovoj igri sve je moguće — progundā Lesli, bacajući pogled na Ernija koji se, ponovo sklopljenih očiju, naslonio na jedno drvo. — Znaš šta... počću da verujem da je naš saradnik neka zaista važna ličnost... ili da se zamerio nekoj zaista važnoj ličnosti.

— Zašto?

— Ovo što se čuje, to nije motor kola, već — motor helikoptera!

*

* *

— Tako mi i treba — progundā Stasija — kad polazim sa ne-

poznatim ljudima... mama mi je uvek govorila da se to ne radi...

Čelična ptica je dugo kružila nad njihovim glavama, osvetljavajući tle snažnim reflektorima. Lesli je zabrinuto motrio to niza-zgled nelogično, besciljno kretanje.

— Šta čeka, do đavola? — nervozno prošaputa Stasija kraj njega. — Do sada je morao da vidi kola... ili bar njihov trag u travi!

— I video ih je.

— Zbog čega onda ne napadne, boga mu?

— U helikopteru su samo dva čoveka, Stasija. I jedan mitraljezac. Njihov posao je da ne dozvole da umaknemo odavde pre nego što im stigne pojačanje, ništa drugo. A oni su sada svakako već na putu...

— Pozvali su ih radijem?

— Svakako. Nisam video nikakve dimne signale.

Žena je neko vreme napeto ćutala, a onda počē da pretura po torbici.

— Šta to radiš?

— Pošto već znaju da smo ovde, mogu mirno da zapalim cigaretu, zar ne?

— Možeš — osmehnu se Lesli. — Samo, bojim se da neće imati vremena da popušiš cigaretu do kraja. Moramo se nekako otarasiti tog helikoptera, a ti mi moraš pomoći...

— Vrlo rado. Nadam se da imaš i neku protivavionsku ракетu u toj tvojoj čarobnoj torbi?

— Nešto slično — osmehnu se on — ali je domet nedovoljan za ovu visinu na kojoj sada kruži. Moram ga nekako navesti da se spusti niže.

— Imam ideju. Da gurnemo našeg uspavanog prijatelja na čistinu i viknemo mu da trči. Dok helikopter bude leteo za njim i rešetao ga iz mitraljeza, mi ćemo kidnuti na drugu stranu. Važi?

Lesli tiho zviznu.

— Ko bi rekao da si tako krvoločna? Pretpostavljam da bi u sledećem izvlačenju žrtvovala i mene da bi spasila tu tvoju lepu kožu, a?

— Pa, kada bih već morala da biram...

— U redu, u redu! — potapša je on po ruci. — Na žalost, Erni mi je potreban čitav bar još neko vreme. Neće biti potrenbo da se niko od nas izlaže mecima... slušaj kako ćemo to izvesti...

Upozorivši ošamućenog Ernija da bude miran i oстане na mestu, Lesli i Stasija lagano počеше da se provlače kroz grmlje prema ostavljenom »ševroletu«, zastajući svakih nekoliko trenutaka kada bi u njihovu blizinu pao zrak reflektora.

Leslijevi prsti nekoliko trenutaka su vredno poslovali oko otvora rezervoara za benzin.

— U redu je — šapnu ženi. — Šibice imaš?

— Imam.

— Moraš da budeš brza, ne zaboravi... sav taj benzin planuće u deliću sekunde!

— Neće.

— Dodavola neće! Zar nikad nisi videla kako benzin gori, boga mu?

Do ušiju mu dopre tihi šum cepanja tkanine.

— Neće kad napravim fitilj — šapnu ona u mraku. — Imaću vremena čak i da zapalim cigaretu pre nego što ovo sve plane...

— Mudra si ti devojka! — osmehnu se on. — Onda, onako kako smo se dogovorili. Sačekaj dvadesetak sekundi da se ja pripremim, a onda možeš da zapališ svoju cigaretu. Mesto gde ćeš se skloniti već sam ti pokazao; ne izlazi sve dok te ne pozovem. O kej?

— O kej — čvrsto odgovori ona. — Možeš da kreneš, Lesli...

Klimnuvši glavom, ninda se brzim, ali nečujnim korakom, kao senka, kroz grmlje provuče do same ivice šume. Motor helikoptera ravnomerno je preostotinak jardi iznad njihovih glava, a maiz svetlosti je kružio, tragajući za nekim neopreznim korakom gonjenih.

Sigurnom rukom Lesli iz pojasa izvuče dve čelične zvezde čije su ivice bile oštre kao brijači. Šurikeni, užasno oružje srednjovekovnih ninda, koje i u dvadesetom veku ubija isto onako brzo, tiho i pouzdano...

U dubini šume blesnu plamčak i Lesli nape mišiće. Još samo nekoliko sekundi...

Eksplוזija nije bila tako snažna kako je Lesli očekivao, u rezervoaru svakako više nije bilo mnogo benzina, ali je i preostala količina bila sasvim dovoljna da privuče pažnju ljudi u helikopteru. Morali su biti slepi da ne primete plameni stub koji se iznenada uzdigao usred mračne šume.

— Tako je, momci! — prošputa Lesli. — Samo pridite da pogledate šta se dogodilo...

Motor helikoptera je zaurao; nezgrapno se nagnuvši na stranu, čelična ptica skrete prema plamenom jeziku, spuštajući se sve niže i niže. Osamdeset... sedamdeset... šezdeset jardi...

»Još samo malo«, prolete Lesliju kroz mozak. »Još samo malo...«

U trenutku kada se šiblje oko njega povilo od vazduha uzburkanog elisom helikoptera, Lesli iskoči na čistinu podignute ruke.

I sklopljenih očiju!

Bilo je razloga za to. jer ga je snažna svetlost reflektora bola u oči čak i kroz spuštene kapke. Vid mu, uostalom, i nije bio potreban: o tačnom položaju helikoptera govorio je sluh, ugao pod kojim mu je po licu strujao nemirni vazduh i onaj nepogrešivi osećaj za prostor koji je kod svakog ninđe razvijen do krajnjih granica...

Hladni čelik zazuja kroz uzburkani vazduh. Leslijev prvi cilj bio je čovek pored pilota, onaj koji je u ovom trenutku svakako već bio spreman da ki-

šom mitraljeskih metaka zaspe tu priliku koja je iznenada iskrsla iz šume.

Ne otvarajući oči, Lesli i kroz grmljavinu motora jasno ču tihi prasak pleksiglasa razbijenog oštrom ivicom šurikena. Njegova desna ruka podiže se još jednom...

Otvorio je oči kada se zvuk motora naglo promenio. Nagnut na stranu, tako da mu je elisa gotovo doticala tle, helikopter oštro skrete nad čistinom. Mašina nije bila građena za let pod takvim uslovima; motor je još uvek radio kada se raspala delikatna konstrukcija elise; lomljava je bila prigušena snažnom eksplozijom koja je okolinu zasula kišom čeličnih krhotina. U tamnu noć podiže se još jedan vatreni stub, mnogo viši od prvog...

Ninđa pohita natrag u šumu, sada jasno osvetljenu sa dve strane. Stasija je stajala uz drvo sa cigaretom u ustima. Treperava žućkasta svetlost otkri širok osmeħ na njenom licu.

— Šta je smešno, do đavola?

— Neko osiguravajuće društvo debelo će platiti naš noćasnji posao, znaš...

— Pretpostavljam da tvoj muž radi u osiguranju?

— Baš tako. Ove dve mašine koje smo upravo spalili isteraće nekoliko hiljada dolara iz njihovih prepunih kasa.

— O tome kasnije — prekide je Lesli. — Moramo odavde.

Njihovi prijatelji mogu da naiđu svakog trenutka.

— Slažem se, iako moje noge već protestuju kad se pomene hodanje — uzdahnem Stasija. — Na koju stranu?

— Do krčme, kako smo u početku hteli, mada ćemo sada mnogo teže doći do kola; morali bi svi biti mrtvi pijani da ne primete naš mali vatromet...

— A zašto ne bismo ovde sačekali? Pre ili kasnije neko će pozvati policiju i vatrogasce, oni će nam pomoći, zar ne?

— Čak i ako stignu pre bande koja nam je za petama, to rešenje mi se ne dopada, Stasija. Ne delim tvoje poverenje u policiju...

— Zašto, do đavola?

— Zato što su protiv nas ljudi, koji lokalnu policiju čvrsto drže u svojim šapama, u to možeš biti sigurna. Ne bih voleo da nam se dogodi neki nesrećni slučaj u policijskoj stanici.

— Policija te goni?

— Ne. Ali, želim da tako i ostane. U redu?

— U redu — reče i u dugom luku odbaci cigaretu u mrak.

— I dalje ćemo vući Ernija za sobom, zar ne?

— Ići će sam ovoga puta — Leslie zastade pred figurom klonulom u podnožju drveta. — Hajde, Erni, ustaj, idemo dalje!

Mehanički, kao robot, Erni Lebedinski se uspravi. Leslie ga povuče za sobom i on automatski nastavi da korača, podešavajući svoj korak prema njihovom br-

zom hodu. Da mu oči nisu bile otvorene, neko sa strane mogao bi se zakleti da gleda čoveka koji hoda u snu, kao mesečar.

Stasija se strese pri pogledu na njegovo prazno lice.

— Leslie... šta si mu učinio?

— Štedi dah! — upozori on.

— Do te krčme ima više od dve milje. Ne brini za njega, ništa ne oseća i, što je najvažnije, ne stvara nam probleme...

Hitali su duž onog uskog sporednog drumu koji je negde u blizini svakako sekao široku traku auto-puta, omogućavajući tako lak prelaz na drugu stranu. Međutim, ako su saveznici ljudi iz helikoptera već bili u blizini, elementarna pravila taktike zahtevala su da se upravo taj prolaz i obezbedi. Auto-putem su, na jednu i drugu stranu, još uvek jurile duge kolone vozila, označavajući da je to jedna od glavnih spona Teksasa sa obalom Atlanskog okeana. Ninda nije sumnjao da bi uspeo da ga pređe, ali šta sa Stasijom? I, naročito, šta sa Ernjem čiji refleksi u ovom trenutku ne bi bili u stanju da ga prevedu i preko najmirnije ulice u predgrađu!

Pola milje pred njima drum je tonuo u mračni podvožnjak ispod auto-puta. Nad njim su se ukrštali farovi vozila iz jednog i drugog smera.

— Uhhh! — odahnem Stasija.

— I bilo je vreme malo da se odmorimo... moje noge...

— Nismo stali zato...

— Nego? — U glasu joj se oseti strah.

— Pogledaj onu tamnu senku na putu... neko je zaustavio kola pored auto-puta...

— Misliš da...?

— Baš tako. Prolaz je već blokiran. A iza nas...

On ćutke pokaza rukom. Plamenji jezici iza njih nisu više osvetljavali onako širok prostor kao ranije, ali se na nekoliko mesta moglo zapaziti sporo, sistematično kretanje okruglih svetlih tačaka. Ljudi sa lampama u rukama...

— Možda je policija? — tiho reče žena.

— Nisam čuo nikakve sirene. A oni obično i nisu ovako brzi. Bolje je da ne računamo na to.

Uzdahnuvši, ona klonu na vlažnu travu. Erni je ukočeno stajao pored njih, kao na trenutak isključen automat koji čeka signal da nastavi posao za koji je konstruisan.

— Kad stvari već tako stoje — reče Stasija paleći cigaretu — onda ih možemo i ovde sačekati. Nemam više snage da hodam po ovom mraku, do đavola!

Lesli je nekoliko trenutaka napeto razmišljao, a onda klimnu glavom.

— U redu, ali ne ovde. Ti i Erni povucite se malo dublje u šumu, kako ne biste ostali pored samog puta. Ja idem malo da izvidim...

— Podvožnjak?

— Aha. Oni misle da im ni ptica ne može proleteti i zato će biti samouvereni. Prilika da im pokažem kako se varaju... Dovoljno ste blizu da čujete kad zazviždim; povedi Ernija i trčite što brže možete prema krčmi. Smisli usput neku priču, svejedno kakvu, mislim da ti to neće biti teško...

— A ti?

— Ja ću vas već stići, ne brini.

— A šta ako...?

Lesli je pogladi po sada neurednoj kosi, ovlaženoj znojem.

— Ne budi šašava — reče. — Oni meni ne mogu ništa. Čekajte me u toj krčmi, brzo ću vas stići.

Ne čekajući njen odgovor, Lesli skliznu u mrak šume, probijajući se bešumno kroz čitav splet niskog grmlja. Uostalom, video je kao mačka, kao da je čitava šuma bila osvetljena mekom, indirektnom svetlošću i označena upadljivim znakovima koji su na vreme najavljivali svaku prepreku.

Stotinak stopa dalje on zastade i otvori svoju torbu. Svila nije zašuštala pod njegovim prstima kada je hitro zbacio odeću i na nago telo navukao crni kostim koji se priljubljavao uz kožu. Široki kožni opasač iste boje pod koji je zavukao korice katanu, kapuljača sa dva uska proreza za oči, nekoliko brzih pokreta kojima je čak i očne kapke premazao tamnom smesom da

ga svojom belinom ne bi ođavali u mraku. Petnaestak sekundi kasnije torbica sa odećom nestala je među grmljem.

A ninda je bio spreman da krene u novi obraćun...

*
* *
*

Lanier sa nelagodnošću olabavi ćvor kravate koji ga je sve više stezao, bacajući pogled unakolo. Boga mu, on je gradsko ćete, navikao je na ćvrsto, asfaltno tle pod nogama. Mraćno drveće unakolo samo ga ćini nervoznim. Šef je mogao i nekog drugog da odredi za ovaj prokleti posao.

A taj tip koga ćekaju izgleda da je veoma opasan, prokletstvo. Maloćas, dok su se spremali da krenu ovamo, Deri je šapatom pomenuo da je neko iskasapio ćetvoricu njihovih u motelu »Sabbajn«. Tamo, dve-tri milje dalje, nešto je gorelo i, helikoptera koji je trebalo da leti nad njima više nije bilo. Dva i dva nije teško sabrati, ćak ni momku koga su isterali iz svih mogućih škola u Dalasu.

On se gadljivo odmaće od vlažnog zida podvožnjaka, osluškujući kako mu nad glavom tutnje teški kamioni koji su ģitali sa istoka na zapad i natrag. Borio se sa željom da bar na trenutak spusti teški automat iz ruke i zapali cigaretu. A gutljaj tekile pri-

jao bi mu više od svega drugog...

— Deri? — šapnu on u mrak, prema suprotnom zidu podvožnjaka.

— Zaveži — procedi neko iza njega i Lanier se trže. Boga mu, opet taj prokleti Baz Foster, šunja se kao prokleta puma! Ima valjda nećeg u tome što kažu da mu u žilama teće i malo indijanske krvi!

— Zašto? — pobuni se šapatom. — Pa u blizini nema nikoga, Baz!

— Misliš?

— Nisam slep, prokletstvo!

— Mene nisi video kad sam prišao, a?

Lanier besno pljunu na zemlju.

— Ti si došao s leđa, a on...

— Isto tako ti i on može prići otpozadi — iscerio se Foster. — Otvori oći, momak... taj tip se ne šali!

Kad on ponovo nestade u tami, Lanier je neko vreme buljio u mrak ispred sebe. Noć je bila previše tiha za njegov ukus...

— Kako, do đavola, oni misle da ja nešto ćujem dok svi ovi kamioni trešte iznad glave! — procedi premeštajući automat u levu ruku. — Mogao bi se prišunjati i preseći mi grlo, a da niko ništa ne primeti... Prokleti Foster je u pravu, treba gledati... Gde li se on opet zavukao? Kod njega se to nikad ne zna... kao duh!

Baz Foster sedeo je nekoliko stopa iza njega, lagodno ispruženih nogu, sa malom flašom viskija u ruci. Vlažna i hladna

zemlja nije mu smetala, a tamu oko sebe dočekivao je kao starog prijatelja. Nasuprot Lanieru i Deriju, on je bio dete prirode, gorštak koji se u gradu nikada nije osećao lagodno. Sa uživanjem je udahnuo svež noćni vazduh, osluškujući šumove noći koje je njegov oštri sluh lako izdvajao iz mehaničke tutnjave nad njegovom glavom.

Nije slučajno odabrao ovo mesto u dubini podvožnjaka, nekoliko koraka iza one dvojice. Ono što je čuo od šefa nije slutilo na dobro; umesto rutinski obavljenog posla likvidacije tog plaćenog ubice sa Istoka, imaće mnogo muka sa tim tajanstvenim tipom koji ubija veoma brzo i tiho.

I to — bez revolvera...

Krv Komanča koja mu je tekla u žilama umela je da ceni veštinu baratanja hladnim čelikom. On je bolje od svih drugih znao uolikoj je prednosti čovek koji se tiho privlači kroz mrak sa nožem u ruci, ne plašeći se sve one gomile metaka koji sada miruju u automatima dvojice stražara. Ljudi iz grada, mekušci koji se plaše mraka. Taj tip poklaće ih kao piliće, u to nimalo nije sumnjao...

I zato je ćutao u tami, grejući se štedljivim gutljajima viskija. Ma kako vešt bio njihov protivnik, neće moći da sredi Laniera i Derija bez ikakvog šuma. A onda će i on sam uskočiti u igru...

Pogladio je drušku dugog noža pričvršćenog uz nogu skrivenu sarom jahaćih čizama. Nož protiv noža, to je borba za muškarce... i žena može da ubije sa bezbednog rastojanja, pritiskujući obarač bučnog i glomaznog vatrenog oružja. U tome nema nikakve draži...

Mirnom rukom vratio je flašu u unutrašnji džep jakne od jelenske kože. Do ušiju mu nije dopro nikakav sumnjiv šum, ali je osećao opasnost čitavim telom. Neće morati još dugo da čeka.

Suzivši oči, izdvojio je iz tame dve senke uz zidove podvožnjaka. Deri i Lanier, a obojica se nervozno vrpole, kao da žele da otkriju svoj položaj, boga mu! Nesposobnjakovići!

Ali ni to nije bilo loše, jer će onaj momak postati neoprezan kad shvati s kim ima posla. Bilo je veoma važno da on sam sada bude tih i nepokretan, kao ovo kamenje koje su ruke belih ljudi ugradile u zemlju oko njega...

Da!

Deri se srozao niz zid u trenutku kada je nešto pritajeno bljesnulo u tami. Duga oštrica nepoznatog oblika. Prokletstvo, kao da... kao da je to sablja... ili mač?

Strah je izoštrio Lanierova čula, svakako. Do Fosterovih ušiju dopre šapat koji je odavao strah.

— Deri? Deni?

Jedna senka prolete ispred Fosterovih očiju i on bešumno uvuče vazduh kroz stisnute zube. Tu je!

Ipak, ni sada nije bilo nikakvog šuma dok se napadač obračunavao sa Lanierom. Ili ne... ipak jeste!

Niz grubi kamen nešto je teklo i slivalo se na asfalt puta. Miris u Fosterovim raširenim nozdrvama nije se mogao zameniti ni za šta drugo.

Krv! Topla ljudska krv!

Foster se saže da istragne nož iz korica. Sada je bio red na njega.

— Tvoje oružje je kraće! — reče jedan prigušeni glas iz tame ispred njega. — Napadni prvi!

Raširivši zenice kako bi uhvatio svaki snop svetlosti, Foster uspe da razabere senku pred sobom, nešto tamnije mesto na tamnoj osnovi. Oružje se nije videlo, ali je čitavim telom osećao da je on tu, u rukama nepoznatog, spreman da i njegovom krvlju poškropi hladni asfalt...

Iako je znao da je smrt svega korak od njega, nije dopustio da ga savlada talas straha koji bi ukočio ruku i usporio reakcije. Ratnik umire samo jednom i nije dobro ako umre u tami, ali...

Pred njim je bio protivnik koji se na uobičajeni način, brzinom i veštinom, nije mogao savladati. Morao je biti lukav, proketo lukav, kao stotinu lisica...

Znao je šta mora da učini. Ovu borbu mogao je da reši samo udarac koji još nikada nije iz-

veo, udarac hiljadama puta uvežban u samoći asketskog hotelskog apartmana u kojem je godinama živeo daleko od drugih.

Vreme između odluke i izvršenja kod Baza Fostera uvek se merilo delićima sekunde. I sada je napao munjevito: pokleknuvši na levo koleno, on zamahnu desnom rukom odozdo naviše, udarcem koji nepogrešivo pronalazi srce klizeći između rebara...

Ali taj udarac ovoga puta ni'e izveo do kraja. Na polovini puta dugo sečivo promeni pravac i nađe se u već spremnoj levoj ruci. Znao je da je brz i bolji nego ikada kada je vežbao ovo; još samo jedan palac prostora, stoti deo sekunde i vrh noža zariće se, iskosa, u meki trbuh iznenađenog čoveka pred njim.

Čudno, nije osetio onaj uobičajeni otpor koji daju trbušni mišići glatkom čeliku, iako mu je ruka završila svoj put i ispružila se do kraja. Da li...?

Odjednom nije više osećao ni ruke ni noge, ni čitavo svoje telo naglo zaustavljeno u moćnom zamahu. Šta se to dogodilo?

Oborivši pogled imao je još samo toliko vremena da shvati kako iz njegovih grudi izvire nešto glatko, blistavo i usko, nešto dugo i vrelo, nešto što je ostavilo jedva vidljivu ranicu iz koje je isticao njegov život...

— Bio si dobar — reče tiho ninda, iako je znao da ga više niko ne može čuti. — Ali ne dovoljno dobar za mene...

Obrisavši katana o odeću obojenog čoveka, on oštro zviznu,

okrenuvši se smeru iz kojeg je došao. Bio je to ugovoreni znak za Stasiju, ujedno i znak da i sam sada mora biti veoma brz ako želi da izvede zamišljeni plan.

Dugim koracima, jedva dodirujući zemlju, on jurnu natrag. Stoćinak koraka dalje oštro skrete u stranu, jer ga je sluh upozorio da njih dvoje nailaze priлично brzo. Odmor je očigledno prijavio ženi i povratio joj izgubljenju energiju.

Propustivši ih pored sebe, Leslie se nepogrešivo uputi u pravcu mesta gde je ostavio torbu sa odećom. Za presvlačenje nije bilo vremena, a ni naročite potrebe; još uvek je postojala realna opasnost da grupa gonilaca ponovo naleti na njihov trag.

Sa torbicom na ramenu, bešumno je sledio dvoje ljudi na bezbednom rastojanju, neprestano se osvrćući. Do sada je sve teklo po planu i on je delovao kao zaštitnica, spreman da odbije svaki napad na Stasiju i Erniju.

Sa ove strane auto-puta tle se blago spuštalo u usku dolinu kojom je dominirala blještavo osvetljena zgrada iz koje je sada jasno dopirala bučna muzika. Tu, u blizini, put kojim su hodali prelazio je preko odvojka, sagrađenog da bi se sa auto-puta moglo sići u dolinu. Nešto dalje nalazio se parking i on pogledom izbroja osam vozila. Tri glomazna kamiona nisu dolazila u obzir. Ne baš veliki izbor, Stasija je dobro naslutila...

Bilo je još vremena da ih stigne i on se hitro presvuče. Ne bi bilo dobro da Stasija shvati da ima posla sa nindom. Erni još manje, ali... Erni neće još dugo biti u optičaju.

Pohitavši dugim koracima za njima, on ponovo tiho zviznu. Dobro je što je imao vremena da ih zaustavi pre nego što uđe u krčmu; što ih manje ljudi vidi na ovom mestu, utoliko bolje. Gonioci ipak nisu mogli za ovako kratko vreme koncentrisati tako veliki broj ubica da blokiraju sve prolaze; ovo je bio trenutak u kojem se pred njima mogla steći bitna prednost...

Stasija sa olakšanjem odahnu kad Leslie stiže do nje i Ernija. Gangster je i dalje bio potpuno apatičan, izvršavajući samo direktne komande, kao dresirana životinja. Leslie je bio malo iznenađen efektima hipnoze, ali je objašnjenje svakako ležalo u drogi koju je Erni uzeo neposredno pred seansu. U svakom slučaju, sada nije bilo vremena za razmišljanje o tome. Kada konačno stignu u San Francisco, a izgleda za to sada su bili mnogo povoljniji nego pola časa ranije, moći će da se pozabavi i njim.

— Šta sada? — šapatom upita žena. Pri svetlosti reklame sa krova krčme crte lica izgledale su oštrije i ona je delovala mnogo starija.

Potražićemo neki prevoz — osmehnu se Leslie — a onda — pravac San Francisco!

Ona nervoznom rukom zabaci pramen kose slepljen znojem za čelo.

— Leslie...

— Šta je sad? — on je već bio krenuo prema parkiranim vozilima.

— Ne mogu dalje s tobom.

— Šta?

— Videla sam i onu trojicu... tamo, gde si ih ubio... i mislim da sam sata ubijanja, krvi i ovog prokletog trčanja kroz mrak i blato!

— Tvoj avanturistički duh ostao je, dakle, negde iza nas — osmehnu se on. Primedba je zvučala pomalo prezrivo i nju to pogodilo.

— Ne mogu! — uziknu glasno. — Jednostavno, ne mogu! Šta si ti? Da li si uopšte čovek? Plašim se...

— Mene?

— Da.

— Mene se ne moraš plašiti, mala — reče on nežno. — I poći ćeš dalje sa mnom. Ako bih te ostavio ovde, bila bi to tvoja smrtna presuda... Hajde!

Nije zastao da vidi da li će krenuti za njim, već je svu pažnju posvetio parkiranim kolima. Onaj stari »bjuik« tamo, delovao je veoma solidno, vlasnik ga je očigledno odlično održavao, što su svedočile i potpuno nove gume. Vrata popustiše već pri prvom zahvatu i Leslie sa zadovoljstvom utvrdi da je rezervoar gotovo pun. Moći će da posluži...

Dok je baratao oko iščupanih kablova, Stasija priđe sporim korakom, oborene glave. Vukla je Erniju za ruku kao lutku.

— Upadaj! — reče Leslie veselo. — Idemo dalje!

*
* *

»Ako je prvi deo našeg puta bio prosto načičkan preprekama«, mislio je Leslie, »onda je gotovo fantastično kako sada sve ide glatko. I previše glatko za moj ukus... kao da neko svesno uklanjanja sa našeg puta sve što bi nam moglo zasmetati...«

Zavaljen u udobno sedište velikog »boinga«, on sklopi oči i pokloni sebi nekoliko trenutaka opuštanja. Stasija je već spavala u sedištu pored njega; sasvim desno, do prozora, Erni je tupogledao pred sebe, mehanički srkućući iz već potpuno ispražnjene šolje čaja.

Da, do Dalasa su stigli bez ikakvih problema i na aerodromu uskočili u avion koji je leteo samo do Fort Vorta. Leslie nije želeo da se dugo zadržavaju na vrućem terenu i njegova procena bila je dobra. Iz Fort Vorta poleтели su samo dvadesetak minuta kasnije i to direktnim letom do San Franciska. A sada su pod njima već bili u magli uvijeni vrhovi Sijera Nevade i za koji trenutak moći će da vide i okean

na horizontu, obasjan zracima sunca koje tone u njega...

Ponovo će biti noć kada slete, ali ni to nije loše. Imaće bar vremena da se odmori do jutra i ukloni tragove ogromnih napora koje je njegovo telo podnelo u protekla dva dana.

Naravno, ako mu to Stasiya Lenoks dozvoli. Biće mnogo odmornija od njega kada stignu; jedva je uspeo da je razbudi u Fort Vortu da bi prešli u drugi avion, a u toku leta probudila se samo jednom da bi nešto pojela.

Ali, to je bio napor koji mu neće teško pasti. Lagano se osmehiavao, sklopljenih očiju, tonući u okrepljujući san iako je jedan deo njegove podsvesti i dalje analizirao sve šumove i pokrete koji su stizali iz okoline. Jer, ninda se nikada nije opuštao potpuno, u šta su se uverili mnogi koji su pomislili da ga mogu iznenaditi na spavanju...

Topla kalifornijska noć nije umanjila gužvu na međunarodnom aerodromu i Lesli sa zadovoljstvom pogleda gomilu koja se naizgled besmisleno kretala tamo i amo po ogromnoj pristanišnoj zgradi. Nije mislio da im ovde još uvek preči opasnost, ali je gužva obećavala sigurnost kakva nikada nije suvišna.

Stasiya je još uvek zevala dok su se spuštali pokretnim stepenicama. Pridržavajući je za lakat, Lesli iznenada oseti kako joj se telo ukočilo.

— Šta je bilo?

— Prokletstvo! — procedi ona kroz stisnute zube. — Moj muž!

Lesli se morao nasmejati izrazu njenog lica. — Gde?

— Tamo, do đavola, kod izlaza. Tip sa najledenijom facom u ovoj masi! Kako se samo stvorio ovde? Neverovatno!

I Leslija je zabrinjavala pomisao da je neko znao tačno vreme njihovog dolaska u San Francisko. Obrve mu se skupiše: lice gospodina Lenoksa nimalo mu se nije dopadalo. Usko, aristokratsko lice, zalizana seda kosa, vitak stas i držanje puno urođene elegancije.

I najledenije lice i oči koje je Lesli ikada video!

Dva tipa u neupadljivoj odeći koji su stajali nekoliko koraka iza njega nisu uspevali da deluju kao da ih se Lenoks nimalo ne tiče. Lesliju je bio dobro poznat taj napeti izraz lica profesionalnih telohranitelja, oči koje se neprestano kreću tamo i amo tražeći pravac iz kojeg bi njihovom gospodaru mogla zapretiti opasnost.

Čudno, iz Stasiyinih reči i podmešljivog tona kada je govorila o svom mužu nije stekao utisak da ima posla sa tako važnom ličnošću...

— Dobro več, Stasiya — učtivo reče Lenoks, lako se naklonivši, ali mu lice ostade bezizrazno.

— Kako si znao da dolazim? — ni na njenom licu nije bilo osmeha. Poljubac kojim mu je

dotakla obaz bio je kratak i suv.

— Draga moja, znaš da vodim računa o svakom tvom koraku — odgovori Lenoks, jedva primetno sležući ramenima, kao da odgovara na pitanje čiji je odgovor očigledan. — Nećeš mi predstaviti svoje prijatelje?

Na Leslija prvi put pade pogled njegovih crnih očiju koje su blistale pritajenom vatrom. Čudno, ovome se učini da u njima naslućuje veseli plamičak. Lenoks se, izgleda, odlično zabavljao...

— Naša imena nisu važna, mister Lenoks — reče mirno. Nije mu promaklo da su oba telohranitelja sada svu pažnju koncentrisala na njega.

— Ah? — učtivo se osmehnu Lenoks. — Pa u redu, gospodine. Zahvaljujem vam što ste brinuli o mojoj supruzi u toku ovog ... recimo, pomalo neugodnog putovanja. Do viđenja! Idemo draga, kola nas čekaju napolju...

Lesli pokuša da uhvati Stasijin pogled, ali žena promače kraj njega oborenih očiju. Blede usne jedna čujno se pomeriše u znak oproštaja. Koračala je kao automat kraj svog muža, na trenutak podsetivši Leslija na Ernija...

— Nimalo čudno što se onako ponašala — promrmlja obraćajući se Lebedinskom koji ga prazno pogleda. — Za muža ima komad leda, a ne čoveka, boga mu... Hm, led... Nije loše poređenje; na ledu su se već mnogi

okliznuli — sa fatalnim posledicama. Sve mi se čini da poštovani mister Lenoks ima krupnu ulogu u našoj maloj igri! Hajde, Erni, idemo da se ispavamo, imamo još pune ruke posla!

San Francisco je bio grad koji je dobro poznavao i Lesli bez mnogo razmišljanja upotrebi nekoliko poznatih trikova da se oslobodi eventualnih pratilaca. Četvrti taksi koji su uzeli izbaci ih pred zamračeni ulaz jeftinog hotela ispod Telegraf Hila i oni žurno nestadoše u tami. Tu zgradu Lesli je dobro poznavao, a glavna prednost bila joj je što je imala još dva izlaza na spratu više, tamo gde se nalazila paralelna ulica koja je opasivala strmi breg.

Položio je Ernija kao stvar na usku, tvrdu postelju i ovaj odmah sklopi kapke, pokoravajući se hipnotičkoj komandi Leslijevih očiju. Sačekavši da mu disanje postane pravilno, ninda pažljivo zaključa vrata za sobom i spusti se u polumračni hotelski hol gde se nalazio kratak niz telefonskih govornica.

Glas Sumiko, kada mu se javila, trepereo je od uzbuđenja. Nije to bilo prvi put da nasluti kada će je pozvati telefonom, u šali su često pominjali telepatiju i nevidljive niti koje su ih povezivale čak i kada su bili razdvojeni ogromnim razdaljinama.

— Najzad — rekla je tiho. — Gde si sve bio u međuvremenu?

— Dugačka priča — nasmeja se on. — Nemojmo odugovlačiti ovaj razgovor, Sumiko, za svaki slučaj. Imaš li novih podataka?

— Čitavu gomilu, mada ne uspevam da steknem jasnu sliku šta bi to moglo da znači. Ni Pit nije postigao mnogo više od mene.

— Imaš sve sređeno?

— Naravno — glas joj je bio pomalo uvređen. — Kao i uvek.

— Oprosti. Spakuj sve u koverat i pošalji na post restant... pošta na Telegraf Hilu. U redu?

— Nije...

Tiho se nasmejao.

— Šta nije u redu, devojčice?

— Kada ću te ponovo videti?

— Za koji dan. Ne zaboravi, slučajan susret, tamo gde smo se već dogovorili.

— Les...

Ponovo onaj osećaj jedinstva sa ženom koju je voleo. Kao da je pored njega i gleda mu u oči.

— Da, Sumiko — odgovorio je nežno. — Bila je tu i jedna žena...

— Razvratni jarče!

— Grdnje ostavi za naš susret, — nasmeja se on. — U međuvremenu, pozdravi Pita i reci mu da ću mu se već javiti kad mi bude potreban. Još uvek stanuje u onoj rupi, naravno.

— Naravno. Čuvaj se, Les...

— Ne brini. I budi strpljiva. Ovo je igra koja se igra lagano, na intuiciju... videćemo se uskoro...

Okačivši slušalicu, on produži do hotelskog restorana gde ga poslužiše lakim i ukusnim obromom. Jeo je bez žurbe, dopuštajući svojim mislima da preskaču sa jedne teme na drugu. Iz iskustva je znao da to ponekad pomaže više od duboke i zamorne koncentracije.

A novi problem pred njim nije bio nimalo jednostavan: koliko je bio slučajan susret sa Stasijom Lenoks? Po onome kako se stvar odvijala, sticao je utisak da je ona nekome poslužila kao nesvesno oruđe, podmetnuto Lesliju kako bi, na neki način, odatavala pravać njegovog, i Ernijevo, kretanja.

Odgurnuo je tanjir sa osmehom na licu. Rešenje problema, na prvi pogled, bilo je veoma jednostavno. Možda će biti dovoljno da odgovor potraži od njenog muža, gospodina Lenoksa, koji se bavi osiguranjem.

Samo, nije imao utisak da bi se prava istina lako mogla izvući iz mozga koji onako savršeno gospodari nepomičnim licem i očima poput dva komada leda...

Sa šanka je poneo flašu konjaka, jer hotel »Belomor« nije želeo da razmazi svoje goste uslugama u sobama. Konjak pomaže da se opuste zamoreni nervi. Posle svega što se dogodilo na aerodromu, nije bilo više vremena za odugovlačenje, morao je reagovati brzo i što pre ukloniti od sebe Ernija Lebedinskog...

Ponovo je pažljivo zaključao vrata za sobom i iz svoje torbe izvukao nekoliko sitnica koje bi svakako zbunile neupućenog, ali bi ih svaki majstor filmske maske odmah pozdravio kao stare prijatelje. Bilo je tu, međutim, i stvari koje čak ni on ne bi prepoznao, detalja iz arsenala nindi razvijenih strpljivim radom mnogo generacija.

Napunivši čašu do vrha zlatastom tečnošću i zapalivši cigaretu, Leslie se baci na posao, strpljivim pokretima doterujući izraz svog lica pred ogledalom. Komadići gume u nosu i pod obrazima, malo boje na obrve i kosu, senka koja je jače istaći jagodične kasti... sve su to bili detalji koji su postepeno jedno lice pretvarali u drugo. Ona glavna promena, međutim, događala se u duhu: Leslie je sebi smišljeno i postepeno naturao način mišljenja, držanje, gestove drugog čoveka.

Trajalo je to satima, sve dok nije bio zadovoljan svojim izgledom. Iscerio se ogledalu osmehom kakav do tada nikada nije video na svom licu, ali je to bilo sasvim u redu: bio je to osmeh na koji su već bile navikle crte njegove nove maske.

Flaša konjaka bila je potpuno ispražnjena kada je završio posao nanošenjem transparentnog laka na vrhove svojih prstiju i strpljivo utisnuo na njima splet krivih linija koje su potpuno odgovarale otiscima prstiju dru-

gog čoveka. Nekoliko sekundi kasnije prsti su mu bili suvi, a lak je postao nevidljiv. Bila bi potrebna dobro opremljena laboratorija ako bi neko želeo da dokaže da to zaista nisu otisci koje je priroda namenila samo njemu i nikom drugom.

Zapalivši još jednu cigaretu, on prinese stolicu postelji na kojoj je Erni Lebedinski mirno hrlao. Prva svetlost dana počela je da se probija u sobu i on tiho spusti roletnu. Za ovo što je sada želeo da učini bio mu je potreban mrkli mrak...

Seansa u tami trajala je dugo. Satima i satima čulo se samo njegovo mrmljanje i ravnodušni glas Ernija Lebedinskog koji je odgovarao na postavljena pitanja. Znoj mu je oblio lice, disanje postajalo sve teže od napora, ali on je i dalje govorio, kao gramofonska ploča na automatskom gramofonu koju neumoljivi mehaniza mneprestano vraća na početak...

*
* *

— PROBUDI SE!

Erni Lebedinski otvori oči i odmah ih sklopi, jer mu je podnevno sunce bolo oči. Osećao se čudno lak, ispražnjen, slobodan, kao čovek iza kojeg je ostao dobro obavljen posao koji je zahtevao sve njegove fizičke i psihičke snage.

— OTVORI OČI!

Tom glasu nije se moglo odupreti. Oprezno je podigao kapke zaklanjajući oči otvorenom šakom. Lice čoveka nagnutog nad njim bilo je nejasno, ali opet neobično poznato...

Prokletstvo!

S prigušenim krikom, gangster se uspravi u postelji. Čovek pred njim stajao je malo raširenih nogu, sa dobro poznatim prezrivim osmehom na licu.

Na licu koje je zakonito pripadalo samo jednom čoveku — Erniju Lebedinskom!

— Prokletstvo! — zastenja Erni glasno. — Konačno sam ipak pošizio!

— Nisi.

Po prvi put Erni Lebedinski ču svoj glas onako kako su ga do sada mogli čuti samo drugi. Da, njegov glas, malo prigušen, ali pun snage. Čovek pred njim izgovarao je reči baš kao i on sam: kroz zube, tako da u svakoj reči odzvanja prigušena mržnja...

Ipak, mozak mu je radio daleko brže nego u vremenu koje je ostalo za njim i kojeg su samo nejasno sećao. San Francisco, da li je ovo San Francisco? Da li se ovako dobro oseća zato što je konačno došao do željenog cilja?

— Nisam znao da imam brata blizanca — progunda, kružeći pogledom oko sebe. Jeftina hotelska soba sa odvratnim tapetama i prljavim prozorima. Gde se on to nalazi?

— Sad imaš? Međutim, to neće dugo trajati. Iz ove sobe samo jedan od nas može izaći živ.

Erni pređe rukom preko čela, ali je to bio pokret smišljen s namerom da prikrije blesak u očima. Na stolu, gotovo nadohvat njegove ruke, nalazio se revolver, namešten tako zgodno da može opaliti čim ga oseti u šaci!

— Ko si ti? — upita glasom koji je trebalo da zvuči nezainteresovano.

— Tvoj ubica.

— Zašto si uzeo moje lice, boga mu?

— Potrebno mi je.

— Zašto?

— Mala uloga — sleže čovek ramenima, zavlazeći obe ruke u džepove lakog belog odela dobro poznatim gestom. I to odelo: bilo je upravo onako kakvo bi i sam Erni odabrao.

Erni se promeškoli na postelji, kao da želi da se ukloni sa sunca koje je nemilosrdno peklo kroz prozor. Nepoznati nije primetio ništa sumnjivo, čak ni to da sada može, dohvatiti revolver jednim pokretom.

— Pun je — primeti nepoznati mirno.

— Šta?

— Taj revolver tu je pun. Možeš ga upotrebiti, Erni.

— Revolver? Boga mu, nisam ni primetio da je tu! Neoprezan si, znaš. Šta ako ga šcepam i uperim ti ga u želudac?

— Pokušaj.

Erni iskusnim pogledom proceni rastojanje nepoznatog od stola. Ne, nepoznati nikako nije mogao stići pre njega...

— Stari trik — reče progutavši pljuvačku. — U džepu sigurno već imaš revolver uperen u mene. Uostalom, zašto ti je ova igra uopšte potrebna? Ako si želeo da me ubiješ, mogao si to već da učiniš?

— Ne verujem da bi razumeo moje razloge, Erni — reče nemarno stranac. — A što se revolvera tiče — on izvuče ruke iz džepova i pokaza prazne šake — kao što vidiš, nemam ga.

Erni je lagano odmahivao glavom s jedne na drugu stranu. Sve što se događalo bilo je tako suprotno od svega čemu ga je iskustvo naučilo. U svet u kojem je on odrastao protivniku se jednostavno nije davala takva šansa.

Ali, ako već ima posla sa budalom...

Stisnuvši zube, on posegnu za oružjem. Težina je jasno odavala da je revolver zaista pun. Otkočio ga je i uperio pravo nepoznatom u stomak.

— Sada već možemo drukčije da razgovaramo — reče glasom u kojem se osećalo prigušeno likovanje. — Da krenemo od početka: ko si ti?

Nepoznati se prigušeno nasmeja, stavljajući dobro poznatim pokretom cigaretu u usta. Teški zlatni upaljač koji mu se stvorio u ruci takođe je bio dobro poznat Erniju.

— Na to pitanje sam ti već odgovorio — reče mirno. — Ponavljaš se, Erni, ponavljaš, dečko!

— Ima načina da te prinudim da govoriš, znaš?

— Ne.

— Misliš? — na Ernijevom licu zaigra osmeh u očekivanju uživanja. — Za početak, recimo, metak u stomak, a? Molićeš me da te ubijem i izbrbljaćeš sve što si ikada znao pre nego što to učinim!

— Nećeš pogoditi.

— Ha!

Erni stisnu obarač, instiktivno zatvarajući oči, mana koje nikada nije uspeo da se otrese. Kod njega to, srećom, nije imalo značaja; bio je tako dobar strelac da je i prvi metak najčešće bio smrtonosan.

Otvorio je oči i dreknuo od straha. Čovek sa licem Ernija Lebedinskog hladnokrvno je odbijao dimove iz cigarete, kao da se ništa nije dogodilo. Prašina se još uvek dizala sa zida na mestu gde je pogodio metak.

— Pokušaj još jednom — osmehnu se nepoznati — ali ćeš opet promašiti.

Prvi put u karijeri i plaćenog ubice Ernijeve ruke zadrhtaše i on bi primoran da oružje čvrsto stegne u svoje šake. Ovoga puta uspeo je da oči zadrži otvorene kada je pritisnuo obarač.

Neverovatno!

Zakoni fizike kao da nisu vređeli za tog užasnog čoveka! On

se pomerio samo malo, ali tako hitro i precizno, da ga je metak morao mimoći za manje od dela jednog palca!

Erni zareža kao divlja zver, ponovo spuštajući cev prema njegovim grudima. Prekasno; poslednje što je video bila je jedna pesnica koja je neprestano rasla pred njegovim očima ispunjavajući mu čitavo vidno polje sve dok je nije smenio mrkli mrak...

Lesli Eldridž, ninda s licem plaćenog ubice Ernija Lebedinskog, sa odobravanjem klimnu glavom. Udarac je bio dobro odmeren; lice pravog Ernija Lebedinskog bilo je pretvoreno u kašu od krvi i kostiju koju više ne bi mogao identifikovati ni najbolji prijatelj... ako je Erni ikada imao nekoga ko se nazivao njegovim prijateljem.

Ugasio je cigaretu u pepeljari, zabacio svoju torbu na rame i iskoračio u hodnik, pažljivo zatvorivši vrata za sobom. Nije ga iznenadila mala grupica okupljena u blizini stepeništa na čijem se čelu nalazio recepcionar.

— Mister... — plašljivo mu se obrati ovaj. — Da li je u vašoj sobi neko pucao?

— Pucao? Ja nisam ništa čuo. Mora da ste sanjali, mister! Pijete li?

Odgurnuo je čoveka ramenom i mirno produžio niz stepenice, potpuno uživljen u arogantni stav Ernija Lebedinskog, ubice koji nije imao nikakvih obzira prema svim slabijim od njega. Sa recepcije su svakako već pozvali

policiju, ali ona u ovaj kraj nikada ne stiže brzo. Znao je da će prve sirene začuti tek kada bude daleko u lavirintu uskih uličica ispod Telegraf Hila.

Tri bloka dalje uskočio je u prvi taksi koji je naišao i odvezao se do pošte. Izašao je odatle nekoliko minuta kasnije i još jednom odabrao taksi iz čitave reke vozila koja je tekla pored njega. Provezao se pored hotela i video pred njima zaustavljena parkirana policijska kola. Sumnjao je da će neko u hotelu moći da dâ tačan opis čoveka koji ga je napustio desetak minuta ranije, ali je policija imala svoje metode, spore ali dostižne. Pre ili kasnije neko će u dugom nizu slika iz kartoteke prepoznati lice Ernija Lebedinskog i on će biti optužen za novo ubistvo.

Sve se, dakle, i dalje odvijalo po nindinom planu... ali je jedan problem i dalje ostao nerešen...

Dva sata kasnije sedeo je u upadljivom brzom »poršeu« kupljenom za gotov novac nasleđen od Ernija Lebedinskog, kola o kojima je plaćeni ubica svakako pritajeno sanjao. Vešto se probijajući kroz popodnevenu gužvu, sa obilnim obrokom ispod opasača, ninda je hitao u pravcu San Rafaela. Ako ga telefonski imenik u pošti nije prevario, tamo se nalazila kuća gospodina Džoše Pauera Lenoksa. Za ručkom je proučio nekoliko listova hartije koje je Sumiko

poslala: mnogo novih podataka o trgovini drogom na Zapadnoj obali i nekoliko novih imena — ali nijedno od njih nije imalo ni najmanje sličnosti sa Lenoksovim.

Ljubazni policajac na jednom uglu San Rafaela uputio ga je kako da nađe Čestant Drayv, ulicu u kojoj je Lenoks živio. Kraj mu se odmah dopao: duga, vijugava ulica paralelna sa obalom okeana, sa urednim belim kućama odvojenim od kolovoza parkovima i drvoredima i malim privatnim plažama duž obale.

Lenoks je živio na samom kraju, ali se kuća nije videla od guste suptropske šume zaštitene samo niskom ogradom. Skromni stub sa kutijom za poštu i natpisom Dž. P. Lenoks ukazivao je na usku asfaltnu stazu koja je vijugala među rastinjem. Lesliejeve usne raširiše se u osmeh: čovek koji vodi dva telohranitelja i kad očekuje ženu na aerodromu svakako je i ovde preduzeo neke mere predostrožnosti, ali tako da to ne izazove ničiju radoznalost. Negde iza ove šume raskošnih boja nalaziće se čvrsta čelična ograda ili kameni zid, sa kapijom kroz koju neće biti talo jednostavno proći.

Začudo, nije tako bilo. Kada je »porše« umerenom brzinom izbio iz šume, Leslie shvati da nema nikakve prepreke do kuće skromnih dimenzija podignute gotovo na samoj obali, ovde ne-

što višoj nego na drugim mestima. Točkovi zaškripaše na blistavo čistom belom šljunku kojim je staza oko kuće bila nasuta. Leslie posede nekoliko trenutaka za volanom zaustavljenih kola, a onda zapali cigaretu i izvuče se lenim, sporim korakom.

Kuća sagrađena u južnjačkom stilu bila je potpuno tiha. Čak ni uobičajeni sluga u livreji nije izašao na široko mermerno stepenište da ga upita koga traži. Slegnuvši ramenima, Leslie se uspe do vrata i povuče ukrašeni gajtan zvona.

Negde u dubini kuće odjeknu prijatan zvuk. Jedini koji dopre do njegovih ušiju.

— Kao da su svi mrtvi pijani ... ili samo mrtvi! — progunda on u maniru Ernija Lebedinskog. Ponovo slegnuvši ramenima, on odgurnu teška drvena vrata koja se otvoriše bez šuma propuštajući ga u polumračni hol ispunjen starinskim nameštajem.

— Hej, ima li koga! — uziknu glasno, ne uzbuđujući se što pepeo sa cigarete pada na tepih u koji su mu noge tonule gotovo do članaka. — Ima li koga živog, do đavola!

Tišina. Po Lesliejevom čelu iznenada izbiše sitne kapi znoja. Negde u blizini vrebala je opasnost, strašna opasnost...

— Dobro došao u Frisko, Erni.

Glas, tih i podsmešljiv dopro je odnekud sa njegove desne strane, i lažni Lebedinski se trže, prinoseći ruku pojasu pantalona za koji je ispod sakoa bila zataknuta cev revolvera.

— A — ha, Erni! — ponovo isti podsmešljiv glas. — Držimo te na oku, dečko, nemoj ništa pokušavati...

Zastor na zidu pomeri se u stranu i iza njega se pojaviše dva čoveka sa kratkim i ružnim automatskim puškama u rukama. Lica su im bila iscerena od zadovoljstva pri pomisli na nagradu koju je neko svakako raspisao za kožu Ernija Lebedinskog.

Lesli u pamćenju potraži podatke o ova dva lica. Nije uzalud proveo onoliko vremena zahtevajući od Ernija da mu detaljno opiše sve sa kojima je ikada sarađivao. Tom Tagi i Džon O' Saliven... poznati kao Ti i Džej, nerazdvojni duet vrhunskih profesionalaca u nimalo lakom poslu profesionalnog ubice.

Čovek za koga su bili ubeđeni da je Erni Lebedinski oduševljeno se isceri.

— Hej, neko se lepo ispružio da vas dvojicu pošalje u Kaliforniju, Ti i Džej! Samo avionske karte su pravo malo bogatstvo, a? Gazda iznenada jako ceni moju kožu, boga mu!

— Tvoju kožu — prezrivo reče Tagi, ne ustručavajući se da pljune na tepih. — Kome je stalo do tvoje šugave kože, do đavola? Gde je momak koji je bio s tobom, on nam je potreban!

*
* *
*

— I tako, znači, ubio si ga — zamišljeno reče mister Lenoks, obrćući tešku kristalnu čašu du-

gim prstima. — Hmm... nije loše. Kako si to izveo.

Lesli se trudio da deluje opušteno u ogromnoj fotelji preko puta pisaćeg stola u Lenoksovoj radnoj sobi. Srknuo je gutljaj odličnog viskija i podigao pogled.

— Vrlo rado ću vam to ispričati, mister Lenoks — reče cereći se. — Ali, kako bi bilo da najpre uklonite ovu dvojicu majmuna iza vas? Idu mi na nerve, do đavola!

— Slušaj ti... — počeo Tagi mrko, ali ga Lenoks prekide pokretom ruke.

— U redu je, Ti. Momak je čist, lično si se u to uverio, a moji ljudi su u susednoj prostoriji... ako postane bezobrazan. Sidite dole i čekajte me u salonu. Mislim da će vam se dopasti izbor u baru... U redu, Lebedinski, možeš da počneš s pričom.

Lesli sačeka da se vrata zatvore za dvojicom plaćenika, a onda se okrete Lenoksu i široko se osmehnu.

— U stvari, ne znam više ni sam kako je bilo — počeo, otpijajući dug gutljaj iz čaše. — Tip me je nečim drogirao, tako da sam živio valjda samo od vrata naniže. Užasan osećaj, mogu vam reći: video sam i čuo sve oko sebe, mozak mi je normalno radio, ali nisam mogao ništa da učinim. Kao u ružnom snu...

Lenoks podiže obrve.

— Neka neobična droga — re-

če suvo. — Nisam čuo za preparat koji bi imao takve efekte.

— Ni ja — sleže Lesli ramenima. — I ne bih više nikada voleo ni da čujem, hvala lepo.

— Erni... priča se da se ti drogiraš. Da nisu to slučajno bile posledice prevelike količine praha, a?

— Ja? Ko je rekao tu prokletu glupost?

— Smiri se — hladno reče Lenoks. — Rekoh ti, tako se priča. Siguran si da se nikada nisi bockao?

Uvređenog izraza na licu, Lesli pažljivo spusti čašu i priđe pisaćem stolu, zavrćući rukave.

— Gledajte — reče.

Lenoks pažljivo pregleda njegove ruke, a zatim se blede osmehnu.

— Nisam još čuo za način da se tragovi igle priкрију, Lebedinski — reče. — Što se mene tiče, ti si čist. Hmm... ta priča o tvom drogiranju... zamerio si se tamo na Istoku nekom krupnom, a?

— Zar vam Ti i Džej nisu rekli o čemu se radi?

— Oni su profesionalci, Lebedinski. Pravo je čudo što su prihvatili da odlože egzekuciju dok ne završim razgovor s tobom.

— Čekajte malo — Lesli pređe rukom preko čela. — Vi kažete... oni će me ipak ubiti?

— Naravno — Lenoks sleže ramenima. — Imaju »ugovor«, zar ne? Šta si zabrljao?

— Tako, znači, stoje stvari — tiho reče Lesli, stežući zube. — Čemu onda ovo odlaganje?

— I to ti je već rečeno — s dosadom odvrati Lenoks, bacajući kratak pogled na ručni sat. — Trebalo je da srede i onog momka koji te je vodio preko pola kontinenta, ali si im ti uštedeo posao. Kad smo već kod toga, šta znaš o njemu?

— Gotovo ništa. Nije mi čak ni ime rekao. Ženska... ovaj, vaša žena zvala ga je jednostavno Lesli.

— Ostavi moju ženu na miru — bora na Lenoksovom čemu se probudi. — Ona nema veze s tim!

— Zaista, sve vreme sam se pitao kako je ona tamo dospela — naivno se osmehnu Lesli. Podiže svoju čašu i zamišljeno je pogleda. — Pa, kao osuđenik na smrt, imam valjda prava na još jednu čašu ovog izvrsnog pića?

— Flaša je tamo — reče Lenoks koga je sve ovo zabavljalo. Zavalio se u fotelji i proučavao Ernijeve pokrete. — Šta nije bilo u redu tamo na Istoku, Lebedinski?

— Zašto vam ne bih rekao — sleže Lesli ramenima vraćajući se u fotelju sa napunjenom čašom. — Gazda, matori Klajdn, počeo je da popušta, ali to ni samom sebi nije hteo da prizna. Razmišljao sam i došao do zaključka da bi mlađi i inteligentniji čovek bolje vodio posao od nje, znate šta hoću da kažem. Klajdn je to nekako provalio i... dalje već znate priču!

— Gde je u toj igri mesto čoveku koji te je doveo ovamo, tom Lesliju?

— Pojma nemam — uzdahnu njegov sagovornik. — Najpre sam mislio da radi za Klajdna, ali sam odmah shvatio da nije tako. Štaviše, nekoliko puta me je izvukao iz opasnih gužvi. Ne znam, jednostavno ne znam. Policiji ne pripada, u to sam siguran. Vaša žena je nekoliko puta pominjala policiju, ali on nije hteo ni da čuje za njih... Čudan tip!

Lenoks je nekoliko trenutaka dobio prstima po stalu, zureći u Lesliejevo lice.

— Ne dopada mi se tvoja priča, Lebedinski — reče hladno. — Da pokušamo sa izmenjenim verzijama, a?

— Kakvom? Ovo što sam rekao je...

— Zaveži! Hmmm... ti i taj Leslie radili ste zajedno i spremali se da uklonite Klajdna i zauzmete njegovo mesto. Kada je stvar provaljena, pobegao si, a on je krenuo za tobom, verovatno da ti se osveti. Mora da nešto krupno držiš u glavi, inače bi te odmah ubio, umesto što te je dovukao u San Francisco. Dalje je lako: iskoristio si trenutak njegove nepažnje i ubio ga, a onda došao da meni ponudiš svoje usluge. Je li tako bilo?

Lesli zavrte glavom, dajući Ernijevom licu izraz iskrenog divljenja.

— Gotovo od reči do reči — priznade. — Inteligentniji ste

nego što sam mislio, boga mu! — I više nego što sada misliš! — dobaci Lenoks, ali mu se na licu videlo da mu kompliment ipak prija. — Zbog čega nisi odmah tako rekao, do đavola?

— Plašio sam se da i vi ne radite za Klajdna. U stvari, toga se još uvek plašim... u svetlu onoga što ste rekli za duet Ti-Džej.

— Oni neće biti problem, ako se dogovorimo — odmahnu Lenoks rukom. Dakle? Šta je to što imaš da ponudiš i što Klajdn smatra tako vrednim da te goni s kraja na kraj Amerike?

— Polako! — isceri se Leslie. — Igra ima svoja pravila, mister Lenoks. Šta vi nudite za tu informaciju?

— Dolare. Deset hiljada komada.

Lesli lagano odmahnu glavom.

— To uopšte nije odgovarajući red veličine, mister Lenoks.

Ovaj podiže obrve.

— Zaista?

— Da. U pitanju je posao koji vredi bukvalno milijarde dolara. Godišnje. Ne bih se zadovoljio ni mrvicom od milion dolara.

— Nego?

— Želim mesto Rika Banolija, plus deset odsto profita.

Lenoks se hladno nasmeja.

— Ovo prvo nije naročito problem. O drugom moramo još pregovarati. Ne misliš li da je to previše za ono što Riko sada radi?

— Da, ali ja ne bih više radio ono što on radi. Zbog onih deset odsto, znate.

— Zbog čega ti je onda potrebno njegovo mesto? Sa tolikim parama mogao bi odmah da se povučesh, zar ne?

— Sasvim tačno. Ali, pored vas, Riko je jedini koji može zaista da kontroliše posao. A ja moram na neki način proveravati koliki su mojih deset odsto.

Lenoks se nalakti, posmatrajući oštro Leslija. Na licu mu najzad zaigra bled osmeh.

— Sad shvatam zbog čega je Klajdn hteo da te eliminiše, Lebedinski. Ti si opasan tip.

— Samo kad neko želi da me izigra — kratko odvrati Lesli.

— Fino. Misliš li da je vreme da čujem šta imaš da prodaš?

Proračunato odlazeći da se izjasni, Lesli se još jednom uspravi da sebi napuni čašu.

— Piće, mister Lenoks?

Ovaj klimnu glavom, ali mu se na licu ne pomeri nijedna crta. Ako ikada propadne u svom poslu, Dž. P. Lenoks uvek će moći pristojno da živi igrajući poker. Strpljivo je čekao da se Lesli vrati na svoje mesto i otpije još jedan gutljaj ukusnog pića.

— Odličan viski — ponovi obilazujući se.

— Uvek sve najbolje, to je moja deviza.

— Onda će vam se dopasti ono što imam da vam ponudim — isceri se Lesli. — U pitanju je najbolja roba...

— Roba?

— Želite pravo ime? Može, — Lesli se sa uživanjem smeškao, čak pomalo arogantno. -H-e-r-o-i-n.

— Koliko?

— Dvesta.

— Dvesta unci? — prezrivo se osmehnu Lenoks. — Tim količinama ja se ne bavim, Lebedinski. Obrati se nekom od mojih ljudi... naravno, ako neka ko izbegneš duet iz mog salona.

— Dvesta funti.

Lesli je to rekao mirno, ali te dve reči po prvi put uspeše da naruše nepokretnu masku Lenkovog lica. Ipak, brzo je uspeo da se pribere.

— Lupaš, Lebedinski. Niko nema tolike količine na jednom mestu.

— Hoćete da se kladite?

Lenoks pokaza svoju nervozu samo time što se uspravio i lagano prišao prozoru koji je gledao na okean. Nepokretno je stajao pred njim sa rukama u džepovima.

— U stvari — reče ne okrećući se — našao sam da Klajdn sprema nešto krupno...

— Sasvim tačno, ali on to neće moći da izvede.

— Ne znam... Klajdn je iskustveno matoro dubre.

— Ali je izgubio kontrolu nad svojim ljudima i niko ga više ne poštuje. Mnogi će pokušati da se dočepaju tog kolača, a u toj gužvi neko će uzgred i njega likvidirati. Ovo je prilika koju ne biste smeli propustiti, mi-

ster Lenoks; ko zauzme Klajdnovo mesto za godinu dana može da pita pošto je Mesec. U rukama bi mu se našla gotovo čitava trgovina drogom u Americi.

— I gde je tu tvoje mesto, Lebedinski.

— Ja znam kako, kada i kuda će ta pošiljka biti uneta. Svim dovoljno za početak.

Lenoks se vrati za sto. Neko vreme je zurio u njegovu praznu i glatku površinu kao da na njoj gleda slike svoje buduće moći. Dvesta funti heroína vredelo je mnogo, ali još više prilika da u svoje ruke preuzme i Klajdnov posao na Istočnoj obali.

— Hmmm... nisam siguran da mi se tvoj predlog dopada, Lebedinski. Klajd neće tako lako odustati. Može doći do pravog rata, kao u ona šašava vremena u Čikagu. Riko se nedavno vratio iz Njujorka i uverava me da je Klajdn još uvek veoma snažan.

— Riko je nesposoban — hladno odvrati Lesli ispraznivši čašu jednim gutljajem. — Šta drugo reći za čoveka koga je zajedno sa četvoricom telohranitelja izudarao jedan jedini čovek. Koliku ste kauciju platili da ga izvučete iz zatvora?

— Da — klimnu Lenoks glavom — bojim se da je i on počeo da popušta, ali ne od starosti kao Klajdn.

— Neki ljudi ne umeju da cene novac i moć — isceri se Lesli.

— A ti? Ako naš plan uspe, postaćeš drugi čovek u organizaciji.

— I zadovoljiti se time. Međutim, da dovršim ono što sam počeo: neće biti potrebe da se obračunavamo sa Klajdnom. Ako se dočepamo ove pošiljke, njega će likvidirati njegovi ljudi, a mi ćemo posle s njima lako izaći na kraj, pre nego što uspeju da se dogovore ko treba da bude glavni. Stara taktika...

Lenoks duboko udahnu, sa odobravanjem klimajući glavom.

— Potpuno si u pravu, Lebedinski. U redu.

— Prihvatate moju ponudu?

— Da. Uključujući i onih deset odsto profita. Zadovoljan?

— Samo još jedna sitnica. U vašem salonu su dva tipa koja mi se ne dopadaju...

— Zaboravi ih.

Lesli se uspravi i proteže. Na licu mu je igrao lukav osmeh.

— Da pređemo onda na stvar, oratk. Imaš li ovde negde kartu sveta?

*
* *
*

Čovek koga su svi smatrali za Ernija Lebedinskog ušao je u »Alhambru« pomalo nesigurnim korakom, iako mu je u održa-

vanju ravnoteže pomogala ras-košna plavuša u večernjoj haljini koja se samo nekim čudom držala na golim ramenima. Prezrivo je zaokružio pogledom po polumračnoj sali čekajući da mu šef sale pronađe neki slobodan sto.

— Proklestvo, Berni, gde si do sada! — zareža kad se oznojeni šef konačno pojavi pred njima. — Noge mi otpadoše od stajanja!

— Oprostite, mister Lebedinski, ali...

— U redu, u redu — smilova se visoka ličnost iz sveta podzemlja. — Nadam se da je sto ovoga puta bolji nego juče... sa onog mesta video sam samo levu nogu te nove striptizete. Koni, dušo, pridrži me malo bolje, izgleda da je u ovom prokletom gradu opet zemljotres!

Raskalašno se smejući, plavuša se priljubi uz njega i oni se doteturaše do stola. Konobar je već dotrčavao sa spremnim koktelima kojima je »Alhamra« pokazivala da poznaje ukus svojih stalnih gostiju.

— A, ovo je već bolje, Berni! — pohvali Leslie šefa sale, sručivši odmah oba koktela niz grlo. — Dama i ja ćemo večerati, izbor prepuštam tebi, stari lopove, iako znam da ćeš me ponovo oderati! Kad počinje program?

— Za nekoliko minuta, mister Lebedinski.

— Vrlo dobro, vrlo dobro. I ovo mesto, izgleda, nije loše. Hvala, Berni. Drži ovo, nek ti se nađe...

— Ali, mister Lebedinski, sto dolara, to...

— Gubi mi se sa očiju! — dreknu Leslie pijano i šef sale preplašeno umače. Plavuša dohvati Lesliejevu ruku preko stola, ali je on otrže, osvrćući se po sali. Mnogi su izbegavali njegov pogled, jer je Erni Lebedinski za kratko vreme stekao ugled čoveka koji se lako vređa. Žene je, opet, privlačio njegov cinični osmeh i mišići koji su igrali pod skupocenom tkaninom odela, još više način na koji je unaokolo razbacivao novčanice od sto dolara.

— Hej, hej! — tiho uskliknu Leslie gledajući za jedan sto. — Koni, dušo, vidi ono malo parče tamo. Crnka sa dugom kosom, ima neki kimono na sebi. Kineskinja, a?

— Meni više liči na Japanku — prezrivo reče plavuša nastojeći da povрати njegovu pažnju. — Čudi me da su je uopšte pustili na ovakvo mesto!

— Japanka! Boga mu, nikad još nisam probao nijednu Japanku, a ova mi se baš dopada. Skoči i pozovi je za naš sto, a onda idi i napudraj nos ili šta već radite tamo u onom prokletom ženskom toaletu. Evo ti koji dolar da ti se nađe i ne vraćaj se za manje od jednog sata.

— Ali, gladna sam... — zavile ona poslušno ustajući. — Zar ne bih mogla da...

— Ako si gladna, prošetaj do neke druge sale i večeraj! — zareža on. — Hajde, idi po ono dete i kidaj!

Uvređenog izraza lica, Koni pohita prema stolu za kojim je sedela mala Japanka. Nepokretnog lica saslušala je šta plavuša ima da joj kaže, a onda je okrenula pogled prema Leslieju. Ovaj se široko iscerio, podigavši čašu sa koktelom prema njoj

Mala Japanka nešto kratko reče Koni i ova lagano pođe prema izlazu, neprestano se osvrćući preko ramena. Druga devojka ustade i priđe Lesliejevom stolu, pružajući svima priliku da se dive njenom savršenom statusu pod tankom svilom kimona.

Lesli kavaljerski skoči na noge da je dočeka, klateći se još više nego dok je ulazio u lokal. Ona mu jedva čujno zahvali, prihvatajući ponudu da popije nešto s njim. Konobar se već stvorio kraj stola, s poštovanjem saslušavši Lesliejev bučni glas.

U međuvremenu, u blizini zatrešta muzika i na podijumu počeo program, privukavši sve poglede na tri devojke u dugim haljinama koje su u ritmu lomile svoja poželjna tela svlačeći komad po komad odeće.

— Kako si, mala? — tiho reče Lesli. Na licu mu je i dalje lebdeo zavodnički izraz, za ljubav onih koji eventualno prate njegovo ponašanje.

— Odvratno izgledaš — uzvraća Sumiko sa osmehom. — ali sam te odmah poznala, znaš!

— U to ne sumnjam. Videla si sasvim dovoljno slika Ernija Lebedinskog dok sam pripremao ovu operaciju.

— Poznala bih te i da nije bilo toga — odmahnu ona glavom. — Ali me ne pitaj kako... nazovi to intuicijom, ako hoćeš... Koliko vremena imamo?

On joj se toplo osmehnu, ali samo očima. Tako nežan izraz svakako ne bi pristajao licu Ernija Lebedinskog.

— Čitavu noć... ako hoćeš.

Ona se zainteresovano osvrte oko sebe.

— Šta misliš kako će ljudi u sali reagovati kad vide da je ozlogašenog Ernija Lebedinskog jedna devojka polila šampanj-koktelom? Da li želim? Kakvo je to pitanje do đavola?

— Nemoj to učiniti — isceri se on. — Morao bih da te išamaram kako bih očuvao sliku o sebi. A to ne bih voleo da učinim.

— Neću te politi, ne brini. Žao mi je tog divnog odela. Zaišta ćeš ostati do jutra sa mnom?

— S tim se ne šalim, devojčice.

— A ona plavuša?

— Koni? Koni je samo deo slike o meni — sleže on ramenima. — Uz moj novi status ide i reprezentativna ženska sa skupim navikama. Ne obraćaj pažnju na nju, jer to ne zasluhuje.

— A ona druga?

— Gospođa Lenoks?

— Ne znam kako se zove i nije me briga — osmehnu se Sumiko. — Vidaš li je još?

— Nisam je nijednom video od časa kada smo stigli u San Francisko. Iz druge ruke dobio sam objašnjenje da se nalazi negde u Tihuani ili Akapulku. Zašto?

— Ne znam. Ponovo intuicija. Nikada je nisam videla, ne znam bukvalno ništa o njoj, sem onoga što mi je rekao tvoj glas kada si me pozvao telefonom. To je opasna žena... Lesli...

— Uzalud se brineš — on joj se ponovo osmehnu samo očima. — Želiš li da sačekaš večeru ili da odmah krenemo?

Ona ga preseče pogledom.

— Izgleda da ću ipak morati da te polijem ovim koktelom!

— U redu — on se uspravi, iznenada mnogo sigurniji na nogama nego dok je ulazio. Nemarno baci krupnu novčancu na sto. Nije prišao da pridrži stolicu Sumiko, to se nije uklapalo sa likom Ernija Lebedinskog.

I devojkicu na garderobi nagradio je sa deset dolara za njen minimalni trud, a onda se on i Sumiko nađoše na izlazu, udišući punim plućima sveži vazduh sa okeana.

— Kuda me vodiš? — tiho upita ona.

— U svoj novi apartman, naravno — odvrati on. — Ogromne prostorije pretrpane užasnim nameštajem, a po zidovima na sve strane ženski aktovi. Jedina dobra stvar je kupatilo: pravi mali bazen ugrađen u pod.

— To mi se već dopada — ona se priljubi uz njega. — Toliko sam čekala... — dodade šapatom.

— Pogledaj onaj sportski »porše« tamo — dobaci on dok su prolazili kraj portira povijenog u pasu. — Šta kažeš, a? Kolica i po! Kao stvorena za devojčicu kakva si ti!

Tek u tami kola, pre nego što je dotakao starter, on zbacivši masku i njihove usne se žedno spojiše. Poljubac je trajao tako dugo da se devojkica otrgla iz njegovog zagrljaja željno udišući vazduh.

— Nije fer! — dahtala je. — Ti bez vazduha možeš da izdržiš i pet minuta, a ja...

— Nudio sam ti nekoliko puta da te naučim tom triku. Ništa komplikovano — osmehnu se on. Motor »poršea« naglo zaurala i kola jurnuše niz raskošno osvetljeni bulevar.

Pola časa kasnije zastali su pred mračnom vilom čija se kapija otvorila na signal sa kontrolne table »poršea«. Kola bučno skliznuše preko kratke šljunačne staze i zaustaviše se iza već otvorenih vrata garaže. Ona su se već bušumno zatvarala dok su izlazili iz kola.

— Kuća za lenštine! — prezrivo primeti Sumiko. — Pretpostavljam da tu negde imaš i robota sa spremnim toalet-paprom u svojim mehaničkim rukama!

Veselo se smejući, oni ustrčашe uz nekoliko stepenika do vra-

ta kroz koja dospeše u hodnik. Svetlost se automatski palila pred njima, prigušena svetlost koja je već stvarala romantičnu atmosferu. Lesli u prolazu dohvati flašu konjaka sa stočića u dnevnoj sobi; sada je hodao tako brzo da ga je devojka jedva dostizala.

— To je to — reče on otvarajući vrata. — Dopada ti se?

— Pločice su užasne — namršti ona nos — ali zato ogledalo na tavanici izvlači stvar. Hmmm... za jednu noć valjda ću moći da podnesem!

— Zaboga, nećemo valjda čitavu noć ostati u kupatilu! Ovaj stančić ima i spavaću sobu, znaš!

— Ovaj »stančić« nije ništa drugo do velika spavaća soba za glupe guske-frknu ona prezrivo. — Nadam se da nećeš još dugo da igraš ulogu tog glupog gangstera?

— Nikakvih pitanja do jutra — čvrsto reče on privlačeći je u zagrljaj. Svila jedva čujno zašušta pod njegovim šakama dok je svlačio kimono sa nje, naslađujući se čvrstim linijama njenog tela. Ona mu zari nokte u leđa, kidajući košulju ispod sakoa.

Trenutak kasnije oboje su bili u bazenu, dopuštajući da im se voda na trenutak sklopi nad glavama. Izronili su spojenih usana, sve dok se devojka još jednom nije otrgla teško dišući.

— Hajde — reče promuklo — šta čekaš, ti veliki majmune!

Nežno je privukao sebi, oslobođen na zid bazena, osećajući kako joj telo drhti u groznici.

— Ovo nije baš najzgodnije mesto, znaš...

— Hajde, Les...

Lako je kriknula kad je prodro u nju. Nokti se grčevito zabije u njegov vrat.

»Ne«, mislio je ninda. »Nešto nije u redu... zbog nečeg ne mogu da uživam u njenom telu...«

Iznenadeno je otvorila oči kada je odgurnuo od sebe, ali je njegov pogled bio takav da je vrisnula od straha. Gotovo u istom trenutku oboje su shvatili da su bili neoprezni, užasno neoprezni...

*
* * *

Unakaženo lice Rika Banolija bilo je iscereno u gadan osmeh. Oružje u njegovim rukama, veliki stari kolt 45 bio je još gadniji... kao i puške četvorice njegovih telohranitelja.

— Samo produžite! — reče Riko promuklo. — Uvek sam se pitao kako to Japanke rade...

Lesli stisnu zube. Lice mu dobi izraz kojim bi se pokojni Erni Lebedinski svakako ponosio.

— Šta ovo znači, Riko? — reče ledenim glasom. — Kako si

se usudio da upadneš u moju kuću?

— Treba da porazgovaram s tobom, mladiću. A stvar je veoma hitna, znaš. Izvini što smo bili ovako nestrppljivi, da smo imali više vremena svakako bismo te pustili da zadovoljiš damicu do kraja. I sebe, naravno. Naročito kad se uzme u obzir da ti je to poslednji put...

Lesli blago odgurnu Sumiko od sebe. Iako su joj raširene oči odavale strah, imala je toliko prisustvo duha da pređe na drugi kraj bazena, tamo gde će biti donekle zaštićena ako Riko i njegovi ljudi počnu da pucaju.

— O čemu se radi, Riko? — Lesli načini pokret kao da želi da izađe iz bazena.

— A-ha! — Riko ga zaustavi pokretom pištolja. — Samo ti ostani dole. Nisi obučen, pa bi mogao nazepsti, znaš.

— U redu — Lesli sleže ramenima oslanjajući se raširenim rukama na ivicu bazena. Pogledom je proučavao položaj petorice ljudi, njihova lica i držanje, procenjivao njihove reflekse i moguće reakcije u trenutku kada obračun počne.

Ali, šta može učiniti nag i ne-naoružan čovek protiv petorke kojima je oružje već u rukama?

— Ako si se udobno smestio, možemo da počnemo — cerekao se Riko. Njegova samouverenost bila je prvi adut za Leslija. Na žalost, za sada i jedini. Ne ra-

čunajući onaj da Riko još uvek nije znao da ima posla — sa nindom!

— Govori, do đavola! — nestrpljivo reče Lesli. Obrisi jednog fantastičnog smelog i opasnog plana već su se nazirali u njegovom mozgu. Bilo mu je potrebno samo još malo vremena da ga formira do kraja i proveriti da li se zaista može primeniti...

— Ko si ti?

— Mislio sam da imaš neko teže pitanje! — nasmeja se Lesli ironično. — Kakve su to gluposti, Riko? Boga mu, veoma dobro znaš ko sam!

— Da znam, ne bih traćio ovako lepu noć u tvom društvu. Erni Lebedinski nisi, to sam već proverio...

— Pijan si, Riko. Ili drogirani.

— Još ne, dečko moj, još ne — Banoli se pobedonosno smeškao. Dakle? S kim imamo čast? Erni Lebedinski je mrtav, ne pokušavaj više da nam prodaš taj trik!

— Ko to kaže?

— To kaže policijska laboratorija u ovom divnom gradu. To kažem i ja. Više ti i nije potrebno, zar ne?

— Policijska laboratorija? Gluposti, Riko... do sada bi sve novine već trubile o tome!

— Policajci nisu uvek glupi, mladiću. Naročito kada se pravom čoveku u šaku gurne odgo-varajuća hrpica dolara. Izveštaj koji je dobio okružni tužilac i

izveštaj koji sam dobio ja razlikuju se u nekoliko veoma zanimljivih detalja. Govorim o izveštaju o autopsiji, ako to do sada nisi shvatio.

Lesli se nasmeja, iznenađujuće veselo, kao da je čuo najbolji vic u životu. Ali je i taj smeh bio deo već formiranog plana: protivnici su morali ostati opušteni još samo nekoliko trenutaka.

— U redu, Riko — reče. — Pročitao si me. Čestitam. Šta sada smeriš da učiniš?

— Najpre da doznam kakvu igru igraš, a onda... zna se! — pokret rukom ispod grla bio je veoma jasan.

Lesli pređe rukom preko očiju kao da savlađuje umor.

— Želiš li najpre da čuješ šta imam da ponudim?

— Ne zanima me. — Riko se i dalje trijumfalno cerio. — Hoću tvoju krv, prijatelju, i ništa drugo.

Ninda dopusti da mu na licu zaigra strah. Poznavao je tipove slične ovoj petorici pred njim: oni uživaju u strahu nemoćne žrtve i neće pokušati da skrate trenutak svog uživanja...

Odbacio se od dna bazena takvom silinom da je odleteo gotovo do niske tavanice, prebrzo za cevi petorice iznenađenih ubica. Štaviše, samo je Riko imao dovoljno refleksa da ga isprati pogledom do trenutka kada je njegovo moćno telo krenulo naniže, koristeći silu gravitacije da ubrza skok.

Vrh jedne bose noge nepogrešivo pogodi Rikovu desnu ruku, odbacujući revolver uz sav prasak slomljene kosti. Četiri puške, bez obzira na svoju vatrenu moć, nisu bile tako opasne na ovako bliskom rastojanju...

Tri puške, jer su se ivice Lesliejevih dlanova još u padu užasnom silinom spustile na obe strane vrata najbližeg čoveka, bukvalno mu otkidajući glavu sa ramena. Ninda se ponovo odbaci u stranu čim su mu bosa stopala dotakla pločice; pokret je bio tako brz da ga ljudsko oko ne bi moglo uhvatiti; prvi rafal promašio ga je za čitavu stopu.

U položaju u kojem se našao, Lesli se kao čigra okreće oko svoje ose, raširenih ruku, izvođeci sa savršenom preciznošću smrtonosni dvostruki udarac ivicama dlanova. Čovek koji je dospao da ispali prvi rafal sruči se smrskanog grudnog koša; drugi ispusti oružje u pokušaju da obema šakama zaustavi mlaz krvi koji mu je jurnuo iz ras-kinutog grkljana.

Riko je od bola urlao kao zver, ali Lesli nije imao vremena da misli o njemu. Dovršivši udarac vetrenjače, on se sklopča da bi izbegao novi rafal koji ga zasuo ostrim komadićima razbijenih pločica. Izvrsno oružje, ako već ničeg boljeg nema pri ruci; uhvativši jedan u letu, ninda ga užasnom snagom zavila prema licu čoveka koji je stisnutih zu-

ba i iskolačenih očiju ponovo skretao cev puške prema njegovom telu.

Riko Banoli iznenada ućuta. Bol od slomljene ruke bo je nadvladani smrtnim strahom u trenutku kada je shvatio da su se uloge izmenile. Buljio je u Leslija iskolačenim očima i izmicao korak po korak prema zidu. Iz otvorenih usta curila mu je pljuvačka, u grlu se rađao zvuk nalik cvilenju ranjenog psa.

Voda u bazenu zapljuska i Lesli se okreće na vreme da vidi kako Sumiko izronjava iz svog zaklona. Oči joj blesnuše kad ga ugleda pred sobom.

— Les... — prošaputa. — Tako sam se uplašila...

— Nije bilo potrebno, devojčice — odgovori on nežno. — Bilo ih je svega petorica, zar ne?

Ona iskoči iz bazena, ne obraćajući pažnju na Rika koji je drhtao pribijen uz glatki zid.

— Les... šta da obučem? Kimono je isprskan...

— Idi u spavaću sobu. U jednom plakaru naći ćeš nešto ženske odeće. Veličina ti baš neće odgovarati, ali se nekako snađi. Ja ću odmah doći za tobom...

Okrenuo se Riku kada su se vrata zatvorila za njom. U očima mu se jasno čitala smrtna presuda.

— Ko još zna da ja nisam Erni Lebedinski?

— Niko...

— Sudski lekar?

— Taj neće govoriti...

— Siguran si?

— Siguran — na Rikovom licu pojavi se ljigav osmeh. — Njega sam sredio pre nego što sam došao ovamo. Izveštaj je uništen... Slušaj, ti i ja bismo mogli lepo da sarađujemo, a? Imam odličan plan da se otresemo matorog Lenoksa i radimo sami? Šta kažeš na to?

— Samo ti i ja? Dokle bi to trajalo, Riko?

— U stvari, ne samo ti i ja — Riko je govorio brzo, gutajući reči i hvatajući vazduh široko otvorenim ustima. — Imam još jednu figuru u igri...

— Ko je to?

— Stasija. Lenoksova žena.

— Oho? — Lesli podiže obrve. — I dama je u igri? To mi se ne sviđa, Riko. Kakva je njena uloga?

— Ona je kod Lenoksa ono što se u biznisu naziva »ćutljivi partner«... niko pojma nema da i ona učestvuje u poslu. Veoma je sposobna i veoma zgodna. Dobro se snalazi u svakoj situaciji, znaš...

— Kako je Lenoks znao da će ona biti u avionu kada smo nas troje stigli u grad?

— Iznenadio te, a? — Riko je postajao sve sigurniji u sebe. Lesliju nije promaklo kako mu oči klize unaokolo, kao da traži izlaz iz ove smrtonosne zamke. — Ona kod sebe uvek ima mali odašiljač sa karakterističnim signalom, tako da je Lenoks može pratiti kud god krene. Ili neko od naših ljudi. Nije bilo teško utvrditi kuda ste krenuli iz Dalasa.

— Tačno — klimnu Lesli glavom. — Dama bi, dakle, htela da se otarasi muža i preuzme posao u svoje ruke. Odlična žena, nema šta. Jedina greška joj je što je tebe uzela za saveznika, Riko?

Ovaj se trže kao od udarca.

— Zašto?

— Zato što si ti već mrtav — reče ninda ledenim glasom. — Možda još dišeš, govoriš i zagađuješ vazduh svojim smradom, ali si mrtav čovek, Riko...

S neljudskim krikom na usnama Riko Banoli se odbaci od zida i polete ka vratima. Nije obraćao pažnju na čoveka pred sobom isto tako bezglavo bi jurnuo i da se pred njim našao zid od čvrstih cigala...

U stvari, poslednje što je osetio bio je udarac ravan sudaru sa takvim zidom, udarac koji ga je odigao sa poda i odbacio nekoliko stopa unazad. Pad je tupo odjeknuo, ali Riko Banoli to više nije mogao da oseti...

Ninda još jednom zaokruži po prostoriji koja je obećavala toliko zadovoljstva, a donela toliko krvi. Odmahnuvši glavom, on izađe dugim koracima. Vešto skriveni senzori signalizirali su ograničenom elektronskom mozgu da se u kupatilu više niko ne nalazi i svetla se lagano pogasiše...

* * *

Očiju sklopljenih na jutarnjem suncu, Lesli je u mislima još jednom oživljavao nekoliko prekratkkih minuta sa Sumiko dok su se rastajali pred njenim stanom...

»Prokleti Riko!«, pomisli. »Da nije njega bilo, ostali bismo zajedno celu noć. Ovako... najviše smo govorili o tome šta ona i Pit treba da učine kada operacija jednom počne...«

— Ne spavaj, Lebedinski! — začu se oštri Lenoksov glas. — Kog si đavola noćas radio?

On otvori oči sa osmehom na licu.

— Ne spavam, šefe, ne brinite! Zatvorio sam oči da bih se bolje koncentrisao na vaše reči, ništa drugo...

— Vrlo dobro. Ponovi onda šta sam rekao!

Lesli pređe pogledom preko iscerenih lica četvorice tipova koji će za koji trenutak krenuti za njim. Njihova gruba lica oduđarala su od ljupke lepote vrta Lenoksove kuće na obali.

— Pa, evo ovako — počeo on lenim glasom. — Polećemo vašim privatnim avionom do Bostona, odatle lokalnom linijom do Portlanda gde nas čeka brod. Cilj ćemo sačekati sto milja istočno od zaliva Notr Dam na Njufaundlendu, a onda...

— U redu, u redu! — prekide ga Lenoks pokretom ruke. — Znam da imaš dobro pamćenje, Lebedinski. Momci, naspite sebi još po jedno piće, pa na posao!

Konrad, Džes Konrad, neka vrsta vođe četvorice ljudi proučavao je Lesliejevo lice kao da mu se ne dopada što će morati da sluša njegove zapovesti.

— Šefe — upita iznenada gledajući u Lenoksa. — Šta je sa Rikom?

— Ne znam — sleže ovaj ramenima. — Jutros mi se nije javljao. Uostalom, on ne bi ni išao na ovaj zadatak.

— Oho? — drugi čovek, onaj po imenu Liroj, ošinu pogledom Leslieja. — Imate nove ljubimce, šefe?

— U ovom poslu nema ljubimaca — suvo odgovori Lenoks. — Čovek može da ga obavi ili ne može da ga obavi, a onda uzimam nekog drugog. Riko ovaj posao ne može da obavi. Jasno?

— Potpuno — isceri se Konrad. — Samo... kako znate da će ovaj lepotan ovde proći bolje od Rika?

— To možeš odmah da proveriš, Konrade! — Leslie dozvoli da mu se lice izobličići u masku gneva.

— Ne sada — odmahnu ovaj glavom. — Ali, u nekom pogodnijem trenutku, vrlo rado!

— Kada završite posao! — Lenoksov glas bio je oštiji od sablje. — Inače...

— Jasno, šefe. Posao pre svega! Idemo li, Erni?

— Kad ja kažem da idemo, onda idemo. Sedi i pij taj viski. Do kraja akcije nema više pića.

Lenoks ga pogleda, ali je on bolje od drugih razumeo potrebu da se Erni Lebedinski potvrdi kao vođa, čak i na naizgled ovako sitnoj stvari. Morao je steći poštovanje četvorice grubih momaka, ali to nije bilo teško: morao je biti jači, okrutniji i drskiji od njih, ništa više...

Četiri čoveka se zagledaše, ali nijedan od njih ne progovori ni reči. Istresli su svoje čaše i nervozno se vrpaljili, ali ih Leslie svesno ostavi da čekaju, lagano sladeći ostatke viskija.

— U redu — reče konačno. — Do viđenja, mister* Lenoks. Uskoro ćemo se videti... na zakazanom mestu.

— Da, na zakazanom mestu, Erni — klimnu ovaj glavom. — I... mnogo sreće!

— Sreća će nam biti potrebna... ali se na nju nećemo previše oslanjati. Sve će biti u redu, mister Lenoks, ne brinite!

Tih nekoliko reči koje je izmenio sa Lenoksom ostavile su ga na začelju male grupe koja je niz stepenice sišla do kola koja su ih čekala. Namerno nije žurio, čekajući da vidi kako će Konradovi ljudi popuniti veliki stejšn-vagon. Upravo onako kako je i očekivao: ostavili su prazno mesto za upravljačem, a Konrad je zaseo na mesto pored toga.

Leslie otvori vrata iza kojih je ovaj sedeo.

— Pomeri se — reče mirno.

Konrad se pravio da ga ne čuje, tobože okupiran paljenjem cigarete.

Ono što se dogodilo trenutak kasnije, malo ko je zaista shvatio. Bilo kako bilo, sto osamdeset Konradovih funti iznenada se našlo na susednom sedištu zajedno sa tek zapaljenom cigaretom. Leslie mirno sede na upražnjeno mesto i zatvori vrata za sobom.

— Znaš gde je aerodrom — reče mirno.

Konradovo lice bilo je izobličeno od gneva, ali je čak i njegova plitka inteligencija konačno shvatila da ima posla sa jačim od sebe. Besno odbacivši cigaretu kroz prozor, on okrete ključeve i kola jurnuše prema izlazu iz San Rafaela, tamo gde ih je na lokalnom aerodromu očekivao Lenoksov privatni mlažnjak.

Dugi let do Bostona protekao je bez ikakvih uzbuđenja. Začudo, Konradovi ljudi ponašali su se veoma mirno, zauzeti beskrajnom partijom pokera u kojoj je hrpa dolara neprestano prelazila sa jedne strane na drugu. Niko od njih nije ni pokušao na pride otvorenom baru sa velikim izborom pića, čak su uz jelo pili samo koka-kolu. Opušten u svom sedištu Leslie dopusti sebi malo sna, rešen da prikupi što više energije za teški posao koji je stajao pred njim. O utvrđenim planovima, i Lenoksovim i svojim, više nije vrede-

lo razmišljati; unapred je bila predviđena svaka mogućnost i brižljivo proračunate sve prednosti ovog ili onog poteza.

Jedino što nije u redu sa tim planovima bila je sitna razlika u željenom cilju. Oba se nisu mogla ostvariti; ali je Leslie bio u daleko povoljnijoj poziciji da obezbedi ostvarenje plana o kojem Lenoks nije ni sanjao...

Za sada, međutim, sve se odvijalo onako kako je to Lenoks zamislio; jedan čutljivi čovek dočeka ih je na bostonskom aerodromu sa kovertom u kojem su bile karte za let do Portlanda. I tamo ih je sačekao vozač i odveo u stejšn-vagon koji se samo po registraciji razlikovao od onog osatvljenog u San Rafaelu. Sat kasnije bili su u luci; motor brze jahte »Glamor« bio je već zagrejan. Isplovili su u trenutku kada je i poslednji od njih petorice sa obe noge stao na nesigurnu palubu.

Posadu jahte činilo je pet ljudi koji su se sklanjali s puta pridošlicama s kopna. Kapetan, tip crvenog lica pijanice, proveo je Leslija po brodu pošto su Konradove ljude smestili u zajedničku kabinu. Radarski uređaj predstavljao je poslednju reč tehnike; isto tako i dva topa malog kalibra vešto kamuflirana na pramcu i krmi.

— Vrlo dobro, kapetane — klimnu Leslie glavom kada su se našli pod palubom. — Vi vaša naređenja znate.

— Ostavi se toga »kapetane«, ortak — zareža ovaj otvarajući vrata svoje kabine. — Mene zovu »Slani Metjus«, ako ti je ime baš potrebno. A što se tiče kapetana, nećeš me naći ni u jednom pomorskom imeniku... Šta piješ?

— Viski — osmehnu se Leslie, spuštajući se na stolicu. — U redu, Metjuse. Šta znaš o ovom poslu.

— Ne mnogo — progundā ovaj, otvarajući zubima flašu. — I ne zanima me naročito. Moj posao je da te odvezem do određenog mesta, učinim tamo ono što mi narediš, opet odvezem na neko drugo mesto i onda zaboravim sve što se dogodilo. Ništa više ne moram ni da znam za pet hiljada dolara, zar ne?

— Baš tako! — isceri se Leslie. — Tvoji ljudi neće brbljati?

— Godinama plovim s njima. Oni veoma dobro znaju šta se dogodilo poslednjem koji je imao predug jezik.

Neko vreme su ćutke pili. Leslie oseti kako se motor broda sve više napreže, boreći se sa visokim talasima okeana.

— Hoćemo li imati sreće sa vremenom? Ne bi bilo dobro da zakasnimo.

— Sve je proračunato — progundā Metjus. — Nisam zaboravio da plovim ako su mi oduzeli dozvolu za rad, ortak...

— U redu — Leslie klimnu glavom i ustade. — Gde je moja kabina?

— Tačno preko puta moje. I, još nešto...

Lesli zastade na vratima.

— Šta?

— Tvoja faca mi se ne dopada. Ostani u kabini što duže. Slačemo ti i jelo tamo, ako hoćeš.

— Upravo ono što mi odgovara — osmehnu se Leslie. — Treba da nadoknadim nekoliko neprospavanih noći. Ako moji ljudi počnu da prave gluposti, pozovi me. O kej?

Ako je Metjus nešto i odgovorio, Leslie to nije čuo. Minijaturna kabina koju su mu dodelili bila je udobna. Spustivši torbu sa svojim stvarima na pod, Leslie zaključa vrata za sobom i baci se na postelju. Sklopio je oči i zaspao gotovo istog trenutka, zahvaljujući samodisciplini nametnutoj obukom svakog nindže. Pravilo je bilo jednostavno i efikasno: kad znaš da te očekuju nadljudski naponi, štedi snagu...

*
* *
*

Lesli sa zadovoljstvom udahnu sveži vazduh ispunjen sitnim kapljicama vlage koju je vetar otkidao sa vrhova talasa. Ipak, bilo je vedro i već veoma hladno. Nebo, osuto zvezdama, okruživalo ih je sa svih strana, spajajući se na bliskom horizontu sa površinom okeana.

— Stigli smo? — upita Metjusa koji je stajao kraj njega.

— Ako instrumenti ne lažu — progundā ovaj. — Tačno sto milja istočno od ulaza u zaliv Notr Dam. Odnosno, krajnje tačke rta Sent Džon, da budem precizniji.

— Vrlo dobro — osmehnu se Lesli. — To znači da nećemo čekati još dugo. Oružje je spremno?

— I napunjeno. Samo da skinemo cerade sa topova i možemo da otvorimo vatru.

— Ko je najbolji nišandžija na brodu?

— Ja.

— Želim da prvom granatom bude uništena antena na brodu koji pokažem. Može?

— Sa koje daljine?

— Ne znam. Naša radio-stanica biće uključena i jedan čovek pored nje. Talasnu dužinu ću mu dati. Čim taj brod počne da emituje, želim da antena bude uništena. Jasno?

— Lepo zamišljeno. Ali, šta ako oni budu van dometa?

— Neće biti. Izdaj naredbu da se pogase sva svetla. »Glamor« je mnogo manji od tog broda, a oni neće naročito brižljivo osmatrati jer ne očekuju napad.

— Radar?

— Imaju radar — strpljivo odgovori Lesli. — Ali ne verujem da će neprestano dežurati uz njega. Ovo su sigurne vode, zar ne?

— A šta ako...?

— Ništa! — preseče ga Lesli.

— Posao je moja briga, Metjuse! Ti ćeš svoje pare dobiti obavio ga ja ili ne! Prema tome, zaveži i slušaj šta govorim!

Slegnuvši ramenima, Metjus nestade pod palubom, a Lesli se zadovoljno isceri u tami. Bio je svež i odmoran, na vrhuncu svojih fizičkih i psihičkih moći i osećao da mu se niko, baš niko, ne može suprostaviti...

Konrad i njegovi ljudi bešumno se pojaviše na palubi, naoružani do zuba. Bez reči su se poređali uz čamac pripremljen za spuštanje na vodu. Uprkos svemu, Lesli mu je u sebi morao odati priznanje: ta četvorica znali su svoj posao, nema šta.

Sati su sporo proticali dok se jahta ugašenih motora njihala u istom mestu. Lesli je sve češće bacao pogled na ručni sat sa svetlećim brojčanicom. Ne bi bilo dobro da ih dan zatekne na ovom mestu, biće daleko teže postići iznenađenje nego u mraku, dok spava gotovo sva posada broda koji očekuju.

Nebo na istočnom horizontu postalo je za nijansu svetlije kada se Metjus pojavio na palubi.

— Imamo nešto na radaru — reče. — To je to, a?

— Ništa drugo ne može biti. Za koliko ćemo ga videti?

Metjus pogleda u nebo.

— Za sat otprilike. Samo što nije svanulo.

— To nije dobro. Punom brzinom napred, hoću da stignemo do broda dok je još u tami. Čovek kraj radija je spreman?

— Jeste — Metjus pohita u pravcu zapovedničkog mosta; samo nekoliko sekundi kasnije moćni motori zaurlaše i jahta jurnu u pravcu istoka, neprestano povećavajući brzinu.

— Metjuse, uz top! — zapovedi Leslie. — Konrade, spremi se za sputšanje čamca. Na moj znak!

U Lesliejevom dvogledu crna tačka na sve svetlijem horizontu rasla je iz minuta u minut. Sada se već jasno razaznavao glomazni trup starog teretnjaka i duga pruga crnog dima koju je ostavljao za sobom.

Spustivši dvogled, ninda jednom rukom prihvati slušalicu telefona koji ga je povezivao sa kabinom radište. Ovaj se nije javljao i on doviknu Metjusu na pramcu da je još uvek sve u redu.

— Mnogo bi vredelo i da nije! — dopre njegov podsmešljivi glas kroz huku motora. — Proći će još dosta vremena dok budu na dometu... a čak i tada u ovom mraku neću videti antenu!

— Verovatno nećeš morati ni da pucaš! — hladnokrvno dobači Leslie. Konrade, sve u redu?

— O kej! — kratko doviknu ovaj.

Sada je već svaki sekund izgledao kao minut; ruke ninde

zgrčiše se oko telefonske slušalice. Ne, još uvek nikakvog zvuka sa druge strane...

Lagano se opuštao, jer je do broda ostalo jedva nešto više od dve milje. I istaknuta konstrukcija antene jasno se nazirala; kapetan Metjus imaće dobar cilj, ali njegov hitac više neće biti potreban.

Lesliejeva obaveštenja bila su tačna: ni kapetan, niti bilo ko od posade trgovačkog broda »Ašantati«, koji je pod liberijskom zastavom plovio iz Bergena za Halifaks, nije ni sanjao šta se skriva u svim onim stotinama tona ukrcanog tereta. Nije bilo nikakvog razloga da očekuju napad; osmatrač je svakako spokojno dremuckao na svom mestu svestan bezbednih sto milja koje ih još uvek razdvajaju od najbliže obale.

Sve one pripreme obavljene na jahti bile su nepotrebne, ali ninda nije želeo ništa da rizikuje. Neko na brodu ipak je mogao biti upućen u tajnu, poslat čak namerno, s ciljem da kontroliše plovidbu. Klajdnovi ljudi bili su previše samouvereni, ubeđeni da su pronašli bezbedan način da se dve stotine funti heroína iz Evrope prenese u Ameriku.

Uostalom, neprijatno iznenađenje bilo je predodređeno posadi »Ašantija« na ovom putovanju. Stotinak milja zapadnije, uz samu obalu Njufaundlenda, čekao ih je drugi brzi i naoruža-

ni brod sa Klajdnovim ljudima spremnim da preuzmu svoju pošiljku. Lesli se osmehnu zamišljajući njihova lica kada dozna ju da je dragoceni beli prah promenio vlasnika nasred okeana.

Sada je i bez dvogleda jasno video priliku čoveka koji je izašao na pramac »Ašantija«, stavljajući ruku nad oči. Prvi zraci izlazećeg sunca svakako su već otkrivali vitki trup »Glamora«.

— Pozovi ga radijem — reče Lesli u slušalicu. — Pitaj da li imaju lekara na brodu... reci da se jedan naš čovek razboleo. Još pola milje.

— Sakrijte oružje na dno čamca, Konrade — zapovedi Lesli.

— Niko ne odgovara — začu se iz slušalice glas radište. — Sigurno nikog nema uz stanicu...

— U redu je. Zovi i dalje, sve dok ne stignemo do broda. Metjuse on podiže glas. — Neka ta cerada ostane na mestu, danas nećemo pucati!

Praćen radoznalim pogledima sa visoke palube »Ašantija«, Lesli uskoči u čamac sa Konradom i njegovim ljudima. Iznenadenje je bilo potpuno: niko na polubi trgovačkog broda očigledno nije smatrao da iznenada pojava jahte predstavlja blio kakvu pretnju. A i zašto bi? Ove vode bile su mirne od završetka drugog svet-skog rata, a poslednji gusari bili su zaboravljeni još u prošlom veku...

Utoliko je veće bilo iznenađenje male grupice mornara kada su ugledali puške u rukama Konradovih ljudi i njihova preteća lica. Na Lesliejev znak, Konrad nestade pod palubom; njegov zadatak bio je da uništi radio-stanicu kako bi njihova poseta ostala prikrivena do prve luke.

— Šta ovo treba da znači? — sa druge strane palube u trku se približavao čovek srednjih godina energičnog lica. — Čemu oružje, gospodo? Šta hoćete od mog broda?

— Upozorite svoje ljude da ništa ne pokušavaju, kapetane — mirno odvrati Lesli. — Nema potrebe da prolivamo krv, i to i ne želimo. Hoćemo samo jedan deo vašeg tovara: jedan veliki, okovani sanduk sa natpisom »Uzorci za izložbu«. Ukrcan je u Bergenu i nalazi se u skladištu broj četiri.

— Sanduk? — kapetan nabra obrve. — Do đavola, ljudi, ne možete tako, pa to je... to je...

— Pljačka — mirno dobaci Lesli. Konrad se vraćao; potvrdio je glavom da je sve u redu kada ga je Lesli pogledao. — Da, kapetane, stvari tako stoje. Pošaljite vaše ljude u njihove kabine, mi ćemo napustiti brod čim uzmemo ono za šta smo došli.

Gundajući, mala grupica mornara nestade niz stepenište na čijem vrhu ostadoše dva Konradova čoveka sa puškama u rukama. Konrad i Liroj potrčaše za Lesliejem na drugu stranu, prema krmi.

Opis dobijen od Ernija Lebedinskog bio je tačan do najmanjeg detalja. Na Lesliejev znak Liroj dohvati dugu čeličnu polugu i drvo poče da se lomi pod njegovim snažnim rukama.

Među kuglicama od stiropora koje su ispunjavale sanduk pojavile se oveće platnene vrećice, čvrsto uvezane. Osam komada, po dvadeset pet funti svaka.

— Kako ćemo ovo izneti? — tiho upita Konrad.

— Vas dvojica uzmite po dve, ja ću ostale četiri — dobaci Leslie. — Hajde, idemo, pre nego što mornari nešto pokušaju.

— Neka pokušaju! — isceri se Liroj, poduhvatajući dve vrećice pod pazuh. — Mi imamo puške, a oni...

Iako je nosio koliko obojica zajedno, Leslie prvi stiže na palubu, sa olakašnjem odbacivši vrećice iz ruku. Dva čoveka na straži znala su šta treba da čine: svaki od njih dogradi po dve vreće i baci ih u čamac. Stigli su natrag na vreme da pomognu Konradu i Liroju sa njihovim teretom.

Leslie je poslednji napustio palubu, praćen psovkama ohrabrenih mornara. Načinivši uski luk, brzi čamac jurnu natrag prema jahti čiji su motori pritajeno brundali.

Nagnivši se nad najbližu vreću, Leslie je oprezno zaseče vrhom noža. Ispod grube tkanine nalazila se plastična vreća, ispunjena sitnim belim prahom.

On stavi nekoliko kristala na jezik.

Svi pogledi su bili uprti u njega.

— Je li to? — uzbuđeno prošapta Konrad. — Je li to, do đavola?

Lice Ernija Lebedinskog raširi se u osmeh.

— Naravno da jeste — reče. — A šta bi drugo moglo biti?

*
* *

Brzi čamac poskakivao je preko nevelikih talasa prema »Glamoru« čija je paluba bila gotovo pusta. Zbog nečeg, Leslieju se to ne dopade. U redu, možda je Metjus zadržao ljude na svojim mestima, za svaki slučaj, ali zbog čega se on još uvek vrzma oko topa na pramcu, čija je cev tačno iznad njihovih glava uperena prema »Ašantiju«?

Bilo je to upadljivo, čak i da ga haragei nije opomenuo na opasnost. Razmenio je pogled sa Konradom i shvatio da i ovaj nešto sumnja. Pod njegovom rukom motor čamca zabruja jače u želji da se što pre dokopaju palube broda.

Ili pak ne... Metjus je nemarno prebacio ceradu preko topa i sa cigaretom u zubima odšetao do boka, tamo gde će čamac za koji trenutak zaustavi. Leslie vide kako se Konrad opušta sa zadovoljnim osmehom na licu. Haragei je, međutim, postajao sve intenzivniji i ninda oseti ka-

ko mu se mišići zatežu u instinktivnoj pripremi za borbu koju nameće nagon samoodržanja.

Oštro je motrio Metjusovo lice, tako da mu nije promakao trenutak kada su mu se usne pomerile dok je gledao nekun pod svoje noge. To je moglo značiti samo jedno: Metjusova posada, svakako sa oružjem u rukama, leži po palubi duž boka, spremna da iznenadi ljude u čamcu koji nisu ništa slutili.

Razloga za to bilo je isuviše: smrtonosni beli prah ogromne vrednosti pod njihovim nogama...

To nije ličilo na Lenoksa i ninda shvati da se radi o brzopletoj Metjusovoj improvizaciji i njegovoj želji da se na brz i relativno lak način obogati. To, međutim, situaciju nije činilo nimalo jednostavnijom: zaštićeni čeličnim bokovima jahte, Metjusovi ljudi nisu morali čak ni da žure. Kao glineni golubovi na strelištu...

Metjusov znak Leslie nije video, ali je zato suviše dobro video cevi pušaka koje su se pojavile nad bokom broda u času kada je Konrad isključio motor, čekajući da inercija dovuče čamac do jahte. Sa rukama na ogradi, Metjus se ironično nasmeja na glasnu psovku koja Liroju izlete iz usta.

— Nerviranje ti neće pomoći, druškane — reče prijateljski. — Karte su u mojim rukama i tamo će i ostati. Izbacite te slatke vrećice ovamo na palubu, pa da

se pozdravimo. I mogli biste mi reći hvala: »Ašanti« je još uvek u blizini, tako da može da vas pokupi. Na vašem mestu prihvatilo bih ponudu bez razmišljanja, taj čamac nije za plovidbu od sto milja u ovim vodama.

— Šta da radimo? — procedi Konrad. U očima mu nije bilo straha, već samo gneva na sve oko sebe. Leslie je poznavao takve ljude; zaslepljeni besom spremni su i na najopasnije samoubilačke poduhvate.

— Šta možemo da uradimo? — sleže ninda ramenima. — Da ih poslušamo, naravno. Ili imaš neku bolju zamisao?

— Oni će nas svejedno pobiti kada dobiju prašak!

— Vrlo relativno. Ako si raspoložen nešto da pokušaš, samo izvoli...

Proračunato je povećavao Konradov gnev, znajući da će pažnja Metjusovih ljudi zbog toga biti usmerena najviše na njega. Leslie svakako u prvom trenutku neće biti privlačan cilj, pre svega zato što nije bio naoružan, čime je, po njihovim kriterijumima, automatski dolazio u kategoriju bezopasnih.

Bila je to, naravno, greška. Greška koju će Metjus i njegovi pomorci skupo platiti...

— Hajde, ljudi — glasno reče Leslie naginjući se da dohvati prvu vrećicu. — Da ih poslušamo, nema druge...

Zanjihao je vrećicu u rukama kao da je njena težina prevelika za njega, a onda je užasnom

snagom zavitlao prema boku jahte nad svojom glavom. Upravo kako je i proračunao, ona se rasprсну od udarca, podigavši na trenutak veliki oblak bele prašine. Međutim, još dok je vrećica bila u svom kratkom letu, ninda preko boka čamca skliznu u ledenu vodu i snažnim udarcem nogu zaroni pod tamni trup jahte, prevrćući se istovremeno na leđa.

Nekoliko stopa ispod dna broda on otvori oči. Tamna pruga nad njim jasno je pokazivala gde se nalazi; potmulo bubnjanje koje je dopiralo do njegovih ušiju svedočilo je da se gore, na površini, puca. Bilo bi veoma jednostavno preći na drugu stranu jahte i napasti Metjusove ljude sa leđa...

Ali, i suviše providno. Do sada je Metjus svakako poslao najmanje jednog čoveka na drugu stranu...

Ostajao je, dakle, duži i mnogo opasniji put, prema krmi, tamo gde su moćni propeleri svakog časa mogli proraditi stvarajući vrtlog kojem čak ni njegova ogromna snaga neće moći da se suprotstavi.

Međutim, zvuk pucnjave je i dalje dopirao s površine, što je značilo da obračun nije završen. Metjus neće imati vremena da pokrene jahtu, bar još tridesetak sekundi, možda i minut... vredelo je rizikovati.

Odbacivši se snažnim zamasi-ma, ninda izroni u blizini krme, nepogrešivo dohvatajući rukama okrugle prozorčice krmene kabine.

Iako je ruke jedva osećao u ledenoj vodi, Leslie uspe da se izvuče na palubu, pokušavajući da snažnim trljanjem povрати cirkulaciju krvi u udovima. Pucnjava kraj boka je prestala; da li je to značilo da je obračun već završen.

Jedan čovek, Metjus, lagano se povlačio prema krmi, leđima okrenut Leslieju. Ninda se priljubi uza zid kabine. Puška u Metjusovim rukama bila je uperena na suprotnu stranu, ali je bivši kapetan još uvek bio daleko za pokušaj napada, naročito zato što ninda još uvek nije mogao imati potpuno poverenje u svoju brzinu...

Neki instinkt upozori Metjusa na opasnost i Leslie vide kako se on naglo okreće prema njemu, podižući cev puške. Još uvek predaleko za skok, ali...

Šuriken mu je već bio među prstima desne ruke. Čelična zvezda zazuja kroz vlažni vazduh prema Metjusovim grudima, ostavljajući jedva primetan zarez na njegovoj debeloj bluzi. Trenutak kasnije iz uskog otvora grunu mlaz krvi. Metjus se zaniha i sruči na palubu; refleksno je pritisnuo obarač, ali je njegov kratki rafal samo na trenutak uznemirio glatke talase koji su dostojanstveno klizili pored njih.

U dva skoka Lesli se nađe na uglu kabine: paluba pred njim bila je tiha. Tri mrtva tela ležala su u lokvama, krvi, njihovo oružje pored njih.

Nad bokom broda pojavi se iscereno Konradovo lice. Niz čelo mu se slivao tanak mlaz krvi.

— Sredili smo ih, a? — uspe da procedi. — Daj, pomози mi da se izvučem gore, boga mu? Gde je Metjus?

— Mrtav — kratko reče ninda izvlačeći jednim pokretom Konrada iz čamca u kome nije bilo više nikog živog.

— Ostao je onda još jedan. — Konrad se oprezno osvrte oko sebe. — Mašinista...

— Pametan momak. Ostaće pod palubom dok se obračun ne završi. Kuda ćeš, do đavola? Ta tvoja rana na grudima nije ni malo bezazlena!

Odmahnuvši mu rukom, Konrad se odšunja pod palubu. Lesli i ne pokušava da ga zaustavi, jer mu se u očima čitala želja za novom, svežom krvlju. Slegnuvši ramenima, on se baci na posao da preostale vrećice iz čamca prebaci na palubu.

Kratak rafal odjeknu u dubini broda. Nekoliko trenutaka kasnije Konrad istetura na palubu lica bledeg od gubitka krvi. Seo je oslonjen leđima o zid kabine, ali mu je puška i dalje ostala u rukama.

— Tamo imaš sanduče sa zavojima — procedi. — Previj mi ovu prokletu ranu...

Lesli mu pocepa nagorelu odeću i pažljivo pogleda mali crni otvor iz kojeg je krv još uvek tekla niz grudi.

— Imaš sreće — reče. — Izašao je na drugu stranu. Mada ti ovo plućno krilo neće više mnogo koristiti...

— Znam — isceri se Konrad. — Nije važno...

— Sva sreća da ćeš brzo stići do lekara — uteši ga Lesli zatežući mu zavoj oko grudi.

— Šališ se? Znaš li koliko imamo do obale?

— Ne idemo jahtom na obalu

— Nego?

— Dvadesetak milja južno od ovog mesta čeka nas hidroavion. S malo sreće za nekoliko sati bićeš u bolnici.

— Lukavo smišljeno... — Konrad je govorio sve tiše, a oči su mu bile sklopljene. — Ona tvoja ideja sa vrećicom... da nije toga bilo ne bismo se izvukli.

— Verovatno — Lesli se tiho nasmeja.

I blede usne ranjenika razvukoše se u osmeh.

— U tvom je interesu da ja preživim, ortak... inače ti Lenoks nikada neće poverovati da tu vrećicu nisi sakrio kako bi i sam došao do kojeg dolara. Dvadeset pet funti čistog heroína... kraljevska nagrada.

— Sad ribe uživaju u njoj nemarno reče Lesli. Konrad nije odgovorio. Glava mu je bila spuštena na grudi koje su se jedva primetno pomerale dok je s naporom disao.

Lesli ga je nekoliko trenutaka posmatrao, razmišljajući šta da učini s njim. Na njegovom mestu Konrad svakako ne bi oklevao da ukloni jedinog preostalog konkurenta, ali...

Uzdahnuvši, on podiže opušteno telo sa palube i ponese ga u Metjusovu kabinu. Više ništa nije mogao učiniti za njega sem da ga tu ostavi i pokrije toplim ćebetom. Na palubu se vratio sa mrtvim telom mašiniste na leđima koje je, bez mnogo ceremonija, gurnuo u vodu sa okrvavljene palube. Sledila su ga tela njegovih kolega, Metjusovo poslednje.

Vođena krmom koju niko nije držao u rukama, jahta je poslednjih desetak minuta besciljno krivudala pučinom, sve dalje za sobom ostavljajući čamac koji je Lesli otkačio. Jedan čovek mogao je upravljati »Glamorom«, ali je prošlo prilično vremena dok je Lesli pronašao pravi način za to.

Izvlačeći svu snagu iz motora, Lesli se uskoro našao na zakažanom mestu, nekoliko puta pažljivo proverivši koordinate. Zaustavio je motore i dvogledom pretražio horizont. Hidroaviona još nije bilo na vidiku. Ili ipak... da, ona crna tačkica na zapadu koja se brzo približava...

Zapalio je cigaretu i strpljivo sačekao da se hidroavion spusti na prilično nemirnu površinu. Letilicom je, po svemu sudeći, upravljao pravi majstor, ostavljajući širok trag pene za sobom,

avion načini luk i zaustavi se, ljuljajući se na talasima, svega nekoliko jardi od boka.

— Hajde, Lebedinski — začu se jedan glas kad prozor pilotske kabine skliznu u stranu. — Pokupi te vrećice i dođi ovamo...

— Dobro došli na bal, gospođo Lenoks — isceri se Lesli. Na licu mu je ponovo lebdeo izraz koji je pokojni Ermi Lebedinski smatrao neodoljivim.

*
* *

Motor hidroaviona ponovo zaurla i čelična ptica se oprezno primače još bliže boku broda.

— Šta se dogodilo? — upita Stasija Lenoks. — Gde je Konrad? Metjus?

— Metjus je mrtav, Konrad će se izvući. Ostali... — on sleže ramenima. — Od njih više nikakve koristi...

— Je li? — nezainteresovano reče žena. — Metjus je imao neki svoj plan, a? Znala sam da nije pouzdan, ali je Lenoks tvrdo glav kao mazga. Roba je u onim vrećicama na palubi, a?

— Tačno. Kako da ih prenesmo, u čitavoj toj gužvi ostali smo bez čamca.

Ona je nekoliko trenutaka napeto razmišljala, a onda joj se lice ozari.

— Da li je prah u plastičnim vrećama? — upita. — Mora da jeste!

— Aha — Leslie klimnu glavom.
— Pa?

— Nađi neko uže i dobaci mi ga ovamo — energično reče Stasija. — Za drugi kraj vezivaćeš jednu po jednu vrećicu. Hajde, požuri, nećemo da letujemo ovde!

Čitava operacija nije trajala dugo, iako je nemirno more nekoliko puta opasno približilo hidroavion čeličnom boku jahte. Stasija Lenoks svaki put je reagovala veoma hladnokrvno, uključujući motor koji je ponovo uklanjao avion iz opasne zone.

— Hajde — reče na kraju nestrpljivo. — Ili možda želiš da ostaneš tu? Skači u vodu. Nadam se da znaš da plivaš?

— Konrad je dole u kabini...

— Pa šta?

— Ranjen je, boga mu, eto šta!

— Sam je za to kriv, zar ne? Ideš ili ne ideš, odluči. Meni se žuri!

Slegnuvši ramenima, Leslie dohvati sa palube i svoju torbu. Zavitlao je kroz vazduh i ona ulete kroz otvorena vrata hidroaviona. Stasija Lenoks vešto je uhvati i odbaci u prostor iza sebe. Ninda je ponovo bio u ledenoj vodi, ali je to sada trajalo kraće nego prvi put.

Motor zaurla čim su se vrata zatvorila za njim. Odleпивši se od površine okeana, hidroavion načini krug nad napuštenim brodom.

— Skupljate uspomene, gospođo? — ironično se osmehnu Le-

sli. — Možda ne bi bilo loše da naćinite i koju fotografiju, a?

— Nisi duhovit, Lebedinski — kratko reče ona. — I ne dopadaš mi se. Jasno? Možeš sebi uštedeti trud oko mene.

Na daljini od jedne milje od broda, ona nemarno dotaće jedan taster na komandnoj tabli aviona. Trenutak kasnije do Lesliejevih ušiju dopre potmula eksplozija.

Hitro se okrenuo. Na mestu gde se do maloćas na talasima ljuljala ljupka jahta sada se prema nebu dizao stub zapenje ne vode, crnog dima i bezobličnih otpadaka.

— Efikasno — sa odobravanjem klimnu glavom. — Mister Lenoks misli na sve.

Ona se prezrivo nasmeja.

— Iznenadio bi se kada bi znao koliko **gospođa** Lenoks misli umesto njega, Lebedinski.

— Gle, mućić više nije popularan, izgleda. I još nešto, gospođo: slobodno me zovite Erni. Nekako se osećam neprijatno kada me zgodne žene zovu Lebedinski...

— Tvoj problem — hladno odvrati ona. — Ako imaš rezervnu odeću u onoj tvojoj torbi, presvuci se. Ne želim saradnika sa upalom pluća.

— Vaša briga za ljude je prosto dirljiva — isceri se Leslie. — Verujem da bi se i Konrad složio sa mnom...

Presvlaćenje u uskom prostoru nije bilo jednostavan posao, ali je gipkost njegovih udova znaćno ubrzala stvar. Nje mu pro-

maklo da Stasiya nekoliko puta baca zainteresovane poglede prema njegovom telu.

— Vidite da vam se dopadam — reče zavodničkim tonom. — Zbog čega to ne želite sebi da priznate, Stasiya? Boga mu, onaj Eldridž nije bio ništa zgodniji od mene, a s njim ste spavali!

— To je prvi razlog što mi se ne dopadaš, Lebedinski — hladno reče žena. — Nisi ga morao ubiti...

— A, to je to? Na žalost, morao sam ga ubiti, gospodo. Bilo je: ili on ili ja. Vi biste svakako odabrali drukčije, ali je meni moja koža najmlija...

— Dosta priče — prekide ga ona oštro. — Vreme je sve gore, potrebna mi je koncentracija za upravljanje avionom...

Poslušno klimnuvši glavom, Lesli se zavalio u svom sedištu sklapanjući oči. U Stasiyu Lenoks kao pilota mogao je imati puno poverenje; bila je ovo, dakle, prilika da se odmori i povрати istrošenu snagu.

Kada je otvorio oči na horizontu pred njima videla se tanka crna pruga koja je najavljivala kopno.

— Gde smo? — reče protežući se. — Uskoro stižemo, a?

— Aha — na licu žene video se umor, ali je hidroavionom i dalje upravljala sigurnom rukom uprkos snažnom bočnom vetru. — Labrador...

— Slećemo na zakazanom mestu?

— A gde bismo drugde? Avion nas čeka u Batl Garboru.

— Sa pilotom ili bez pilota?

— Bez pilota. Ako niste znali, mister Lebedinski, ja sasvim pristojno upravljam malim avionima.

Uprkos njenom oštrom tonu, Lesli je imao utisak da se njeno raspoloženje prema njemu promenilo. Glas joj je svakako bio topliji, sve češće mu je dobacivala poglede koje tako dobar poznavalac žena nije mogao pogrešno protumačiti.

»Da li je lice Ernija Lebedinskog počelo da joj se dopada ili je u pitanju nešto drugo?« mislio je Lesli. »Naravno, ne smem odbaciti mogućnost da je prozrela moju masku, Sumiko je dobar primer za to... Hmmm, ovaj let još uvek može ispasti veoma zanimljiv...«

Crna pruga na horizontu sada se pretvorila u stenoviti bedem neprestano zapljuskivan hladnim vodama Atlantskog okeana. Odmah iza njega počinjao je devičanski beli sneg, tek ponegde prošaran crnim mrljama četinarskih šuma po obroncima planina Lorentin.

Još uvek se sve glatko odvijalo, po Lenoksovom planu. Veliki motorni čamac čekao ih je na sada glatkoj površini zaklonjenog zaliva u blizini Bath Harbora. Lesli je bio na oprezu, ali dva čoveka u čamcu radili su svoj posao tiho i precizno. Pomogli su da se vrećice sa hero-

inom prebace u čamac, a onda prihvatili i njih dvoje. Trenutak kasnije čamac kliznu prema bliskoj obali. Na glatkoj snežnoj površini videla se mala grupa ljudi oko aviona postavljenog na široke skije, idealnog prevoznog sredstva za beskrajne prostore severa američkog kontinenta.

Pod budnim okom gospođe Lenoks, teret je za tili čas bio prebačen u avion. Dva čoveka priđoše sa teškim krznenim parkama u rukama.

— Obuci ovo — reče Stasiya — Tamo kuda idemo biće još hladnije. — Hej, kuda ćeš?

Lesli zastade na lestvicama koje su vodile u kabinu aviona.

— Sada ja upravljam — reče mirno.

— Đavola!

Lesliju ne promače preteći pokret ljudi iza nje. Oni su veoma dobro znali ko je ovde gazda.

— Umorni ste, gospođo Lenoks — reče. — Sem toga, i ja imam oko tri stotine časova letenja na ovakvim avionima, a nikome neće koristiti ako ostane nemo negde nasred puta do prolaska ovog ledenog doba...

Ona stisnu usne, ali joj je razum govorio da je Lesli u pravu.

— U redu — reče. — Hili, sva oprema je već u avionu?

— Da, gospođo — reče s poštovanjem čovek koji ih je dočekao u čamcu. — Srećan put, gospođo!

Ona se sa druge strane aviona uzvera na sedište kraj Leslija i podiže ruku na pozdrav. Mesto za poletanje bilo je od-

lično odabrano; glatko klizeći po utabanom snegu, avion se podiže u ledeni vazduh i polete tačno u pravcu zapada, na narednu etapu puta dugog gotovo dve hiljade milja.

— Vreme nam ide na ruku — primeti Lesli posle izvesnog vremena, shvativši da ona još uvek nema nameru da spava. Pod njima su bile planine Lorentin, ispresecane klancima kroz koje su u proleće čitave bujice tekle na jug, prema zalivu San Lorens, predeo pust, divlji i čarobno lep.

— I to je bilo predviđeno — reče Stasiya suvo.

— Zar vama, gospođo, ponekad nije dosadan život u kojem je baš sve predviđeno? — isceri se Lesli. Ponovo je igrao ulogu velikog zavodnika, Ernija Lebedinskog.

— Da, dosadan mi je. Zar bih se inače bavila ovim poslom?

— Čemu, onda, tako detaljne pripreme? — sleže on ramenima. — Ponekad treba i improvizovati, zar ne?

— Ponekad, ali ovoga puta to ne bi bilo dobro. Ako nas na određenom mestu ne sačekaju ljudi sa gorivom, gotovi smo. Vrlo jednostavno.

— Ne mislim na to. To su normalne predostrožnosti koje shvata svako ko planira ovako opasan posao. Kad kažem improvizacija, mislim na iznenadnu promenu utvrđenog plana...

— O? A na kakvu to promenu mislite, mister Lebedinski?

— Prilično zanimljivu. Toliko zanimljivu da podseća čak na uzbudljiv roman...

— Mogu li da čujem bar početak? — namestila se udobnije u sedištu tako da joj se parka otvorila, otkrivajući divne obline grudi pod tesnim vunanim sviterom.

— Hmm... pa, evo, početak bi mogao da glasi ovako: dvoje ljud sami sa robom koja predstavlja zlatni rudnik. Pretpostavimo, samo zapleta radi, da se oni dopadaju jedno drugom... — on iskosa baci pogled na njeno lice.

— Produžite, Lebedinski! — reče ona tiho.

— Postoje bar dva načina da se ova uzbudljiva priča završi. Prvi nije naročito privlačan: oni završe svoj posao po utvrđenom planu i predaju robu kako je i dogovoreno. On dobija mrvicu od toga i ostaje sam, ona se vraća starom mužu koji već odavno ne ume da ceni njene draži. Tužan kraj, zar ne?

— Prilično. A kako bi glasila verzija sa hepiendom?

— Mnogo privlačnije. Njih dvoje pokupe robu, utope je na odgovarajućem mestu, čak i po cenu da je daju nešto jeftinije nego što vredi, a zatim potraže neki lep kutak na ovoj planeti gde bez ikakvih briga mogu uživati jedno u drugom... Lepo zvuči, a?

— Veoma — složi se Stasija. — Samo, bojim se da kutak gde se živi bez briga više ne postoji...

— Mislite? — glas mu je bio veoma tih. — Znam nekoliko takvih mesta...

— Je li to obećanje? — jasno je video kako joj se grudi uzbudeno dižu i spuštaju.

— Jeste. Ne zvao se ja Erni Lebedinski!

Ona se promuklo nasmeja.

— Nije li vreme da prekinemo sa komedijom — reče gledajući negde pred sebe.

— S komedijom?

— Da. Tvoj pravi lik mnogo mi se više dopada, Leslie...

*
* *

Nekoliko trenutaka oboje su se veselo smejali, gledajući jedno drugo u oči. Ona se nasloni na njega, polažući mu glavu na rame.

— Dubre malo — reče Leslie nežno. — Kako si pogodila?

— U stvari, ne znam — reče ona zamišljeno. — Nešto u tvom držanju najpre mi se učinilo poznatim. A onda, dok si spavao, videla sam kako ti crte lica zauzimaju svoj prirodni položaj. Ipak, bila je to veoma uspela maska, moram priznati...

— Dok je trajala — nasmeja se ninda. — Drago mi je da je konačno mogu skinuti, znaš. Faka Ernija Lebedinskog nikada mi se nije dopadala.

— Ni meni.

— Hej! — uzviknu on. — Polako! Ova kabina nije baš podešna da se vodi ljubav!

Stasija se odmače od njega, zabacujući raščupanu kosu sa lica.

— Znam, do đavola. A nismo prešli još ni četvrtinu puta! U stvari, ovakva prilika mi je dobrodošla. Ko ste vi, mister Eldridž, ako smem da postavim takvo pitanje?

— Sada smeš. Ne znam da li savremeni engleski jezik poseduje izraz za moje zanimanje... ali nekada ga je svakako posedovao. Džetlmen-lopov, recimo. Kako ti se to dopada?

— Prilično. Naročito prvi deo. Radiš sam?

— Uglavnom? Zašto pitaš?

— Pokušavam da doznam koliko je ozbiljan tvoj predlog da se dočepamo onog belog praha iza nas. Kad smo već kod toga, šta se dogodilo sa jednom vrećicom? Rezerva za svaki slučaj, a?

— Nije — odmahnu on glavom. — Metjus i njegovi ljudi dočekali su nas sa uperenim puškama kada smo se vratili do jahte. Morao sam dobiti nekoliko sekundi vremena, a vrećica je bila jedino oružje koje mi se našlo pri ruci.

— Izvukao si se, što je najvažnije — ona ga čvrsto steže za mišicu. — Dakle?

— Šta dakle?

— Hoćeš li ovaj prašak ili nećeš, do đavola?

— Ja? Ne treba mi ni za šta, ali bih lepo umeo da iskoristim hrpu zelenih novčanica koja se za njega lako može dobiti!

— O tome i govorim — reče ona nestrpljivo. — Kome ćeš ga prodati? Klajdnu? Ili mom dragom mužu?

— Svejedno mi je. Ipak, kad bih mogao da biram, odabrao bih ovog prvog. Bojim se da tvoj muž ne bi imao previše razumevanja za poslovnog partnera koji mu je oteo ženu.

Ona se prezrivo nasmeja.

— Njemu ja nikada nisam bila žena, Leslie. Poslovni partner... to je izraz koji mnogo bolje opisuje naše odnose.

— Utoliko bolje. Međutim, tu je još jedan problem...

Ona se mazno proteže u svom sedištu.

— Zaboravi probleme za trenutak, Leslie. Pričaj mi o mestu koje si odabrao za nas. Gde se nalazi? Južna mora?

— Upravo o tome se i radi. Riko mi je rekao za uređaj koji uvek носиš uz sebe. Moraš ga se osloboditi, Stasija, ako želiš da umaknemo Lenoksu.

Ona skupi obrve.

— Uređaj? Kakav uređaj?

— Radio-uređaj koji neprestano emituje odajući tvoj položaj. Zaboga, nije moguće da to ne znaš!

Stasija odmahnu uglavom.

— Ne znam, Leslie. Prvi put čujem za to!

— Riko se prevario?

— Verovatno. Čekaj...

Lice joj naglo preblede i ona prinese ruku trbuhu.

— Šta se dogodilo? Boli te?

— Ne. — U razrogačenim očima žene ogledao se strah. — Setila sam se nečeg... prošle godine operisali su mi slepo crevo. Da li je moguće da...

— Potpuno moguće — klimnu on glavom. Ti uređaji su minijaturizovani do fantastičkih granica, Stasijsa.

Neprestano gledajući u njega ona izgovori 'dugi niz gadnih psovki, ustima čiju je lepotu naružila mržnja. Čutao je, puštajući da se ispraska...

— Od našeg plana onda nema ništa? — upita ona tiho posle dužeg ćutanja.

— Ko to kaže?

— Prokletstvo, sam si rekao da Lenoks u svakom trenutku može otkriti moj položaj!

— Tačno. Ali to ne znači da ti je u svakom trenutku na tragu. Znati gde se neko nalazi i staviti ruke na njega nije ista stvar. Umakli smo mu u Dalasu, zar ne?

— Jesmo, ali...

— Sve što nam je potrebno je nekoliko sati vremena i dobar hirurg A toliku prednost možemo obezbediti nekim neočekivanim potezom...

— Na primer?

— I ti imaš već svoj plan, zar ne? Gde si predvidela da promeniš maršutu leta?

— Čim završimo ovu etapu i ponovo se snabdemo gorivom, kod Fort Džordža. Nameravala sam da naglo skrenem na jug iznad zaliva Džems, moji ljudi čekaju sa brodićem u Nort Beju na jezeru Hjuron. Odatle nije teško preći u Države provlačeći se kroz kanale među ostrvima na granici između jezera Hjuron i Mičigen.

— Nije loše, ali je reljef protiv tebe — osmehnu se Lesi. — Obale zaliva Džems su niske; signalni s tvog uređaja odmah će pokazati da si izmenila pravac leta. Nemoj misliti da Lenoks nije predvideo i takvu mogućnost; duž našeg puta svakako su na pogodnim mestima postavljeni brzi avioni koji će nam za kratko vreme ući u trag.

— Pa šta onda da radimo?

— Imam plan. Hmmm... prislušni uređaj svakako su kod ljudi koji nas čekaju sa gorivom, to je najpogodnije i najjeftinije rešenje. Sledeća stanica posle Fort Džordža je Norvej Haus, na jezeru Vinipeg, je li tako? Evo šta ćemo uraditi: produžićemo let iz Fort Džordža utvrđenim putem sve do reke Olbeni. Tle tamo još uvek nije visoko, ali će ipak stvoriti neku »senku« za signale koji će ionako oslabiti jer ćemo se nalaziti otprilike na sredini između dveju prislušnih stanica. Spustićemo se nad samu reku i tek tada skrenuti na jugozapad. Mene moji ljudi čekaju na Šumskom jezeru, koje je takođe na

samoj granici Kanade i Sjedinjenih Držaja. Dopada ti se plan?

— Ne zvuči loše... ali je veoma opasan. Šta ako Lenoks prislušni uređaj ima i u avionu koji nas prati na određenom rastojanju?

— Rizik koji se mora prihvatiti — sleže ninda ramenima. — Ne verujem da bi se on ipak odlučio za to: čak i ne sumnja da ti znaš za uređaj. Kada signal oslabi, niko se neće uzbuđivati izvesno vreme: onaj u Fort Džordžu misliće da si izašla van njegovog dometa, a onaj u Norveju Hausu da si još uvek daleko. Uzbunu će podići tek kada tvoje zakašnjenje bude upadljivo veliko. S malo sreće, bićemo na Šumskom jezeru pre nego što potraga uopšte počne!

— A onda?

— Onda ćemo biti u drušćoj situaciji, devojčice. Moji ljudi su dobro naoružani i moći će da te zaštite. Nemaš više razloga za strah, zaista.

Neko vreme su ćutali, kao ošamućeni monotonim hujanjem motora. Let je postajao sve manje zanimljiv, jer su se u tami sada nazirali samo planinski vrhovi osvetljeni poslednjim zracima sunca. Leslie je znao da će noć u ovo doba godine biti mnogo hladnija od dana, ali je njihov avion bio dobro pripremljen za takve uslove i opremljen najsavremenijim navigacionim uređajima. Ako se ne dogodi ništa nepredviđeno, oni će se oko ponoći spustiti na ledenu površinu u blizini Fort Džordža...

Stasija se promeškolji u svom sedištu, sklapajući oči.

— Leslie...

— Reci.

— Zbog čega toliko komplikuješ sebi život? Zar ne bi bilo jednostavnije da me se prvom prilikom otreseš i mirno završiš svoj put? Bez mene Lenoks ti nikada ne bi ušao u trag.

— Teško pitanje. Recimo da mi se dopadaš...

— Samo to?

— Više od toga reći ću ti kad stignemo na mesto koje sam ti odabrao.

Ona se srećno nasmeja, tonući u san. Ličila je na devojčicu koja je zaspala sanjajući neki prijatan i dugo sanjani san.

Ledeni vetar sa severa rezao je kao nožem kada je u Fort Džordžu Leslie izašao da malo protegne noge. Ljudi oko njega radili su brzo i tiho: uz pomoć svetiljki poređanih duž improvizovane piste pregledali su avion i njegove rezervoare ponovo ispunili gorivom.

Kada se vratio u kabinu, Stasija je sedela na mestu pilota. Dočekala ga je osmehom.

— Moja smena. Na tebe je red da spavaš.

— Noćni let nije za žene — pobuni se Leslie.

— Misliš

Zalupivši vrata, ona se okrete komandama. Motor zaurla i avion zanjihla jureći duž snežne staze. Trenutak kasnije svetla iza njih se pogasiše: pista izgrađena

za samo jedno sletanje i jedno poletanje nikome više neće biti potrebna...

Leteli su nisko nad zalivom Džems, najjužnijim izdankom Hadsonovog mora, tamo gde je Stasija planirala da se odvoji sa utvrđene maršute. Leslie je sedeo sklopljenih očiju, praveći se da spava. Nešto mu se nije dopadalo u držanju žene; kao da ponovo priprema planove za igru u kojoj će njemu pripasti epizodna uloga...

Ili možda igru u kojoj za nje-ga čak neće ni biti mesta?

Nije mogao da objasni otkuda to osećanje, ali je iz trenutka u trenutak bio sve ubeđeniji da se kod Stasije nešto promenilo. Svakako je za to bio kriv odnos između nje i Lenoksa; odnos koji Leslie sebi još uvek nije uspevao da razjasni. Rekla je da mu je samo poslovni partner... ali to nije objašnjavalo trud koji je Lenoks uložio da bi mogao pratiti svaki njen korak...

Tri časa docnije, kada su već leteli nad golim snežnim prostranstvima Ontarija, avion lagano počeo da gubi visinu. Leslie kroz poluzatvorene kapke primeti da Stasija to čini namerno, veoma blago, ne želeći da to on primeti. U mislima je odredio trenutni položaj aviona: dvadesetak milja istočno od mesta gde se spajaju reke Olbeni i Ogoki. Njegov plan je počinjao da se ostvaruje...

— Šta se dogodilo? — upita sanjivim glasom. Kada je otvo-

rio oči susreo se sa ledenim pogledom njenih očiju. Pogledom koji ga je na trenutak podsetio na led koji je iza svojih beonjača krio Džoša Pauer Lenoks, njen muž...

— Budi miran — rekla je isto tako hladnim glasom. — Jedan tvoj neoprezan pokret i oboje smo gotovi.

Ostao je nepomičan na svom mestu, prateći kazaljku altimetra koja je lagano klizila naniže.

— Nova izmena u planu, a? — upita tiho.

— Naprotiv — u glasu joj se osećao trijumf. — Sve se odvija upravo po planu. Mom planu...

— Ukratko: otpadam?

— Tačno. Vrlo inteligentan zaključak.

— Zbog čega?

— Zbog čega? — ponovi ona. — Jednostavno, više mi nisi potreban.

— Neko drugi?

— Neko drugi. Ne Lenoks, ako si to pomislio...

— Šta ćeš učiniti sa mnom?

— Za koji trenutak sletećemo na jedno mesto gde me čeka moj prijatelj sa svojim ljudima. On zauzima tvoje mesto, a ti ostaješ. Jednostavno, zar ne?

— Suviše čvrsto ponavljaš tu reč jednostavno. Život obično nije tako jednostavan.

— Može biti, ali ti si poslednji koji bi o tome smeo da filozofira. Druga tema bi ti više odgovarala: život je kratak i ni-

kada ne znamo šta nas čeka iza ugla.

— Likvidiraće me?

— Naravno. Ti si opasan tip, Lesli. Ma ko bio.

Niz svetiljki zasja u ledenoj tami ispod njih i avion počeo da im se približava. Stasija Lenoks bila je zaista izvanredan pilot; mašina se zaustavila tačno ispred četvorice ljudi u krznenim jaknama koji su rukama držali puške.

— Izadi, Lesli — suvo reče Stasija. — Poslednja stanica za tebe!

On nemarnim, potpuno prirodnim pokretom dohvati svoju torbu sa zadnjeg sedišta, otvarajući vrata.

— Do skorog viđenja, Stasija! — uzviknu, skaćući u sneg. — U paklu!

*

* *

— Zaveži! — reče mu najbliži čovek. Glas mu je bio prigušen pod velikom krznenom kapuljačom, ali je zato otvor cevi veoma jasno govorio umesto njege.

— Ti si putnik koji zauzima moje mesto? — podsmešljivo upita Lesli. — Budi oprezan, momak. Ta ženska tamo opasnija je od zvečarke!

— To znam — nasmeja se čovek, dobacujući pušku svom susedu. Zabacio je kapuljaču unazad pripremajući se da se popne u avion. Pri svetlosti koja je dopirala iz kabine Lenoks ugleda mlado lice oštih crta, lice koje je negde već video...

— Šta je? — nasmeja se ovaj vedro. — Ne možeš da me prepoznaš? Šteta!

Lakim skokom uspeo se u kabinu aviona i zalupio vrata za sobom. Motor još jednom zaurla i začu se tihi šum klizanja njegovih skija po snegu.

— Dil! — uzviknu Lesli shvativši iznenada koga je video. — Neka sam proklet... policajac Dil!

— Smešno, zar ne? — progundao jedan od one trojice. Lice mu se nije videlo u senci velike kapuljače. — Ovaj život je baš pun iznenađenja, momak...

— Dil... — ponovi Lesli još jednom, više za sebe. — Uostalom, što da ne? Gospođa Lenoks je uvek umela da izabere zgodne mladiće za sebe. Pitam se samo šta će gospodin Lenoks reći na to?

— To nije tvoja briga, prijatelju, a moja još manje! — promuklo se nasmeja čovek pred njim. — Momci, da završimo sa ovim, meni se žuri u toplije krajeve!

Kao po komandi, tri cevi skoncentrisaše se na istu metu: nindine grudi...

— Šta je to?

Glas jednog od one trojice bio je zbunjen. Oštri pisak koji je iz sekunde u sekund postajao snažniji nije spadao u večni mir široke zaleđene ravnice.

— Avion! — kriknu drugi. — Boga mu, on će...

Stasija Lenoks zaista je bila izvanredan pilot, ali su ovoga puta svi aduti biti u tuđim rukama. Pre svega, njen avion još uvek se nalazio na uzlaznoj putanji, tek postigavši brzinu koja omogućuje upravljanje. Ali, i da nije bilo tako, ne bi imala nikakvih izgleda protiv »fantoma« koji se, kao da želi da opravda svoje ime, obrušio na mali avion iz tame...

Vatreni trag rakete bio je kratak. Pilot »santoma« ništa nije želeo da rizikuje, ispalio ju je iz neposredne blizine.

Vatrena lopta na trenutak obasja snežnu ravnicu, zaslepljujući sve koji su neoprezno gledali u tom pravcu. Bio je to onaj delić sekunde potreban nindi...

Putanja »fantoma« upozoravala je na opasnost. Neće imati vremena da se obračuna sa ovom trojicom, iako bi to bilo gotovo smešno lako. Dugim skokovima, kao los naviknut na večiti led, Leslie potrča prema mestu gde se u tami naslućivao brežuljak koji će mu pružiti toliko potrebni zaklon.

— Hej! — dreknu neko. — Pa on beži!

— Pazite! — zaurla drugi čovek u istom trenutku. — Oni...

Pištanje mlaznog motora paralo je uši. U dugom, elegantnom luku Leslie zapliva kroz vazduh, padajući u zaklon niskog brežuljka u trenutku kad na snegu procveta zaslepljujuće beli plamen napalma. Ne, pilot »fantoma« nije zaista ništa želeo da rizikuje...

Ninda podiže glavu sa snega tek kada se zvuk motora izgubio negde na nebu. Dvadesetak jardi dalje, uz odvratan miris, dogorevala su tela trojice ljudi, njihov džip na gusenicama i šator od impegiranog platna...

— Mister Lenoks je čovek zaista dostojan poštovanja — progundala Leslie za sebe. — Malo je ljudi koji bi žrtvovali milijardu dolara da bi se osvetili nevernoj ženi!

Podigao je glavu prema zvezdama koje su na potpuno vedrom nebu lagano dobijale boju blistavijeg čelika. Znao je šta to znači: ledeni vetar, onaj isti koji dotiče tačku označenu kao Severni pol, postajaće sve jači i jači. Mnogo pre jutra temperatura će pasti do podeljka koji neumoljivo znači smrt za svako živo biće koje se bez zaklona zatekne na ledenoj ravnici.

Čak i sada je bilo hladno, užasno hladno i on je morao upo-

trebiti svu svoju koncentraciju da bi sprečio gubitak toplote iz tela za ono kratko vreme dok je, potpuno nag, navlačio na sebe kostim ninđe od tanke crne svile. Možda će upravo on predstavljati razliku između života i smrti, stvarajući dodatnu toplotnu izolaciju između njegove kože i vazduha.

Sem toga, Džoša Pauer Lenoks nijedan posao nije ostavljao nedovršen. Pre ili kasnije pojava se drugi avion koji će proveriti da li je zadatak izvršen. Tragovi ninđe u snegu neće moći da se sakriju kad svane hladno jutro: morao je biti spreman za novi obračun mnogo pre nego što stigne do mesta gde ga čeka Tabasko Pit, na sastavu reka Olbeni i Ogoki.

Do jutra nije bilo još mnogo vremena. On iz torbe izvuče katanu i zatače ga za pojas ispod parke. Jedan šuriken zadrža u ruci; nije bio siguran da će ukrućeni prsti imati dovoljno brzine da ga na vreme izvuku iz pojasa ako iznenada dođe do borbe. A onda, navukavši kapuljaču od crne svile na lice, on odmerenim, dugim korakom zakorači prema zapadu. Hladnoća je imala i svoju dobru stranu: njegove cipele postavljene krznom nisu propdale kroz tanku ledenu koru na površini...

Vreme je proticalo lagano, kao da i samo oseća stegu mraza koji želi da zaustavi svako kretanje. Ono što je termometar pokazivao više nije imalo mnogo smisla, jer je temperatura već davno prešla tačku na kojoj se ljudsko telo pretvara u mermerni kip prekriven svetlucavim injem.

A opet, jedna prilika u crnom kretala se beskrajnom snežnom ravnicom, pravcem za koji bi i najprecizniji kompas pokazao da odgovara pravcu zapada.

Sa neba su hladne svetle zvezde boje čelika, a njihova svetlost odbijala se sa sitnog predmeta koji je prilika u crnom stezala u desnoj ruci, čelične oštrice u obliku zvezde...

Mišići njegovog savršenog tela automatski su se skupljali i širili, mehanički ga noseći dalje, iako su sve više osećali ledene šape mraza. I pored zaštite kapuljače, osećao je kako mu grlo bridi od vazduha u kojem nije bilo više ni tračka vlage; nekoliko minuta bez kapuljače mogli su bukvalno da mu spale pluća...

Četiri milje... Osam milja...

Deset milja... Dvanaest milja...

Trinaest milja...

Nije ni primetio da mu je korak sve kraći, da protiče sve više vremena između svakog narednog koraka. Jednom je uhvatio sebe kako stoji nasred snežne ravnice, njišući se kao stablo na vetru. Čak i njegova og-

romna energija možda neće biti dovoljna za ovakav podvig, jer je najveći njen deo morao trošiti da temperaturu svog tela održi iznad tačke na kojoj će jednostavno pasti i ostati da leži.

»Da li se ovo uopšte isplati?«, ponavljao je ispucalim usnama na kojima se sledio tanak mlaz krvi. »Za koga? Zašto? Zar nije jednostavnije leći i sačekati da se ovo sve svrši... Kažu da je smrt od hladnoće najlepša smrt... a ko zna šta mi sprema već sledeći obračun...«

Jedan lik zatrepti mu pred očima i on mahnu rukom da ga ukloni. Osmeh...

— Sumiko... — promuca. Ličilo je to više na režanje divlje zveri.

— Hajde, lenštino! — reče ona svojim toplim glasom. — Nema više gospođe Lenoks, dečko moj! Ostala sam samo ja! I čekam te! Slepo je zateturio kada je iznenadne vizije nestalo pred njegovim očima. Gotovo je pao, zadržavši se u poslednjem trenutku. Znao je da neće imati snage da ustane ako ma i na trenutak te lo dodirne led.

Ali...

Šta je to pred njegovim nogama?

Senka.

Senka?

Senka!

Nije imao snage da stane da bi se osvrnuo, ali je senka pred njegovim nogama govorila veoma jasno da je užasna noć ostala za njim. Sunce se pojavilo na horizontu iza njegovih leđa, pokazujući mu pravac. Znao je da će temperatura i dalje biti niska, ali je sunce zračilo onih nekoliko stepeni razlike između života i smrti...

— Sunce — šaputao je zapeklim usnama, iako preko njih nije prelazio nikakav zvuk. — Sunce... sunce... sunce.

Zatvorio je oči jer su ga bolele od sve snažnijeg bleska kosih zrakova na snegu. Vid mu, uostalom, i nije bio potreban: pred njim nije bilo nikakve prepreke, sve do trenutka kada dođe do korita reke.

A šta ako ne bude zaleđena? Kako će preći na drugu stranu?

Odbacio je tu pomisao od sebe, jer nije imao energije da je razmotri. Bilo je vremena za to, do reke će doći tek za sat ili dva, kada temperatura vazduha bude tri-četiri stepena viša...

Nešto se odupre njegovom kretanju i on je nekoliko trenutaka besmisleno nastojao da savlada tu prepreku, odupirući se o led nogama koje nikako nisu mogle da nađu čvrst oslonac.

Sada je preciznije osećao da mu nešto pritiskuje grudi. Ne otvarajući oči, opsova promuklim

glasom, i sam iznenađen krčanjem u svojim plućima. Prokletstvo, ne sme stati... ne sme stati...

Smeh...

Trgao se i otvorio oči. Bradata lica razjapljena u grubom smehu, inje nataloženo po njihovim bradama i obrvama. To mora da je san...

— Skini mu kapuljaču, Doneli — progovori jedan hladan glas, deset stepeni hladniji od ledenog vazduha koji mu opali lice kada mu strgoše kapuljaču sa glave.

Džoša Lenoks gledao ga je kroz prozor snežnog džipa na gusenicama, ali je uprkos tome i njegovo glatko lice bilo modro od hladnoće, sa naslagamainja po obrvama. Tri čoveka u debelim bundama stajali su ispred Leslija i smejali mu se, jedan od njih još uvek je, bez mnogo napore rukom oslonjenom na Leslijeve grudi, sprečavao njegove besmislene napore da produži svoj put.

A iza njih, osvetljena zracima sunca, pružala se ledena ploča ispod koje je tekla reka. Na drugoj obali, dve ili tri milje dalje, počinjala je gusta borova šuma.

Lesli ponovo sklopi oči koje su ga užasno pekle. Tamo negde je Tabasko Pit...

Otvorio je oči kada su vrata vozila zaškripala. Groteksno spor u ogromnoj bundi, Lenoks se s mukom spusti u sneg.

— Ko si ti? — reče. — Kako si upao u čitavu ovu stvar?

Lesli pokuša da sabere zbrkane misli. Usne mu se iskriviše u grimasu koja je trebala da bude osmeh.

— Pa zar me ne prepoznajete, šefe? — prostenja s mukom.

— Šta si rekao?

— Ne može da govori — dobaci jedan od one trojice. — Usta su mu potpuno suva. Dajte mu malo čaja.

Ninđa levom rukom prihvati limenu šolju iz koje je sukljala para. Prvi gutljaj mu je opalio utrobu, ali je on uporno pio osećajući kako mu se blažena toplotina razliva čitavim telom; obnavljajući utrošenu energiju.

— Još! — promuca kada je ispio do kraja. Čovek kraj nje ga spremno mu pruži drugu šolju nalivenu iz posude koju su mu dodali iz kola.

— Dosta je bilo! — zapovedi Lenoks, stresajući se od hladnoće. — Ostavi nešto i za nas, boga mu! Njemu ovo nije ni bilo potrebno...

— Hteli ste da govorite s njim... — progundā jedan od one trojice. — Ovo je bio jedini način.

— U redu, u redu. Dakle, momak? Ko si ti?

Ranice na Leslieevim usnama ponovo su se otvorile i on ih obilznu osećajući ukus krvi. Ipak, glas je sada mnogo sigurnije i razgovetnije izlazio iz njegovog grla.

— Zar sam se toliko promenio? Erni... Erni Lebedinski...

Lenoks odmahnu rukom.

— Priče za malu decu. Govori, nemam vremena.

— Čemu žurba — ninda mu se sada otvoreno cerio u lice. — Nema više potrebe da žurite. Ona je mrtva, roba rasuta na nekoliko kvadratnih milja snega. Možete lepo sve početi iz početka.

— To znam — suvo odvrati Lenoks. — Zanima me tvoja uloga u svemu tome.

— Zar je to sada važno?

— Meni jeste. Volim čiste račune, obično to tako zovu. Ko si i kako si upao u ovu igru?

— Zovem se Eldridž, Leslie Eldridž — odgovori ninda. — A što se ove vaše igre tiče, završila se otprilike onako kako sam i želeo. Roba je uništena, Klajdn će uskoro biti gotov, a i tebi dolazi kraj, Lenokse. Moj posao je obavljen.

— Možeš, znači, mirno da umreš? — cinično se nasmeja Lenoks. — Za koga radiš?

— Za ljude.

— Ljude? Kakve ljude?

— Obične ljude. Oni koji su samo brojevi za tebe i tebi slične, Lenokse. Ljude koji su zanimljivi samo ako se na njima neće zaraditi, pa makar to bilo otvaranjem vrata u pakao u koji vodi droga.

— Idealist — podsmešljivo dobaci jedan od one trojice. Iako su smatrali da je Leslie nenaoružan, stajali su nekoliko koraka dalje, sa spremnim puškama koje su delovale komično sitne u njihovim glomaznim rukavicama. Profesionalci... I ljudi koji poznaju ove krajeve...

— Zanimljivo — osmeh na Lenoksovom licu i dalje je bio ciničan. — Pusti prazne priče, Eldridž. Svaki čovek ima svoju cenu. Hajde da se kladimo da bih i tebe mogao da kupim!

Leslie odmahnu glavom, ali mu se od naglog pokreta smrači pred očima i on se zatetura.

— Mogu li da dobijem još malo čaja? — upita promuklo.

Lenoks klimnu glavom i u Leslieevim rukama stvori se nova solja. Pio je lagano, kratkim gutljajima koji su u njegova usta tek donosili ukus vrele tečnosti.

— Ne — reče spustivši ruku sa šoljom niz telo. — Mene ne možeš kupiti, Lenokse. Kao što nisi uspeo da kupiš ni Stasiju... bez obzira na cenu koju si nudio

Nisi shvatio šta ona želi, a i da jesi od toga ne bi imao koristi. Ona je želela mladost, Lenokse... jedino što ti nisi mogao da joj pružiš!

Gnev u ledenim očima buktao je kao plamen. Lenoks zapovednički podiže ruku.

— Pucajte! — prosikta. — Ubijte kopile!

*
* *
*

Leva ruka ninda opisala je kratak luk pre nego što je Lenoks izgovorio drugu reč. Vrela tečnost iz šolje nepogrešivo se sruči u lice najbližeg čoveka koji zaurla od bola. Šuriken iz desne ruke strahovitom snagom pogodio je drugog. Treći odskoči korak nazad, prekasno da bi izbegao udarac nogom u trbuh koji čak ni debela bunda nije mogla zaštititi...

Prikupljajući poslednje atome snage, Leslie se baci na sneg. Rafael mu prolete iznad glave, oprlivši mu kosu. Iskeženih zuba, opečenog lica, prvi čovek spremao se da opali ponovo kada ga pogodi oštrica mača. Leslie je udarac zadao iz ležećeg stava, nesigurnom rukom, ali je ovoga puta i sreća bila na njegovoj strani. Vrh mača s lakoćom prodre među rebra, pogađajući u samo srce...

Klizajući se, Lenoks trapavo potrča prema vozilu. Zalupio je vrata za sobom dok je Leslie nemorno gledao, prikupljajući snagu. Ako starac shvati koliko je iscrpljen i pokrene vozilo, on neće imati vremena da se izmakne s puta ogromnim čeličnim gusenicama...

Ali ne!

Lenoksu tako jednostavno rešenje nije ni palo na pamet. Kroz zamagljeno staklo Leslie ugleda kako nešto užurbano govori u mikrofon radio-stanice. On, dakle, ovde nije bio sam, u blizini je bilo još njegovih ljudi...

Stisnuvši zube, ninda se uspravi, oslanjajući se na mač. Lenoks je razrogačenim očima gledao kroz staklo kako polagano napreduje, korak po korak, kao žaba opčinjena ledenim pogledom zmije.

Ninda se uspravi na korak od vrata i blistava oštrica počela lagano da se diže, palac po palac...

Energija koju je upotrebio za udarac nije poticala iz njegovog tela, jer takve energije tamo jednostavno više nije bilo. Bila je to energija iz okoline, ono što su još drevni kineski mudraci nazvali »oči«, energija koju, pod određenim uslovima, može upotrebiti svako ko shvata jedinstvo svog tela sa prirodom...

Udarac je bio strahovit. Čelična oštrica je kao kroz hartiju prošla kroz staklo i čelik vrata i užasnom snagom se spustila na sedu Lenoksovu glavu.

Ninda pade u sneg, ne osećajući kako mu hladnoća izvlači i poslednje atome snage iz umornog tela...

Sklopio je oči. Njegov posao je bio obavljen, do đavola. Sada može i da umre, ako već nema izgleda da se izvuče...

Ne...

Podigao je glavu i pogledom potražio tu dosadnu mušicu koja je nestrpljivo zujala. Oči su ga bolele od bleštavog sunca i nikako nije uspevao da je otkrije.

Mušica? U večitom ledu?

Snaga za koju nije ni znao odakle mu, podiže ga na noge. Da, zvuk avionskog motora sada je bio potpuno razgovetan. Pomoć je stizala Lenoksu, prekasno za njega, ali na vreme da ga osveti i likvidira njegovog ubicu.

— Šteta što ovaj ne nosi napalm-bombe — procedi ninda ispucalim usnama. Bilo bi gotovo mnogo brže...

Ona poslednja snaga u svakom čoveku, nagon za samoodržanjem pogna ga u pravcu zaleđene površine reke, u pravcu tamne šume koja je nudila zaklon i sigurnost. Njegovi žilavi mišići

kretali su se sami od sebe, noseći ga napred brzinom koja bi ga iznenadila da je mogao objektivno da je uporedi sa brzinom običnog čoveka. Ali njegov umorni mozak odbijao je razmišljanje o tome, držeći se jednog jedinog cilja: napred, što bliže šumi...

Motor aviona gnevno je urlao nad njim, ali on ne podiže pogled. Bilo mu je svejedno sa kojom će strane doći smrt...

Ipak, neka nepoznata sila odbaci njegovo telo u stranu u času kad po zaleđenoj površini reke zadobova mitraljeski rafal, probijajući led i podižući pravilan niz malih vodoskoka oko njegovih nogu.

Sada je avion bio pred njim. Sunce je blesnulo na svetlo obojenim krilima kada je elegantno zaokrenuo nad šumom i ponovo se ustremio ka Lesliju. Posmatrao ga je širom otvorenih očiju, diveći se lepoti te blistave sprave, delu veštih ljudskih ruku.

Led pred njegovim nogama učini mu se nestabilnim i on oštro zaokrete ulevo da bi izbegao opasno mesto. Nije zastao da vidi šta se dogodilo kada je rafal ponovo podigao vodoskoke oko njega, zalivajući ga čitavim mlazevima ledene vode.

»Neverovatno«, pomisli. »Niko mi neće poverovati kada mu bu-

dem pričao da sam na goloj ledenoj površini izbegao dva napada mitraljezom!»

Sve to, iznenada, počinjalo je da ga ljuti, čak i oblačak dima koji se iznenada podigao na ivici šume kada je avion još jednom projurio iznad njega, promašivši ga, nekim čudom i po treći put.

Znao je šta znače ti oblačići. Neko je iz šume gađao avion njegovog protivnika. Samo njegovog...

— To nije fer! — doviknu slabašnim glasom prema šumi. — Nemaš pravo da se mešaš! Ovo je poštena borba između mene i njega!

Ne obraćajući pažnju na rafale koji su dolazili iz šume, pilot još jednom zaokrete svoju letilicu i pođe u novi napad. Ovo ga puta mnogo sporije nego do tada, očigledno rešen da strelcu u kabini da malo više vremena da pažljivo nanišani u tu sićušnu crnu priliku na golom ledu.

U međuvremenu, gnev ninde je rastao, sa svakim novim oblačićem dima na ivici šume.

— Ne, boga mu! — dreknuo je. — Nećeš! Samo ja mogu da ga uništim!

Avion se spustio nisko na led, gotovo dotičući površinu širokim skijama. Ninda zastade suženih očiju. Ovo mu se već mnogo više dopadalo...

Mitraljez je počeo da šepuje sa rastojanja od dvestotinak jardi, ali on nije dopustio da ga ta glupost dekoncentriše.

— Dečja igra — progunda. — Pravi vodoskoke... kao da se ja plašim hladne vode!

U trenutku kada je bleštavi krug elise bio svega desetak jardi pred njegovim licem, ninda podiže katana, sa divljačkim krikom na usnama. Blistava oštrica, kao da je nošena sopstvenom voljom, izlete iz njegove ruke...

Sručio se na led, potpuno ispražnjen, ne osetivši da su glatke skije skliznule po njegovoj parki. Kao da je i poslednjeg atoma snage nestalo u trenutku kada je ispustio katana iz ruke...

Avion je još stotinak jardi nastavio svoj horizontalni let, ali se na toj putanji isprečila jedna prepreka: zausatvljeno snežno vozilo u kojem je Lenoks završio svoju poslednju borbu...

Gotovo sat kasnije, pošto je smestio Leslija u svoje vozilo, napojio ga čajem i konjakom i umotao u krzna, Tabasko Pit još jednom pređe zaleđenu reku da pogleda ostatke aviona koji su lagano dogorevali na devičanskom snegu, sada uprljanom crnom bojom čađi i crvenom bojom krvi. Odmahivao je glavom sa nevericom, brojeći mrtva tela.

Jedan jedini čovek, sa srednjovekovnim oružjem u rukama — ponavljao je neprekidno. — Jedan jedini čovek... taj Lesli Eldridž, ninda, on je prava mašina za uništavanje!

Bljesak na snegu privuče njegovu pažnju i on brzim korakom pohita u tom pravcu. Zastao je na trenutak.

Oštrica od plemenitog čelika, iskovana pre mnogo stotina godina ležala je skomljena u blizini ostataka avona, svakako odbačena eksplozijom rezervoara sa benzinom.

Odmahnuo je glavom da ukloni suze koje mu iznenada navrše na oči.

— Gluposti! — reče glasno. — Nema više ili manje opasnog oružja — već samo viši ili manje opasnih ljudi! Leslie će sebi već naći drugi mač...

Nagnuo se nad bogato ukrašenu dršku i dohvatio je rukom.

Vrh oštrice uz tihi šum, kao da se raduje, skliznu iz snega. Čitav i neoštećen!

Mnogo sati kasnije, nindja otvori oči. Usne mu se pomeriše, ali preko njih ne pređe nikakav glas. Tabasko Pit se naže nad njega.

— Šta želiš, Les?

Prsti desne ruke otvarali su se i zatvarali kao da nešto žele da dograbe. Pit je nekoliko trenutaka posmatrao to naizgled besmisleno kretanje, a onda mu lice ozari osmeh.

Nindja ponovo sklopi oči. Sada je mogao mirno da spava. Bio je na sigurnom mestu... sa drškom oružja čvrsto stisnutom u desnoj ruci...

U februaru Ninda 21

SABLAST CRNIH MOČVARA

– Mene nećeš prevariti – reče ninda. – Ti nisi sablast . . . ti si čovek od krvi i mesa. kao i ja. kao i svi drugi. A čovek može da umre .

Smeš koji mu je odgovorio iz mracnog spleta močvarnog bilja bio je spontan, samouveren, čak nadmoćan do prezira.

Mnogi su to pomislili – ponovo se javi onaj isti promukli, šustavi glas, glas kakvim bi i sama Smrt govorila kada bi imala dar govora. – Njihove kosti su tu. u mulju močvare. Tamo gde će završiti i tvoje kosti, čoveče . . .